

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-82-15

Druk nr 3808

Warszawa, 3 sierpnia 2015 r.

Pani
Małgorzata Kidawa-Błońska
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- Przepisy wprowadzające ustawę -
Prawo działalności gospodarczej
z projektami aktów wykonawczych.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Gospodarki.

Z poważaniem

(-) Ewa Kopacz

U S T A W A

z dnia

Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo działalności gospodarczej

Rozdział 1

Przepis ogólny

Art. 1. Ustawa z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2016 r.

Rozdział 2

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 2. W ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 31:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Organizacja społeczna może w sprawie dotyczącej innej osoby występować z żądaniem:

1) wszczęcia postępowania,

2) dopuszczenia jej do udziału w postępowaniu,

jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji i gdy przemawia za tym interes społeczny lub jest to uzasadnione celami statutowymi i przemawia za tym interes jej członka, którego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie.”,

b) po § 1 dodaje się § 1a i 1b w brzmieniu:

„§ 1a. Wystąpienie przez organizację społeczną z żądaniem wszczęcia postępowania oraz dopuszczenia jej do udziału w postępowaniu uzasadnione interesem jej członka, którego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie, wymaga uzyskania pisemnej zgody tego członka. Zgoda może być w każdym czasie odwołana.

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 183 i 1195 oraz z 2015 r. poz. 211 i 702.

§ 1b. Organizacja społeczna jest obowiązana do podejmowania w ramach postępowania działań wyłącznie na korzyść członka, z uwagi na którego interes bierze udział w postępowaniu.”;

2) po Dziale IV dodaje się Dział IVa w brzmieniu:

„DZIAŁ IVA. NAKŁADANIE ADMINISTRACYJNYCH KAR PIENIĘŻNYCH

Art. 189¹. Organ administracji publicznej, wymierzając administracyjną karę pieniężną, bierze pod uwagę:

- 1) wagę, okoliczności oraz czas trwania naruszenia obowiązków;
- 2) częstotliwość naruszeń obowiązków w przeszłości;
- 3) stopień przyczynienia się podmiotu, na który jest nakładana kara do powstania naruszenia;
- 4) wysokość osiągniętej korzyści, o ile została uzyskana;
- 5) warunki osobiste podmiotu, na który jest nakładana kara, w przypadku osoby fizycznej.

Art. 189². § 1. Organ administracji publicznej może odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, w przypadku gdy:

- 1) waga naruszenia obowiązku jest znikoma, a podmiot naruszający przepisy zaprzestał naruszeń lub zrealizował obowiązek lub
- 2) waga naruszenia obowiązku jest znikoma, a podmiot naruszający przepisy nie miał wpływu na powstanie naruszenia lub naruszenie nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, lub
- 3) podmiot został uprzednio ukarany za to samo naruszenie przez inny uprawniony organ administracji publicznej;
- 4) wystąpiła siła wyższa lub zaszła okoliczność wymagająca w szczególności ochrony życia lub zdrowia, ochrony interesu społecznego, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu publicznego.

§ 2. W przypadku odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej w drodze decyzji administracyjnej, organ poucza o obowiązkach ciążących na podmiocie.

§ 3. Organ administracji publicznej może odstąpić od nałożenia kary, o której mowa w § 1, jeżeli odstąpienie to:

- 1) nie stanowi pomocy publicznej albo

- 2) stanowi pomoc *de minimis* albo pomoc *de minimis* w rolnictwie lub rybołówstwie, udzieloną z uwzględnieniem warunków dopuszczalności tej pomocy, określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej, albo
- 3) stanowi pomoc publiczną spełniającą warunki określone w przepisach wydanych na podstawie § 5.

§ 4. Przy obliczaniu pomocy *de minimis* albo pomocy *de minimis* w rolnictwie lub rybołówstwie, o której mowa w § 3, przyjmuje się najniższą stawkę administracyjnej kary pieniężnej dla naruszenia, o której mowa w § 1, przewidzianą w przepisach odrębnych.

§ 5. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki odstąpienia od nałożenia administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w § 3 pkt 3, mając na uwadze konieczność zapewnienia zgodności z warunkami dopuszczalności udzielania pomocy państwa określonymi przepisami prawa Unii Europejskiej.

Art. 189³. § 1. Administracyjna kara pieniężna nie może zostać nałożona, jeżeli upłynęło 5 lat od naruszenia przepisów albo od wystąpienia skutków naruszenia.

§ 2. Administracyjna kara pieniężna nie podlega ściągnięciu, jeżeli upłynęło 5 lat od dnia, w którym kara powinna zostać uiszczona.

Art. 189⁴. § 1. Bieg terminów przedawnienia nałożenia administracyjnej kary pieniężnej przerywa ogłoszenie upadłości ukaranego. Po przerwaniu biegu terminu przedawnienia biegnie on na nowo od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się postanowienia o ukończeniu postępowania upadłościowego.

§ 2. Bieg terminu przedawnienia nałożenia administracyjnej kary pieniężnej nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu z dniem:

- 1) wniesienia skargi do sądu administracyjnego bądź odwołania do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na decyzję o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej, a także wniesienia skargi kasacyjnej od orzeczenia Sądu Apelacyjnego w sprawach dotyczących nałożenia administracyjnej kary pieniężnej;
- 2) wniesienia żądania ustalenia przez sąd powszechny istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa;
- 3) doręczenia zarządzenia zabezpieczenia w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, jeżeli przepisy odrębne przewidują możliwość zarządzenia zabezpieczenia.

§ 3. Termin przedawnienia po zawieszeniu biegnie dalej, od dnia następującego po dniu:

- 1) stwierdzenia prawomocności orzeczenia lub ogłoszenia prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego, a także ogłoszenia prawomocnego orzeczenia w sprawach, w których właściwy do rozpoznania odwołania od decyzji dotyczącej nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jak również oddalenia skargi kasacyjnej lub uchylecia przez Sąd Najwyższy zaskarżonego orzeczenia w sprawach;
- 2) uprawomocnienia się orzeczenia sądu powszechnego w sprawie ustalenia istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa;
- 3) zakończenia postępowania zabezpieczającego w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 189⁵. Od zaległej administracyjnej kary pieniężnej nalicza się odsetki za zwłokę, jak dla zaległości podatkowej, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

Art. 189⁶. § 1. Bieg terminów przedawnienia ścigalności administracyjnej kary pieniężnej przerywa ogłoszenie upadłości ukaranego. Po przerwaniu biegu terminu przedawnienia biegnie on na nowo od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się postanowienia o ukończeniu postępowania upadłościowego.

§ 2. Bieg terminu przedawnienia ścigalności administracyjnej kary pieniężnej nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega przerwaniu z dniem:

- 1) zastosowania środka egzekucyjnego, o którym podmiot został zawiadomiony;
- 2) doręczenia zarządzenia zabezpieczenia w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

§ 3. Bieg terminu przedawnienia po każdym przerwaniu biegnie na nowo od dnia następującego po dniu, w którym:

- 1) zastosowano środek egzekucyjny, o którym podmiot został zawiadomiony;
- 2) doręczono zarządzenie zabezpieczenia w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 189⁷. § 1. Organ na wniosek ukaranego w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem tego ukaranego lub ważnym interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin uiszczenia lub rozłożyć na raty administracyjną karę pieniężną;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zaległą administracyjną karę pieniężną;

3) umorzyć w całości lub w części zaległości płatności administracyjnej kary pieniężnej, odsetki za zwłokę.

§ 2. Umorzenie zaległej administracyjnej kary pieniężnej powodują również umorzenie odsetek za zwłokę w całości lub w takiej części, w jakiej została umorzona zaległa administracyjna kara pieniężna.

§ 3. Organ może udzielać ulg określonych w § 1, które:

- 1) nie stanowią pomocy publicznej;
- 2) stanowią pomoc *de minimis* albo pomoc *de minimis* w rolnictwie lub rybołówstwie, udzieloną z uwzględnieniem dopuszczalności tej pomocy, określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej;
- 3) stanowią pomoc publiczną spełniającą warunki określone w przepisach wydanych na podstawie § 4.

§ 4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki udzielania ulg w spłacie administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w § 3 pkt 3, mając na uwadze konieczność zapewnienia zgodności z warunkami dopuszczalności udzielania pomocy państwa określonymi przepisami prawa Unii Europejskiej.

Art. 189⁸. W przypadku uregulowania w przepisach odrębnych przesłanek wymiaru administracyjnych kar pieniężnych, odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, udzielenia pouczenia, terminów przedawnienia nakładania administracyjnych kar pieniężnych lub ich egzekucji – przepisów niniejszego działu nie stosuje się.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014 r. poz. 121, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) uchyla się art. 22¹;
- 2) w księdze pierwszej w tytule II tytuł działu III otrzymuje brzmienie:

„Przedsiębiorcy i konsumenci”;

- 3) art. 43¹ otrzymuje brzmienie:

„Art. 43¹. 1. Przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 33¹ § 1, prowadząca działalność gospodarczą.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. 827 oraz z 2015 r. poz. 4, 397 i 539.

2. Działalnością gospodarczą jest prowadzona na własne ryzyko działalność zarobkowa lub mająca inny cel gospodarczy, w tym działalność zawodowa.”;

4) po art. 43¹⁰ dodaje się art. 43¹¹ w brzmieniu:

„Art. 43¹¹. Konsumentem jest osoba fizyczna, która dokonuje czynności z przedsiębiorcą w celu niezwiązanym bezpośrednio z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą.”;

5) art. 109¹ § 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 109¹. § 1. Prokura jest pełnomocnictwem udzielonym przez przedsiębiorcę podlegającego obowiązkowi wpisu do rejestru przedsiębiorców albo Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, które obejmuje umocowanie do czynności sądowych i pozasądowych, jakie są związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa.”;

6) w art. 109⁷ § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Prokura wygasa wskutek wykreślenia przedsiębiorcy z rejestru przedsiębiorców albo Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, a także ogłoszenia upadłości, otwarcia likwidacji oraz przekształcenia przedsiębiorcy.”;

7) w art. 109⁸ § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Udzielenie i wygaśnięcie prokury przedsiębiorca powinien zgłosić do rejestru przedsiębiorców albo Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.”;

8) art. 429 otrzymuje brzmienie:

„Art. 429. Kto powierza wykonanie czynności drugiemu, ten jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną przez sprawcę przy wykonywaniu powierzonej mu czynności, chyba że nie ponosi winy w wyborze albo że wykonanie czynności powierzył przedsiębiorcy wykonującemu takie czynności w ramach swojej działalności gospodarczej.”;

9) w art. 805 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Przepisy art. 385¹–385³ stosuje się odpowiednio, jeżeli ubezpieczającym jest osoba fizyczna zawierająca umowę w celu bezpośrednio związanym z jej działalnością gospodarczą.”;

10) w art. 808 § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Jeżeli umowa ubezpieczenia nie jest zawierana w celu bezpośrednio związanym z działalnością gospodarczą ubezpieczonej osoby fizycznej, art. 385¹–385³

stosuje się odpowiednio w zakresie, w jakim umowa dotyczy praw i obowiązków ubezpieczonego.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następując zmiany:

- 1) w art. 479²⁸ w § 1 pkt 2a otrzymuje brzmienie:
„2a) zażaleń na postanowienia wydawane przez Prezesa Urzędu w sprawie rozpatrzenia sprzeciwu, o którym mowa w art. 109 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...);”;
- 2) w art. 479⁴⁶ w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
„3) zażaleń na postanowienia wydawane przez Prezesa Urzędu w sprawie rozpatrzenia sprzeciwu, o którym mowa w art. 109 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2012 r. poz. 1356, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 9 ust. 2a otrzymuje brzmienie:
„2a. Do zezwoleń na prowadzenie przez przedsiębiorców działalności w zakresie, o którym mowa w ust. 1 i 2, nie stosuje się przepisu art. 37 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”;
- 2) uchyla się art. 18³;
- 3) art. 18⁵ otrzymuje brzmienie:
„Art. 18⁵. Do zezwoleń, o których mowa w art. 18 ust. 1, art. 18¹ ust. 1 i 4 oraz art. 18⁴ ust. 1, nie stosuje się przepisu art. 37 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 293, 379, 435, 567, 616, 945, 1091, 1161, 1296, 1585, 1626, 1741 i 1924 oraz z 2015 r. poz. 2, 4, 218, 539, 978 i 1062.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1563, z 2014 r. poz. 822 i 1188 oraz z 2015 r. poz. 1045.

Art. 6. W ustawie z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2011 r. Nr 123, poz. 698, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 51a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 51a. 1. Działalność gospodarcza w zakresie przechowywania dokumentacji osobowej i płacowej pracodawców o czasowym okresie przechowywania, zwanej dalej „dokumentacją”, jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), wykonywaną przez przedsiębiorcę, i wymaga uzyskania wpisu do rejestru przechowawców akt osobowych i płacowych, zwanego dalej „rejestrem”.”;

2) w art. 51h pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wydania decyzji, o której mowa w art. 81 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej;”;

3) art. 51t otrzymuje brzmienie:

„Art. 51t. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale stosuje się przepisy ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2011 r. Nr 212, poz. 1263, z późn. zm.⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 13a w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) prowadzić działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), a także zarządzać taką działalnością lub być przedstawicielem czy pełnomocnikiem w prowadzeniu takiej działalności;”;

2) art. 31 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zalecenia pokontrolne oraz inne dane wynikające z czynności kontrolnych są wpisywane przez upoważnionych pracowników właściwego państwowego inspektora sanitarnego do książki kontroli prowadzonej na podstawie przepisów o działalności gospodarczej.”;

3) w art. 37 uchyla się ust. 2.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 171, poz. 1016, z 2014 r. poz. 822 oraz z 2015 r. poz. 566 i 978.

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 460 i 892, z 2013 r. poz. 2 oraz z 2015 r. poz. 277 i 875.

Art. 8. W ustawie z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2015 r. poz. 520 i 831) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 9:

- a) uchyla się ust. 7,
- b) dodaje się ust. 9–15 w brzmieniu:

„9. Z wyników kontroli przedsiębiorcy, o której mowa w rozdziale 6 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), osoby kontrolujące sporządzają i podpisują protokół w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach.

10. W protokole kontroli zamieszcza się w szczególności:

- 1) nazwę organu przeprowadzającego kontrolę;
- 2) nazwę i siedzibę przedsiębiorcy;
- 3) datę rozpoczęcia i zakończenia kontroli;
- 4) przedmiot, zakres kontroli oraz okres objęty kontrolą;
- 5) imiona i nazwiska osób kontrolujących oraz datę i numer upoważnienia do przeprowadzenia kontroli;
- 6) opis stanu faktycznego;
- 7) ustalone nieprawidłowości – jeżeli zostały stwierdzone;
- 8) wnioski z kontroli;
- 9) spis załączników do protokołu;
- 10) datę i miejscowość podpisania protokołu;
- 11) pouczenie przedsiębiorcy o prawie do złożenia zastrzeżeń do protokołu;
- 12) informację o wynikach rozpatrzenia przez organ przeprowadzający kontrolę złożonych przez przedsiębiorcę zastrzeżeń do protokołu;
- 13) wzmiankę o odmowie podpisania protokołu przez przedsiębiorcę.

11. Przedsiębiorca przed podpisaniem protokołu kontroli może zgłosić do organu przeprowadzającego kontrolę pisemne zastrzeżenia w terminie 7 dni od dnia jego otrzymania.

12. W przypadku zgłoszenia zastrzeżeń do protokołu kontroli organ przeprowadzający kontrolę rozpatruje je w terminie 7 dni od dnia ich otrzymania.

13. W razie uwzględnienia zastrzeżeń do protokołu kontroli osoby kontrolujące korygują protokół i ponownie doręczają go przedsiębiorcy.

14. Przedsiębiorca może w terminie 5 dni od dnia doręczenia mu skorygowanego protokołu kontroli podpisać go albo odmówić jego podpisania.

15. Bezskuteczny upływ terminów, o których mowa w ust. 11 lub 14, oraz odmowa podpisania protokołu nie wstrzymują dokonania wpisu w książce kontroli.”;

- 2) w załączniku do ustawy w ust. 4 w pkt 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„określone w tabeli nr 18, gdy materiały zasobu są udostępniane określonemu podmiotowi dla potrzeb jego działalności gospodarczej, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, lub w celu publikacji w sieci Internet pochodnych tych materiałów w postaci:”.

Art. 9. W ustawie z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 710 oraz z 2014 r. poz. 1662) w art. 12¹ ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Członkami izb gospodarczych, o których mowa w ust. 1, mogą być przedsiębiorcy oraz przedsiębiorcy zagraniczni w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 10. W ustawie z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2015 r. poz. 704) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 5a w ust. 10 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Za pozarolniczą działalność gospodarczą uważa się pozarolniczą działalność gospodarczą prowadzoną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez osoby fizyczne na podstawie przepisów o działalności gospodarczej, z wyłączeniem wspólników spółek prawa handlowego oraz osób prowadzących działalność w zakresie wolnego zawodu:”;

- 2) art. 16b otrzymuje brzmienie:

„Art. 16b. 1. Przepisy art. 16a stosuje się także do rolnika lub domownika podlegającego ubezpieczeniu społecznemu rolników na podstawie art. 5a, pod warunkiem:

- 1) zaprzestania wykonywania pozarolniczej działalności gospodarczej albo współpracy przy wykonywaniu tej działalności albo
- 2) zawieszenia wykonywania pozarolniczej działalności gospodarczej – w okresie sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem.

2. Zawieszenia wykonywania pozarolniczej działalności gospodarczej w związku ze sprawowaniem osobistej opieki nad dzieckiem, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, rolnik

lub domownik może dokonać w nie więcej niż 4 częściach. Przepisy art. 17–20 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) stosuje się odpowiednio.”;

3) art. 62a otrzymuje brzmienie:

„Art. 62a. Interpretacje indywidualne wydawane przez Prezesa Kasy na podstawie art. 50 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej w zakresie opłacania składek na ubezpieczenia społeczne przez podmioty, o których mowa w art. 5a ust. 1, wraz z wnioskiem o wydanie interpretacji, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, Kasa niezwłocznie zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej.”.

Art. 11. W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U z 2013 r. poz. 686, z późn. zm.⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5a ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Jeżeli kontrola instalacji wymagających pozwolenia zintegrowanego wykaże istotne naruszenie wymogów określonych w tym pozwoleniu, w terminie 6 miesięcy od dnia zakończenia tej kontroli przeprowadza się ponowną kontrolę, o której mowa w art. 101 ust. 4 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...)”;

2) uchyla się art. 12a.

Art. 12. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 9a ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Dochody osiągnięte przez podatników ze źródła, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3, są opodatkowane na zasadach określonych w art. 27, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, chyba że podatnicy złożą właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego pisemny wniosek lub oświadczenie o zastosowanie form opodatkowania określonych w ustawie o zryczałtowanym podatku dochodowym. Podatnicy podejmujący działalność gospodarczą wniosek lub oświadczenie o zastosowanie form opodatkowania określonych w ustawie o zryczałtowanym podatku dochodowym mogą złożyć na podstawie przepisów o działalności gospodarczej.

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 888, z 2014 r. poz. 1101 oraz z 2015 r. poz. 277, 671 i 881.

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 326, 596, 769, 1278, 1342, 1448, 1529 i 1540, z 2013 r. poz. 21, 888, 1027, 1036, 1287, 1304, 1387 i 1717, z 2014 r. poz. 223, 312, 567, 598, 773, 915, 1052, 1215, 1328, 1563, 1644, 1662 i 1863 oraz z 2015 r. poz. 73, 211, 251, 478, 693, 699, 860, 933 i 987.

2. Podatnicy, z zastrzeżeniem ust. 3, mogą wybrać sposób opodatkowania dochodów z pozarolniczej działalności gospodarczej na zasadach określonych w art. 30c. W tym przypadku są obowiązani do złożenia właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego do dnia 20 stycznia roku podatkowego pisemnego oświadczenia o wyborze tego sposobu opodatkowania. Jeżeli podatnik rozpoczyna prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej, oświadczenie może złożyć na podstawie przepisów o działalności gospodarczej, a jeżeli podatnik nie złożył oświadczenia na podstawie tych przepisów – pisemne oświadczenie składa właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego, nie później niż w dniu uzyskania pierwszego przychodu.”;

2) w art. 22c pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) składniki majątku, które nie są używane na skutek zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej na podstawie przepisów o działalności gospodarczej albo zaprzestania działalności, w której te składniki były używane; w tym przypadku składniki te nie podlegają amortyzacji od miesiąca następującego po miesiącu, w którym zawieszono albo zaprzestano tę działalność”;

3) w art. 44 ust. 10–13 otrzymują brzmienie:

„10. Podatnik, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, który na podstawie przepisów o działalności gospodarczej zawiesił wykonywanie działalności gospodarczej, jest zwolniony, w zakresie tej działalności, z obowiązków wynikających z ust. 1 pkt 1, ust. 3, 3f, 3g, 6 i 6b za okres objęty zawieszeniem.

11. Podatnik, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, będący wspólnikiem spółki jawnej, spółki partnerskiej lub spółki komandytowej, która zawiesiła wykonywanie działalności gospodarczej na podstawie przepisów o działalności gospodarczej, jest zwolniony, w zakresie tej działalności, z obowiązków wynikających z ust. 1 pkt 1, ust. 3, 3f, 3g, 6 i 6b za okres objęty zawieszeniem.

12. Przepis ust. 11 stosuje się, jeżeli podatnik będący wspólnikiem spółki nie później niż przed upływem 7 dni od dnia złożenia wniosku o wpis informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej na podstawie przepisów o działalności gospodarczej zawiadomi w postaci pisemnej właściwego naczelnika urzędu skarbowego o okresie zawieszenia wykonywania tej działalności.

13. Po okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej na podstawie przepisów o działalności gospodarczej podatnicy, o których mowa w ust. 10 i 11, wpłacają zaliczki według zasad, o których mowa w ust. 3, 3f, 3g, 6 i 6b.”.

Art. 13. W ustawie z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1340, z późn. zm.⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 23 w ust. 2 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) zawiadomienia wójta, burmistrza lub prezydenta miasta o stwierdzeniu zagrożenia życia lub zdrowia, niebezpieczeństwa powstania szkód majątkowych w znacznych rozmiarach lub naruszenia środowiska, o którym mowa w art. 91 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...);”;

2) uchyla się art. 23a.

Art. 14. W ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.¹⁰⁾) w art. 83a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Działalność oświatowa nieobejmująca prowadzenia szkoły, placówki, zespołu, o którym mowa w art. 90a ust. 1, lub innej formy wychowania przedszkolnego, o której mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 14a ust. 7, może być podejmowana na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 15. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 851, z późn. zm.¹¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 16c pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) składniki majątku, które nie są używane na skutek zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej na podstawie przepisów o działalności gospodarczej albo zaprzestania działalności, w której te składniki były używane; w tym przypadku składniki te nie podlegają amortyzacji od miesiąca następującego po miesiącu, w którym zawieszono albo zaprzestano tę działalność”;

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1351, z 2014 r. poz. 502, 616 i 1822 oraz z 2015 r. poz. 881 i 1045.

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703 i Nr 281, poz. 2781, z 2005 r. Nr 17, poz. 141, Nr 94, poz. 788, Nr 122, poz. 1020, Nr 131, poz. 1091, Nr 167, poz. 1400 i Nr 249, poz. 2104, z 2006 r. Nr 144, poz. 1043, Nr 208, poz. 1532 i Nr 227, poz. 1658, z 2007 r. Nr 42, poz. 273, Nr 80, poz. 542, Nr 115, poz. 791, Nr 120, poz. 818, Nr 180, poz. 1280 i Nr 181, poz. 1292, z 2008 r. Nr 70, poz. 416, Nr 145, poz. 917, Nr 216, poz. 1370 i Nr 235, poz. 1618, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 31, poz. 206, Nr 56, poz. 458, Nr 157, poz. 1241 i Nr 219, poz. 1705, z 2010 r. Nr 44, poz. 250, Nr 54, poz. 320, Nr 127, poz. 857 i Nr 148, poz. 991, z 2011 r. Nr 106, poz. 622, Nr 112, poz. 654, Nr 139, poz. 814, Nr 149, poz. 887 i Nr 205, poz. 1206, z 2012 r. poz. 941 i 979, z 2013 r. poz. 87, 827, 1191, 1265, 1317 i 1650, z 2014 r. poz. 7, 290, 538, 598, 642, 811, 1146, 1198 i 1877 oraz z 2015 r. poz. 357 i 1045.

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 915, 1138, 1146, 1328, 1215, 1328, 1457, 1563 i 1662 oraz z 2015 r. poz. 73, 211, 933 i 978.

2) w art. 25 ust. 5a–5d otrzymują brzmienie:

„5a. W przypadku zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej na podstawie przepisów o działalności gospodarczej podatnik jest zwolniony od obowiązków wynikających z ust. 1, 1b, 6 i 6a za okres objęty zawieszeniem.

5b. Podatnik będący wspólnikiem spółki jawnej lub spółki komandytowej, która zawiesiła wykonywanie działalności gospodarczej na podstawie przepisów o działalności gospodarczej, jest zwolniony, w zakresie tej działalności, z obowiązków wynikających z ust. 1, 1b, 6 i 6a za okres objęty zawieszeniem.

5c. Przepisy ust. 5a i 5b stosuje się, jeżeli podatnik nie później niż przed upływem 7 dni od dnia złożenia wniosku o wpis informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej na podstawie przepisów o działalności gospodarczej zawiadomi w postaci pisemnej właściwego naczelnika urzędu skarbowego o okresie zawieszenia wykonywania tej działalności.

5d. Po okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej na podstawie przepisów o działalności gospodarczej podatnicy, o których mowa w ust. 5a i 5b, wpłacają zaliczki według zasad, o których mowa w ust. 1–1c, 6 i 6a.”.

Art. 16. W ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U z 2011 r. Nr 43, poz. 226, z późn. zm.¹²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4:

a) pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) osobą zagraniczną jest osoba zagraniczna w rozumieniu art. 5 pkt 5 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...);”;

b) pkt 27 otrzymuje brzmienie:

„27) przedsiębiorcą jest przedsiębiorca w rozumieniu ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej;”;

2) uchyla się art. 40b.

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 85, poz. 459, Nr 112, poz. 654, Nr 153, poz. 903 i Nr 160, poz. 963, z 2012 r. poz. 1209 i 1315 oraz z 2015 r. poz. 978.

Art. 17. W ustawie z dnia 24 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm.¹³⁾) w art. 110²⁸ ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W ramach sprawowanej kontroli minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego może, z uwzględnieniem przepisów o działalności gospodarczej, zarządzić przeprowadzenie kontroli działalności przedsiębiorcy w zakresie zgodności ze stanem faktycznym informacji, o których mowa w art. 110²⁶.”.

Art. 18. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409, z późn. zm.¹⁴⁾) uchyla się art. 85a.

Art. 19. W ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330, z późn. zm.¹⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) oddziałów i przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych, w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej;”;

2) w art. 3 w ust. 1a pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) spółki, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1, inne osoby prawne, a także oddziały przedsiębiorców zagranicznych, w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej – z wyłączeniem jednostek, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3, jednostek zamierzających ubiegać się albo ubiegających się o zezwolenie na wykonywanie działalności na podstawie przepisów, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3, oraz jednostek sektora finansów publicznych – jeżeli jednostki te w roku obrotowym, za który sporządzają sprawozdanie finansowe, oraz w roku poprzedzającym ten rok obrotowy, a w przypadku jednostek rozpoczynających działalność w roku obrotowym, w którym rozpoczęły działalność, nie przekroczyły co najmniej dwóch z następujących trzech wielkości:

a) 1 500 000 zł – w przypadku sumy aktywów bilansu na koniec roku obrotowego,

b) 3 000 000 zł – w przypadku przychodów netto ze sprzedaży towarów i produktów za rok obrotowy,

¹³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 94, poz. 658 i Nr 121, poz. 843, z 2007 r. Nr 99, poz. 662 i Nr 181, poz. 1293, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241, z 2010 r. Nr 152, poz. 1016 oraz z 2015 r. poz. 932 i 994.

¹⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 40, 768, 822, 1133 i 1200 oraz z 2015 r. poz. 200, 443, 528 i 774.

¹⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 613, z 2014 r. poz. 768 i 1100 oraz z 2015 r. poz. 4, 978 i 1045.

- c) 10 osób – w przypadku średniorocznego zatrudnienia w przeliczeniu na pełne etaty,
- 2) stowarzyszenia, związki zawodowe, organizacje pracodawców, izby gospodarcze, fundacje, przedstawicielstwa przedsiębiorców zagranicznych, w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej, społeczno-zawodowe organizacje rolników, organizacje samorządu zawodowego, organizacje samorządu gospodarczego rzemiosła i Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – jeżeli nie prowadzą działalności gospodarczej,”;
- 3) art. 76a otrzymuje brzmienie:
„Art. 76a. 1. Usługowe prowadzenie ksiąg rachunkowych jest działalnością gospodarczą, w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej, polegającą na świadczeniu usług w zakresie czynności, o których mowa w art. 4 ust. 3 pkt 2–6.”;
- 4) w art. 80 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Do stowarzyszeń, związków zawodowych, organizacji pracodawców, izb gospodarczych, fundacji, przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych, w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej, społeczno-zawodowych organizacji rolników, organizacji samorządu zawodowego, organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła i Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, jeżeli nie prowadzą działalności gospodarczej, nie stosuje się przepisów rozdziałów 6 i 7 ustawy.”.

Art. 20. W ustawie z dnia 20 października 1994 r. o specjalnych strefach ekonomicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 282) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Art. 18. Minister właściwy do spraw gospodarki wykonuje kontrolę działalności gospodarczej prowadzonej na terenie strefy w zakresie i na zasadach określonych w rozdziale 6 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 21. W ustawie z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2012 r. poz. 591, z późn. zm.¹⁶⁾) w art. 42 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Za osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą przyjmuje się osobę fizyczną będącą przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) i inną osobę fizyczną prowadzącą działalność

¹⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 2, z 2014 r. poz. 1161 i 1662 oraz z 2015 r. poz. 855.

na własny rachunek w celu osiągnięcia zysku oraz osobę fizyczną prowadzącą indywidualne gospodarstwo rolne, z zastrzeżeniem ust. 2a.”.

Art. 22. W ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2013 r. poz. 1226 i 1247 oraz z 2014 r. poz. 228 i 951) art. 22b otrzymuje brzmienie:

„Art. 22b. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale stosuje się przepisy ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 23. W ustawie z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 41, poz. 213 oraz z 2014 r. poz. 768) w art. 27 w ust. 1 w pkt 2 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) pozostałymi przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 24. W ustawie z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2013 r. poz. 1399, z późn. zm.¹⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7 ust. 6a otrzymuje brzmienie:

„6a. Do zezwoleń na prowadzenie przez przedsiębiorców działalności w zakresie, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisu art. 37 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”;

2) w art. 9b ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości jest działalnością regulowaną w rozumieniu ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”;

3) w art. 9j ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wykreślenie z rejestru następuje w przypadkach, o których mowa w art. 81 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej. Do wykreślenia z rejestru nie stosuje się art. 81 ust. 4 tej ustawy.”.

Art. 25. W ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2015 r. poz. 464) art. 19a otrzymuje brzmienie:

„Art. 19a. Kształcenie podyplomowe wykonywane przez przedsiębiorcę jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”.

¹⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1593 oraz z 2015 r. poz. 87, 122 i 1045.

Art. 26. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm.¹⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 8 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Do spraw, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 49 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), zwanej dalej „ustawą – Prawo działalności gospodarczej;”;

2) w art. 9h ust. 13 otrzymuje brzmienie:

„13. W przypadku powierzenia pełnienia obowiązków operatora systemu przesyłowego na podstawie ust. 3 pkt 2 lub wyznaczenia operatora systemu przesyłowego na podstawie ust. 9, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki jest uprawniony do przeprowadzenia kontroli w zakresie wypełniania przez właściciela sieci przesyłowej lub operatora systemu przesyłowego obowiązków, o których mowa w ust. 11 i 12, w art. 9c oraz w art. 16. Do kontroli nie stosuje się przepisów art. 92 ust. 1, 3, 4, 6 i 7 ustawy – Prawo działalności gospodarczej;”;

3) w art. 33 w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) któremu w ciągu ostatnich 3 lat cofnięto koncesję na działalność określoną ustawą z przyczyn wymienionych w art. 68 ust. 2 ustawy – Prawo działalności gospodarczej lub którego w ciągu ostatnich 3 lat wykreślono z rejestru działalności regulowanej z przyczyn, o których mowa w art. 81 ust. 1 ustawy – Prawo działalności gospodarczej;”;

4) w art. 41:

a) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) określonych w art. 68 ust. 1 ustawy – Prawo działalności gospodarczej;”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Prezes URE cofa koncesję albo zmienia jej zakres w przypadkach określonych w art. 68 ust. 2 ustawy – Prawo działalności gospodarczej.”;

c) w ust. 4 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) w przypadkach określonych w art. 68 ust. 3 ustawy – Prawo działalności gospodarczej;”;

¹⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 984 i 1238, z 2014 r. poz. 457, 490, 900, 942, 1101 i 1662 oraz z 2015 r. poz. 151, 478 i 942.

- 5) w art. 47 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Do ustalenia taryf, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 49 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”;
- 6) art. 50 otrzymuje brzmienie:
„Art. 50. W sprawach działalności gospodarczej przedsiębiorstw energetycznych, w zakresie nieuregulowanym przepisami niniejszej ustawy, nie stosuje się przepisu art. 37 ustawy – Prawo działalności gospodarczej.”;
- 7) w art. 54 w ust. 1c pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) osób, o których mowa w ust. 1, zajmujących się eksploatacją urządzeń, instalacji lub sieci, świadczących usługi na rzecz konsumentów oraz mikroprzedsiębiorców, małych lub średnich przedsiębiorców, w rozumieniu ustawy – Prawo działalności gospodarczej, co pięć lat.”.

Art. 27. W ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.¹⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 75a ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Produkcja tablic rejestracyjnych jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) i wymaga wpisu do rejestru przedsiębiorców produkujących tablice rejestracyjne, zwanego dalej „rejestrem”.”;
- 2) w art. 83:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Działalność gospodarcza w zakresie prowadzenia stacji kontroli pojazdów jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej i wymaga uzyskania wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzących stację kontroli pojazdów.”,
- b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Poświadczenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 5, wydaje, w drodze decyzji, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego, po dokonaniu sprawdzenia stacji kontroli pojazdów.”,

¹⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1448, z 2013 r. poz. 700, 991, 1446 i 1611, z 2014 r. poz. 312, 486, 529, 768, 822 i 970 oraz z 2015 r. poz. 211, 541, 591, 933, 1038 i 1045.

c) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Sprawdzenia stacji kontroli pojazdów dokonuje się za opłatą.

6. Poświadczenie zachowuje ważność do czasu zmiany stanu faktycznego, dla którego zostało wydane, nie dłużej niż 5 lat od daty jego wydania.”;

3) uchyla się art. 83c;

4) w art. 84 w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Starosta cofa diagnoście uprawnienie do wykonywania badań technicznych, jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli, o której mowa w art. 83b ust. 2 pkt 1, stwierdzono:”;

5) w art. 84a w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wysokość opłat za:

a) sprawdzenie stacji kontroli pojazdów, o którym mowa w art. 83 ust. 4,

b) przeprowadzenie badań technicznych.”.

Art. 28. W ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1203, z późn. zm.²⁰⁾) art. 20d otrzymuje brzmienie:

„Art. 20d. 1. W przypadku niezłożenia wniosku o wpis informacji o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej przed upływem okresu 36 miesięcy od dnia złożenia wniosku o wpis informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej, sąd wszczyna postępowanie, o którym mowa w art. 24.

2. W przypadku złożenia wniosku o wznowienie wykonywania działalności gospodarczej po upływie 36 miesięcy od dnia jej zawieszenia, jako dzień wznowienia wykonywania działalności gospodarczej wpisuje się pierwszy dzień po upływie 36 miesięcy od dnia zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej.”.

Art. 29. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2013 r. poz. 856, z 2014 r. poz. 1794 oraz z 2015 r. poz. 266) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 3a otrzymuje brzmienie:

„Art. 3a. Do postępowań w sprawach:

1) o których mowa w art. 10, art. 13 oraz art. 24a,

²⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 1161, 1306 i 1924 oraz z 2015 r. poz. 4, 238 i 978.

2) dotyczących uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji wydanej na podstawie art. 10, art. 13 lub art. 24a oraz w sprawach wznowienia postępowania zakończonego wydaniem takiej decyzji

– nie stosuje się przepisów art. 37 i art. 40 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) oraz przepisu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 47, poz. 278, z późn. zm.²¹⁾).”;

2) w art. 34a uchyla się ust. 5.

Art. 30. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 r. poz. 782, 985 i 1039) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 175 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, po zasięgnięciu opinii Polskiej Izby Ubezpieczeń, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres ubezpieczenia obowiązkowego, o którym mowa w ust. 4, termin powstania obowiązku ubezpieczenia oraz minimalną sumę gwarancyjną, biorąc w szczególności pod uwagę specyfikę wykonywanego zawodu oraz zakres realizowanych zadań, a także sposoby uznawania ubezpieczeń i gwarancji zawodowych wydanych w państwach, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...)”;

2) w art. 181 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, po zasięgnięciu opinii Polskiej Izby Ubezpieczeń, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres ubezpieczenia obowiązkowego, o którym mowa w ust. 3, termin powstania obowiązku ubezpieczenia oraz minimalną sumę gwarancyjną, biorąc w szczególności pod uwagę specyfikę wykonywanego zawodu oraz zakres realizowanych zadań, a także sposoby uznawania ubezpieczeń i gwarancji zawodowych wydanych w państwach, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”;

²¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 112, poz. 654, Nr 227, poz. 1367 i Nr 228, poz. 1368.

3) w art. 186 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, po zasięgnięciu opinii Polskiej Izby Ubezpieczeń, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres ubezpieczenia obowiązkowego, o którym mowa w ust. 3, termin powstania obowiązku ubezpieczenia oraz minimalną sumę gwarancyjną, biorąc w szczególności pod uwagę specyfikę wykonywanego zawodu oraz zakres realizowanych zadań, a także sposoby uznawania ubezpieczeń i gwarancji zawodowych wydanych w państwach, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”.

Art. 31. W ustawie z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2014 r. poz. 1099) art. 24 otrzymuje brzmienie:

„Art. 24. 1. W sprawach udzielenia koncesji, odmowy udzielenia koncesji, zmiany koncesji, cofania koncesji, ograniczenia zakresu koncesji oraz kontroli działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, nieuregulowanych w niniejszej ustawie, stosuje się przepisy ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).

2. W sprawach, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 37 i art. 40 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”.

Art. 32. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, 699 i 978) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) działalności gospodarczej – rozumie się przez to każdą działalność zarobkową w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej, w tym wykonywanie wolnego zawodu, a także każdą inną działalność zarobkową wykonywaną we własnym imieniu i na własny lub cudzy rachunek, nawet gdy inne ustawy nie zaliczają tej działalności do działalności gospodarczej lub osoby wykonującej taką działalność – do przedsiębiorców;”;

2) w art. 61 § 1b otrzymuje brzmienie:

„§ 1b. Zapłata podatków przez mikroprzedsiębiorców w rozumieniu ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) może nastąpić również w gotówce.”;

3) w art. 133a:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Organizacja społeczna może w sprawie dotyczącej innej osoby, za jej zgodą, występować z żądaniem:

1) wszczęcia postępowania,

2) dopuszczenia jej do udziału w postępowaniu

– jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji i gdy przemawia za tym ważny interes publiczny lub jest to uzasadnione celami statutowymi i przemawia za tym interes jej członka, którego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie.”,

b) po § 1 dodaje się § 1a i 1b w brzmieniu:

„§ 1a. Wystąpienie przez organizację społeczną z żądaniem wszczęcia postępowania oraz dopuszczenia jej do udziału w postępowaniu uzasadnione interesem jej członka, którego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie, jest poprzedzone pisemną zgodą tego członka. Zgoda może być w każdym czasie odwołana.

§ 1b. Organizacja społeczna jest obowiązana do podejmowania w ramach postępowania działań wyłącznie na korzyść członka, z uwagi na którego interes bierze udział w postępowaniu.”;

4) uchyla się art. 291c.

Art. 33. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2014 r. poz. 196 i 822 oraz z 2015 r. poz. 390) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. Zawieranie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w imieniu przedsiębiorcy zagranicznego nieposiadającego siedziby na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej umów z klientami o organizowanie imprez turystycznych jest dopuszczalne, jeżeli przedsiębiorca ten prowadzi w tym zakresie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność gospodarczą w formie oddziału, na warunkach określonych w ustawie z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”;

- 2) w art. 3 pkt 14 otrzymuje brzmienie:
„14) przedsiębiorca – przedsiębiorcę i przedsiębiorcę zagranicznego w rozumieniu ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej;”;
- 3) w art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Działalność gospodarcza w zakresie organizowania imprez turystycznych oraz pośredniczenia na zlecenie klientów w zawieraniu umów o świadczenie usług turystycznych jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej i wymaga uzyskania wpisu w rejestrze organizatorów turystyki i pośredników turystycznych, zwanego dalej „rejestrem”.”;
- 4) w art. 7 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Organem właściwym do prowadzenia rejestru jest marszałek województwa właściwy ze względu na siedzibę przedsiębiorcy, a w przypadku przedsiębiorcy zagranicznego, który utworzył oddział na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z przepisami ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, organem właściwym do prowadzenia rejestru jest marszałek województwa właściwy ze względu na siedzibę oddziału.”;
- 5) w art. 7a ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. W przypadku zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej, o którym mowa w art. 17 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, przez organizatora turystyki lub pośrednika turystycznego na okres krótszy niż 36 miesięcy, przedsiębiorca może przedłużyć ten okres łącznie do 36 miesięcy.”;
- 6) w art. 9 w ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) z urzędu decyzje o wykreśleniu przedsiębiorcy z rejestru oraz o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru przez okres 3 lat – w przypadkach, o których mowa w art. 81 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej;”;
- 7) art. 51b otrzymuje brzmienie:
„Art. 51b. W sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie do wykonywania działalności gospodarczej, o której mowa w art. 4 ust. 1, stosuje się przepisy ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”.

Art. 34. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U z 2015 r. poz. 128 i 978) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 4 w ust. 1 pkt 16a i 16b otrzymują brzmienie:
 - „16a) przedsiębiorca – przedsiębiorcę, o którym mowa w art. 2 ust. 2 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...);
 - 16b) przedsiębiorca zagraniczny – przedsiębiorcę zagranicznego w rozumieniu art. 5 pkt 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej;”;
- 2) w art. 6a w ust. 1 w pkt 1 lit. c otrzymuje brzmienie:
 - „c) zawieraniu i zmianie umów kredytów i pożyczek pieniężnych dla mikroprzedsiębiorców i małych przedsiębiorców w rozumieniu ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej;”;
- 3) w art. 133 uchyla się ust. 3a.

Art. 35. W ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 121, z późn. zm.²²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 6a w ust. 1 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:
 - „1) osobami, które prowadziły pozarolniczą działalność gospodarczą przez okres co najmniej 6 miesięcy i zaprzestały jej prowadzenia albo zawiesiły wykonywanie działalności gospodarczej na podstawie art. 36b;
 - 2) osobami, które prowadziły inną niż określona w przepisach o działalności gospodarczej pozarolniczą działalność, o której mowa w art. 8 ust. 6, przez okres co najmniej 6 miesięcy i które zaprzestały jej prowadzenia;”;
- 2) w art. 13 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
 - „4) osoby prowadzące pozarolniczą działalność – od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie art. 36b oraz przepisów o działalności gospodarczej;”;
- 3) w art. 36a ust. 1 otrzymuje brzmienie:
 - „1. Ubezpieczenie emerytalne i rentowe w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej, o którym mowa w art. 17 i art. 18 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz.), przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą jest dobrowolne. Przedsiębiorca w okresie zawieszenia

²²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 689, 978 i 1037.

wykonywania działalności gospodarczej nie opłaca ubezpieczenia chorobowego i wypadkowego.”;

- 4) po art. 36a dodaje się art. 36b w brzmieniu:

„Art. 36b. 1. Osoba sprawująca osobistą opiekę nad dzieckiem, która prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą przez okres co najmniej 6 miesięcy, może zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej na okres do 3 lat w celu sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem, nie dłużej jednak niż do ukończenia przez nie 5 roku życia, a w przypadku dziecka, które z powodu stanu zdrowia potwierdzonego orzeczeniem o niepełnosprawności lub stopniu niepełnosprawności wymaga osobistej opieki osoby prowadzącej działalność gospodarczą, na okres do 6 lat, nie dłużej jednak niż do ukończenia przez dziecko 18 roku życia. Przepis art. 6a ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Z uprawnienia, o którym mowa w ust. 1, można korzystać jednorazowo w całości lub w nie więcej niż 4 częściach.

3. Do zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej, o którym mowa w ust. 1, przepisy art. 17–20 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej stosuje się odpowiednio.”;

- 5) w art. 47 ust. 4e otrzymuje brzmienie:

„4e. Płatnik składek będący mikroprzedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej może opłacać należności z tytułu składek również w formie przekazu pocztowego lub w formie przekazu pieniężnego za pośrednictwem instytucji płatniczej lub biura usług płatniczych w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.”;

- 6) art. 83d otrzymuje brzmienie:

„Art. 83d. Zakład wydaje interpretacje indywidualne, o których mowa w art. 50 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, w zakresie obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym, zasad obliczania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz podstawy wymiaru tych składek. Interpretacje indywidualne wraz z wnioskiem o wydanie interpretacji, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, Zakład niezwłocznie zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej.”;

7) uchyla się art. 92a.

Art. 36. W ustawie z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. Nr 144, poz. 930, z późn. zm.²³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 9 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Pisemne oświadczenie o wyborze opodatkowania w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych na dany rok podatkowy podatnik składa naczelnikowi urzędu skarbowego właściwemu według miejsca zamieszkania podatnika, nie później niż do dnia 20 stycznia roku podatkowego. Jeżeli podatnik rozpoczyna prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej, oświadczenie może złożyć na podstawie przepisów o działalności gospodarczej, a jeżeli podatnik nie złożył oświadczenia na podstawie tych przepisów – pisemne oświadczenie składa naczelnikowi urzędu skarbowego właściwemu według miejsca zamieszkania podatnika, nie później niż w dniu uzyskania pierwszego przychodu. Jeżeli do dnia 20 stycznia roku podatkowego podatnik nie zgłosił likwidacji działalności gospodarczej lub nie dokonał wyboru innej formy opodatkowania, uważa się, że nadal prowadzi działalność opodatkowaną w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych.

2. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki składają wszyscy wspólnicy naczelnikom urzędów skarbowych właściwym według miejsca zamieszkania każdego ze wspólników. Wspólnicy spółki cywilnej osób fizycznych rozpoczynający prowadzenie działalności gospodarczej oświadczenie o wyborze opodatkowania w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych mogą złożyć na podstawie przepisów o działalności gospodarczej.”;

²³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 104, poz. 1104 i Nr 122, poz. 1324, z 2001 r. Nr 74, poz. 784, Nr 88, poz. 961, Nr 125, poz. 1363 i 1369 i Nr 134, poz. 1509, z 2002 r. Nr 141, poz. 1183, Nr 169, poz. 1384, Nr 172, poz. 1412 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 45, poz. 391, Nr 96, poz. 874, Nr 135, poz. 1268, Nr 137, poz. 1302 i Nr 202, poz. 1958, z 2004 r. Nr 210, poz. 2135 i Nr 263, poz. 2619, z 2005 r. Nr 143, poz. 1199, Nr 164, poz. 1366 i Nr 169, poz. 1420, z 2006 r. Nr 183, poz. 1353 i Nr 217, poz. 1588, z 2008 r. Nr 141, poz. 888, Nr 143, poz. 894 i Nr 209, poz. 1316, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 i Nr 201, poz. 1541, z 2010 r. Nr 3, poz. 13, Nr 28, poz. 146, Nr 75, poz. 473, Nr 219, poz. 1442 i Nr 226, poz. 1478, z 2011 r. Nr 106, poz. 622 i Nr 131, poz. 764, z 2012 r. poz. 1529 i 1540, z 2014 r. poz. 223, 1328 i 1563 oraz z 2015 r. poz. 211, 699 i 978.

2) w art. 21 ust. 1d–1f otrzymują brzmienie:

„1d. Podatnik, który na podstawie przepisów o działalności gospodarczej zawiesił wykonywanie działalności gospodarczej, jest zwolniony, w zakresie tej działalności, z obowiązków wynikających z ust. 1 lub 1a za okres objęty zawieszeniem.

1e. Podatnik będący osobą fizyczną, który jest wspólnikiem spółki jawnej, jeżeli spółka zawiesiła wykonywanie działalności gospodarczej na podstawie przepisów o działalności gospodarczej, jest zwolniony, w zakresie tej działalności, z obowiązków wynikających z ust. 1 lub 1a za okres objęty zawieszeniem.

1f. Przepis ust. 1e stosuje się, jeżeli podatnik będący wspólnikiem spółki jawnej, nie później niż przed upływem 7 dni od dnia złożenia wniosku o wpis informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej na podstawie przepisów o działalności gospodarczej, zawiadomi w postaci pisemnej właściwego naczelnika urzędu skarbowego o okresie zawieszenia wykonywania tej działalności.”;

3) w art. 29 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wniosek o zastosowanie opodatkowania w formie karty podatkowej, według ustalonego wzoru, na dany rok podatkowy, podatnik składa właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego, nie później niż do dnia 20 stycznia roku podatkowego. Jeżeli podatnik rozpoczyna działalność, wniosek o zastosowanie opodatkowania w formie karty podatkowej składa właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego przed rozpoczęciem działalności lub może dołączyć do wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej składanego na podstawie przepisów o działalności gospodarczej. Jeżeli do dnia 20 stycznia roku podatkowego podatnik nie zgłosił likwidacji działalności gospodarczej lub nie dokonał wyboru innej formy opodatkowania, uważa się, że prowadzi nadal działalność opodatkowaną w tej formie. W przypadku prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej wniosek o zastosowanie opodatkowania w formie karty podatkowej składa jeden ze wspólników.”;

4) w art. 34 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. W przypadku zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej na podstawie przepisów o działalności gospodarczej nie pobiera się podatku opłacanego w formie karty podatkowej za cały okres zawieszenia w wysokości 1/30 miesięcznej należności za każdy dzień zawieszenia.

4. Do podatników, którzy na podstawie przepisów o działalności gospodarczej zawiesili wykonywanie działalności gospodarczej, w okresie objętym zawieszeniem, nie mają zastosowania przepisy ust. 1 i 2.”

Art. 37. W ustawie z dnia 19 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1030, z późn. zm.²⁴⁾) w art. 551 § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Przedsiębiorca będący osobą fizyczną wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) – (przedsiębiorca przekształcany) może przekształcić formę prowadzonej działalności w jednoosobową spółkę kapitałową (spółkę przekształconą) (przekształcenie przedsiębiorcy w spółkę kapitałową).”

Art. 38. W ustawie z dnia 9 listopada 2000 r. o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości (Dz. U. z 2014 r. poz. 1804 oraz z 2015 r. poz. 978) w art. 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy, należy przez to rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”

Art. 39. W ustawie z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2014 r. poz. 455) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

1) w pkt 1 lit. t otrzymuje brzmienie:

„t) przedsiębiorców w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) przyjmujących płatności za towary w gotówce o wartości równej lub przekraczającej równowartość 15 000 euro, również gdy należność za określony towar jest dokonywana w drodze więcej niż jednej operacji,”;

2) pkt 1d otrzymuje brzmienie:

„1d) stosunkach gospodarczych – rozumie się przez to relacje instytucji obowiązanych z klientem związane z działalnością gospodarczą, w rozumieniu ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, które w chwili ich nawiązywania rokują długotrwałą współpracę;”

²⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 256 i 1161 oraz z 2015 r. poz. 4 i 978.

Art. 40. W ustawie z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa (Dz. U. z 2013 r. poz. 194) wprowadza następujące zmiany:

- 1) w art. 3 pkt 13 otrzymuje brzmienie:
„13) przedsiębiorca – przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...)”;
- 2) uchyla się art. 32.

Art. 41. W ustawie z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe (Dz. U. z 2014 r. poz. 1512) w art. 124 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Organy, o których mowa w ust. 1, wymierzając karę pieniężną, biorą pod uwagę:

- 1) wagę, okoliczności oraz czas trwania naruszenia obowiązków;
- 2) częstotliwość naruszeń obowiązków w przeszłości;
- 3) wagę zagrożenia wywołanego naruszeniem obowiązków.”.

Art. 42. W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148 i 1101 oraz z 2015 r. poz. 277) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) przedsiębiorcy – należy przez to rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...)”;
- 2) w art. 18 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. W przypadku stwierdzenia naruszenia art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, wojewódzki inspektor może zarządzić w toku kontroli, w drodze decyzji, niezwłoczne usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości.”;
- 3) uchyla się art. 22b.

Art. 43. W ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678) uchyla się art. 27a.

Art. 44. W ustawie z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. 2015 r. poz. 103) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Działalność gospodarcza w zakresie wyrobu, oczyszczania, skażania lub odwadniania alkoholu etylowego jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) i wymaga wpisu do rejestru podmiotów wykonujących działalność w zakresie wyrobu i przetwarzania alkoholu etylowego.

2. Działalność gospodarcza w zakresie wytwarzania wyrobów tytoniowych jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru producentów wyrobów tytoniowych.”;

2) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. 1. Organ prowadzący rejestry, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 2, wydaje decyzję o zakazie wykonywania przez przedsiębiorcę działalności w przypadkach:

- 1) określonych w przepisach ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej;
- 2) cofnięcia przez właściwego dla podatnika naczelnika urzędu celnego, ze względu na naruszenie przepisów prawa, w trybie i na zasadach określonych w przepisach odrębnych, zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego.

2. W razie wydania decyzji zakazującej wykonywania przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej, w przypadkach określonych w ust. 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio przepisy art. 78 pkt 2, art. 81 ust. 3 i art. 82 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”.

Art. 45. W ustawie z dnia 30 marca 2001 r. o kosmetykach (Dz. U. z 2013 r. poz. 475) w art. 13 uchyla się ust. 6.

Art. 46. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.²⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w pkt 20 lit. a i b otrzymują brzmienie:

„a) przedsiębiorcę oraz przedsiębiorcę zagranicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), a także osoby prowadzące działalność wytwórczą w rolnictwie w zakresie upraw rolnych, chowu lub hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego,

b) jednostkę organizacyjną niebędącą przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej;”;

2) w art. 181 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do pozwolenia zintegrowanego i pozwolenia na wytworzenie odpadów nie stosuje się art. 37 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”.

Art. 47. W ustawie z dnia 11 maja 2001 r. – Prawo o miarach (Dz. U. z 2013 r. poz. 1069 oraz z 2015 r. poz. 978) uchyla się art. 22o.

Art. 48. W ustawie z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 1413 oraz z 2015 r. poz. 933) w art. 2 pkt 9b otrzymuje brzmienie:

„9b) przedsiębiorcy – rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), dokonującego importu lub wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów, w tym na potrzeby własne, oraz wytwórcę wprowadzającego produkty na terytorium kraju;”.

Art. 49. W ustawie z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2015 r. poz. 139) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne – przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), jeżeli prowadzi działalność gospodarczą w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę lub zbiorowego odprowadzania ścieków, oraz gminne jednostki

²⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1238, z 2014 r. poz. 40, 47, 457, 822, 1101, 1146, 1322 i 1662 oraz z 2015 r. poz. 122, 151, 277, 478, 774, 881, 933 i 1045.

organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, prowadzące tego rodzaju działalność;”;

2) w art. 18b ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do zezwoleń nie stosuje się przepisu art. 37 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”;

3) w art. 18e uchyla się ust. 6.

Art. 50. W ustawie z dnia 8 czerwca 2001 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów eksportowych o stałych stopach procentowych (Dz. U. Nr 73, poz. 762 oraz z 2004 r. Nr 173, poz. 1808) w art. 2 pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) krajowy dostawca – przedsiębiorcę, o którym mowa w art. 2 ust. 2 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), mającego miejsce zamieszkania albo siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i który wykonuje działalność gospodarczą w zakresie eksportu krajowych towarów lub usług,”.

Art. 51. W ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1017 oraz z 2013 r. poz. 1650) art. 17a otrzymuje brzmienie:

„Art. 17a. W sprawach dotyczących działalności, o której mowa w art. 6 ust. 1, nie stosuje się przepisu art. 37 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”.

Art. 52. W ustawie z dnia 6 lipca 2001 r. o usługach detektywistycznych (Dz. U. z 2014 r. poz. 273 i 822) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. Wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie usług detektywistycznych jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) i wymaga uzyskania wpisu do rejestru działalności detektywistycznej, zwanego dalej „rejestrem”.”;

2) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Art. 28. W sprawach działalności w zakresie usług detektywistycznych nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”.

Art. 53. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.²⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) pkt 24 otrzymuje brzmienie:

„24) podmiotem odpowiedzialnym – jest przedsiębiorca w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) lub podmiot prowadzący działalność gospodarczą w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, który wnioskuje lub uzyskał pozwolenie na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego;”;

b) pkt 43 otrzymuje brzmienie:

„43) wytwórcą – jest przedsiębiorca w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, który na podstawie zezwolenia wydanego przez upoważniony organ wykonuje co najmniej jedno z działań wymienionych w pkt 42;”;

2) uchyla się art. 37au;

3) w art. 51b ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podjęcie działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania, importu lub dystrybucji substancji czynnej wymaga uzyskania wpisu do Krajowego Rejestru Wytwórców, Importerów oraz Dystrybutorów Substancji Czynnych, o którym mowa w art. 51c ust. 1.”;

4) w art. 51c ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Krajowy Rejestr Wytwórców, Importerów oraz Dystrybutorów Substancji Czynnych stanowi rejestr działalności regulowanej, o którym mowa w art. 73 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”;

²⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505 i Nr 234, poz. 1570, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 31, poz. 206, Nr 92, poz. 753, Nr 95, poz. 788 i Nr 98, poz. 817, z 2010 r. Nr 78, poz. 513 i Nr 107, poz. 679, z 2011 r. Nr 63, poz. 322, Nr 82, poz. 451, Nr 106, poz. 622, Nr 112, poz. 654, Nr 113, poz. 657 i Nr 122, poz. 696, z 2012 r. poz. 1342 i 1544, z 2013 r. poz. 1245, z 2014 r. poz. 822 i 1491 oraz z 2015 r. poz. 28, 277, 788 i 875.

5) w art. 51k ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podjęcie działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania substancji czynnej, która ma zastosowanie przy wytwarzaniu produktów leczniczych weterynaryjnych mających właściwości anaboliczne, przeciwwakacyjne, przeciwpasożytnicze, przeciwzapalne, hormonalne lub psychotropowe, wymaga uzyskania wpisu do rejestru wytwórców substancji czynnych mających zastosowanie przy wytwarzaniu produktów leczniczych weterynaryjnych mających właściwości anaboliczne, przeciwwakacyjne, przeciwpasożytnicze, przeciwzapalne, hormonalne lub psychotropowe, zwanego dalej „rejestrem wytwórców substancji czynnych”.”;

6) w art. 73a ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Krajowy Rejestr Pośredników w Obrocie Produktami Leczniczymi stanowi rejestr działalności regulowanej, o którym mowa w art. 74 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”.

Art. 54. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414, z późn. zm.²⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 7c otrzymuje brzmienie:

„Art. 7c. Mikroprzedsiębiorca w rozumieniu ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) może, bez wyznaczania zarządzającego transportem spełniającego warunki, o których mowa w art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, w drodze umowy wyznaczyć osobę fizyczną uprawnioną do wykonywania zadań zarządzającego transportem w jego imieniu, jeżeli osoba ta spełnia warunki, o których mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009.”;

2) w art. 14a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przewoźnik drogowy może zawiesić, w całości albo w części wykonywanie transportu drogowego na okres nie dłuższy niż 36 miesięcy.”;

3) w art. 39g ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność gospodarcza w zakresie prowadzenia ośrodka szkolenia stanowi działalność regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej i wymaga uzyskania wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia.”;

²⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 486, 805, 915 i 1310 oraz z 2015 r. poz. 211, 390 i 978.

4) uchyla się art. 89c.

Art. 55. W ustawie z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (Dz. U. z 2013 r. poz. 262 oraz z 2014 r. poz. 1662) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 pkt 14 otrzymuje brzmienie:

„14) podmiot świadczący usługi certyfikacyjne – przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), Narodowy Bank Polski albo organ władzy publicznej, świadczący co najmniej jedną z usług, o których mowa w pkt 13;”;

2) uchyla się art. 39a.

Art. 56. W ustawie z dnia 18 września 2001 r. – Kodeks morski (Dz. U. z 2013 r. poz. 758 i 1014 oraz z 2014 r. poz. 1554) art. 80 otrzymuje brzmienie:

„Art. 80. Umowa o przeniesienie własności statku obciążonego hipoteką morską na osobę zagraniczną w rozumieniu art. 5 pkt 5 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) wymaga uprzedniej zgody wierzyciela hipotecznego wyrażonej na piśmie, z podpisem notarialnie poświadczonym.”.

Art. 57. W ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2012 r. poz. 1329, z późn. zm.²⁸⁾) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

1) pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) osobie zagranicznej – należy przez to rozumieć osobę zagraniczną, o której mowa w art. 5 pkt 5 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...);”;

2) pkt 13 otrzymuje brzmienie:

„13) przedsiębiorcy – należy przez to rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej;”;

3) pkt 14 otrzymuje brzmienie:

„14) przedsiębiorcy zagranicznym – należy przez to rozumieć przedsiębiorcę, o którym mowa w art. 5 pkt 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej;”.

²⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 775 i 1238 oraz z 2014 r. poz. 295 i 1662.

Art. 58. W ustawie z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2013 r. poz. 1393, z 2014 r. poz. 768 oraz z 2015 r. poz. 978) wprowadza się następujące zmiany:

1) uchyla się art. 29a;

2) w art. 67c ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Koordynator działa na własny rachunek i nie jest przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”;

3) w art. 95a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wykonywanie działalności szkoleniowej w zakresie prowadzenia szkolenia personelu lotniczego w celu uzyskania świadectwa kwalifikacji członka personelu lotniczego oraz wpisywanych do niego uprawnień, z wyjątkiem prowadzenia szkolenia lotniczego w celu uzyskania świadectwa kwalifikacji informatora służby informacji powietrznej oraz informatora lotniskowej służby informacji powietrznej, jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej i podlega wpisowi do rejestru podmiotów szkolących na podstawie pisemnego wniosku.”;

4) art. 160a otrzymuje brzmienie:

„Art. 160a. Do działalności podlegającej certyfikacji, o której mowa w art. 160 ust. 3, nie stosuje się przepisu art. 37 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”;

5) w art. 164 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W zakresie objętym niniejszym rozdziałem nie stosuje się art. 67, art. 68 i art. 71 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”;

6) w art. 166 w ust. 2 uchyla się pkt 2;

7) art. 184 otrzymuje brzmienie:

„Art. 184. W sprawach lotniczej działalności gospodarczej nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”;

8) po art. 185 dodaje się art. 185a w brzmieniu:

„Art. 185a. W sprawach lotniczej działalności gospodarczej, o których mowa w art. 164 i art. 173 ust. 1, nie stosuje się art. 37 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”;

9) po art. 189a dodaje się art. 189b w brzmieniu:

„Art. 189b. W sprawach ochrony lotnictwa cywilnego, o których mowa w dziale IX, nie stosuje się art. 37 oraz art. 40 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”;

10) po art. 190a dodaje się art. 190b w brzmieniu:

„Art. 190b. 1. W sprawach objętych zezwoleniami na przewóz lotniczy, o których mowa w art. 193, nie stosuje się art. 37 oraz art. 49 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.

2. W sprawach objętych zezwoleniami na przewóz lotniczy, o których mowa w art. 194 ust. 1 pkt 1 i 2, nie stosuje się art. 40 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”.

Art. 59. W ustawie z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2013 r. poz. 1422) w art. 5:

1) w ust. 2 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) numer identyfikacji podatkowej (NIP).”;

2) uchyla się ust. 4.

Art. 60. W ustawie z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 826, z 2013 r. poz. 1036 oraz z 2015 r. poz. 855) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 w pkt 19a lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) w kraju – jest działalność gospodarcza w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...),”;

2) w art. 11 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność kantorowa jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru działalności kantorowej, zwanego dalej „rejestrem”.”;

3) art. 17f otrzymuje brzmienie:

„Art. 17f. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do działalności kantorowej stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”;

4) uchyla się art. 33a.

Art. 61. W ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2014 r. poz. 1645 i 1662) w art. 40 uchyla się ust. 3.

Art. 62. W ustawie z dnia 13 września 2002 r. o produktach biobójczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 242) w art. 3 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) podmiot odpowiedzialny za wprowadzanie produktu biobójczego lub substancji czynnej do obrotu – przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) lub jego przedstawiciela albo przedsiębiorcę zagranicznego wykonującego działalność gospodarczą w ramach oddziału w rozumieniu przepisów tej ustawy, a także przedsiębiorcę lub jego przedstawiciela, który ma siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;”.

Art. 63. W ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2014 r. poz. 1118, 1138 i 1146) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. Działalność pożytku publicznego nie jest, z zastrzeżeniem art. 9 ust. 1, działalnością gospodarczą, w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej, i może być prowadzona jako działalność nieodpłatna lub jako działalność odpłatna.”;

2) w art. 9 w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Działalność odpłatna pożytku publicznego organizacji pozarządowych oraz podmiotów wymienionych w art. 3 ust. 3 stanowi działalność gospodarczą, w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej, jeżeli:”.

Art. 64. W ustawie z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1594, z późn. zm.²⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 15 uchyla się ust. 2;

2) w art. 22a:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Prowadzenie ośrodka szkolenia i egzaminowania jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”;

b) w ust. 10 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) określonym w art. 81 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej;”.

²⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 644, 768 i 962 oraz z 2015 r. poz. 200 i 978.

Art. 65. W ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 950, z późn. zm.³⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) główny oddział – oddział, w rozumieniu ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), zakładu ubezpieczeń mającego siedzibę w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej albo zakładu reasekuracji mającego siedzibę w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej;”;

b) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) krajowy zakład ubezpieczeń – przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który uzyskał zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;”;

c) pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) oddział – oddział, w rozumieniu ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, zakładu ubezpieczeń mającego siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej albo zakładu reasekuracji mającego siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej;”;

d) pkt 16–16b otrzymują brzmienie:

„16) zagraniczny zakład ubezpieczeń – przedsiębiorcę zagranicznego, w rozumieniu ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, wykonującego działalność ubezpieczeniową;

16a) krajowy zakład reasekuracji – przedsiębiorcę, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który uzyskał zezwolenie na wykonywanie działalności reasekuracyjnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

16b) zagraniczny zakład reasekuracji – przedsiębiorcę zagranicznego, w rozumieniu ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, wykonującego działalność reasekuracyjną;”;

2) uchyla się art. 208j.

³⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1289 oraz z 2014 r. poz. 586 i 768.

Art. 66. W ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 1450) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Art. 5. Pośrednictwo ubezpieczeniowe jest działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”;

2) uchyla się art. 19i;

3) uchyla się art. 35i.

Art. 67. W ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o zatrudnieniu socjalnym (Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 225 i Nr 205, poz. 1211) w art. 9 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Działalność wytwórcza, handlowa i usługowa, o której mowa w ust. 1, nie jest działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) i może być prowadzona jako statutowa działalność odpłatna pożytku publicznego w rozumieniu przepisów o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie.”.

Art. 68. W ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2012 r. poz. 680, z 2013 r. poz. 1650 oraz z 2014 r. poz. 1004) art. 116 otrzymuje brzmienie:

„Art. 116. Cudzoziemiec korzystający z ochrony czasowej może wykonywać pracę bez zezwolenia na pracę lub wykonywać działalność gospodarczą na zasadach określonych w ustawie z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 69. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2003 r. o weterynaryjnej kontroli granicznej (Dz. U. z 2014 r. poz. 424 i 1662) w art. 30a część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– nie stosuje się przepisów art. 37 i art. 40 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 70. W ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 114 i 693) w art. 3:

1) w pkt 23 lit. f otrzymuje brzmienie:

„f) wykreśleniem z rejestru pozarolniczej działalności gospodarczej lub zawieszeniem jej wykonywania w rozumieniu art. 16b ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2015 r. poz. 704) oraz art. 36b

ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 121, z późn. zm.³¹⁾),”;

2) w pkt 24 lit. f otrzymuje brzmienie:

„f) rozpoczęciem pozarolniczej działalności gospodarczej lub wznowieniem jej wykonywania po okresie zawieszenia w rozumieniu art. 16b ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz art. 36b ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.”.

Art. 71. W ustawie z dnia 10 grudnia 2003 r. o kontroli weterynaryjnej w handlu (Dz. U. z 2015 r. poz. 519) uchyla się art. 36a.

Art. 72. W ustawie z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt (Dz. U. z 2015 r. poz. 1047) w art. 16 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Prowadzenie zakładu leczniczego dla zwierząt jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 73. W ustawie z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 2010 r. Nr 112, poz. 744, z późn. zm.³²⁾) w art. 8a część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– nie stosuje się przepisów art. 37 i art. 40 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) oraz przepisu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 47, poz. 278, z późn. zm.³³⁾).”.

Art. 74. W ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, z późn. zm.³⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 14 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio, w przypadku gdy podatnik, o którym mowa w art. 15, będący osobą fizyczną nie wykonywał czynności podlegających opodatkowaniu co najmniej przez 10 miesięcy. Nie dotyczy to podatników, którzy

³¹⁾ Patrz odnośnik nr 22.

³²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 54, poz. 278, z 2014 r. poz. 29 oraz z 2015 r. poz. 211, 266 i 308.

³³⁾ Patrz odnośnik nr 21.

³⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1342, 1448, 1529 i 1530, z 2013 r. poz. 35, 1027 i 1608, z 2014 r. poz. 312, 1171 i 1662 oraz z 2015 r. poz. 211, 605 i 978.

zawiesili wykonywanie działalności gospodarczej na podstawie przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”;

2) w art. 87 w ust. 6 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) faktur dokumentujących kwoty należności, które zostały w całości zapłacone, z uwzględnieniem art. 22 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej;”;

3) w art. 99 ust. 7a otrzymuje brzmienie:

„7a. W przypadku zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej na podstawie przepisów ustawy – Prawo działalności gospodarczej podatnicy nie mają obowiązku składania deklaracji, o których mowa w ust. 1 i 2, za okresy rozliczeniowe, których to zawieszenie dotyczy.”.

Art. 75. W ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. z 2014 r. poz. 1539 oraz z 2015 r. poz. 266 i 470) w art. 8a część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– nie stosuje się przepisów art. 37 i art. 40 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) oraz przepisu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 47, poz. 278, z późn. zm.³⁵⁾).”.

Art. 76. W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2013 r. poz. 627, z późn. zm.³⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 8b ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Parki narodowe mogą wykonywać działalność gospodarczą na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), z ograniczeniami wynikającymi z ustawy.”;

2) uchyla się art. 108a.

Art. 77. W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o wyrobach budowlanych (Dz. U. z 2014 r. poz. 883) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) kontrolowanym – należy przez to rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), u

³⁵⁾ Patrz odnośnik nr 21.

³⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 628 i 842, z 2014 r. poz. 805, 850, 926, 1002, 1101 i 1863 oraz z 2015 r. poz. 222, 774 i 1045.

którego prowadzi się kontrolę wyrobów budowlanych wprowadzonych do obrotu;”;

- 2) art. 23a otrzymuje brzmienie:

„Art. 23a. Do pobierania próbek wyrobu budowlanego, o których mowa w art. 16 ust. 2a, przepisów rozdziału 6 ustawy dnia ... – Prawo działalności gospodarczej nie stosuje się.”.

Art. 78. W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2015 r. poz. 149 i 357) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 18 w ust. 1 część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– jest działalnością regulowaną w rozumieniu ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) zwanej dalej „ustawą o działalności gospodarczej”, i wymaga wpisu do rejestru podmiotów prowadzących agencje zatrudnienia, zwanego dalej „rejestrem”.”;

- 2) w art. 18m w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wydania decyzji, o której mowa w art. 81 ust. 1 ustawy o działalności gospodarczej;”;

- 3) w art. 19e w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) zawieszeniu albo wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej, o których mowa w przepisach ustawy o działalności gospodarczej, w terminie 14 dni od dnia zawieszenia albo wznowienia wykonywania tej działalności.”;

- 4) art. 19j otrzymuje brzmienie:

„Art. 19j. W sprawach nieuregulowanych przepisami niniejszego rozdziału w zakresie działalności gospodarczej, o której mowa w art. 18, w tym przeprowadzania kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy, stosuje się przepisy ustawy o działalności gospodarczej.”;

- 5) art. 39c otrzymuje brzmienie:

„Art. 39c. Z usług rynku pracy, o których mowa w art. 36 i art. 38, w zakresie określonym dla pracodawców, mogą korzystać przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy o działalności gospodarczej, niebędący pracodawcami w rozumieniu ustawy.”.

Art. 79. W ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 157 oraz z 2015 r. poz. 73 i 978) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) pkt 13 otrzymuje brzmienie:

„13) oddziale – rozumie się przez to oddział, o którym mowa w art. 5 pkt 6 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), przy czym za jeden oddział uważa się wszystkie jednostki organizacyjne spółki zarządzającej lub spółki zarządzającej funduszami inwestycyjnymi otwartymi z siedzibą w państwach należących do EEA, zlokalizowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oraz wszystkie jednostki organizacyjne towarzystwa zlokalizowane na terytorium państwa członkowskiego lub państwa należącego do EEA;”;

b) pkt 43 i 44 otrzymują brzmienie:

„43) przedsiębiorcy – rozumie się przez to przedsiębiorcę, o którym mowa art. 2 ust. 2 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej;

44) przedsiębiorcy zagranicznym – rozumie się przez to przedsiębiorcę zagranicznego, o którym mowa w art. 5 pkt 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”;

2) w art. 226 uchyla się ust. 4;

3) w art. 270 ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Do oddziału, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 29 pkt 3 oraz art. 30 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”.

Art. 80. W ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.³⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) uchyla się art. 1–22;

2) w art. 22b ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwe organy publikują informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1–6 i 8, oraz zapewniają ich kompletność i aktualność.”;

3) uchyla się art. 22f;

³⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 699, 875 i 978.

- 4) w art. 25 w ust. 1 po pkt 11 dodaje się pkt 11a i 11b w brzmieniu:
„11a) informacja o udzielonej prokurze i jej rodzaju oraz imię, nazwisko prokurenta i jego numeru PESEL;
11b) informacje o koncesjach, zezwoleniach, zgodach, licencjach albo wpisach do rejestru działalności regulowanej;”;
- 5) w art. 31 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Wpisowi z urzędu do CEIDG podlegają informacje, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 3 i 12–19.”;
- 6) w art. 32 po ust. 2 dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:
„3. Minister właściwy do spraw gospodarki, nie wcześniej niż przed upływem 33 miesiąca zawieszenia, a nie później niż przed upływem 35 miesiąca zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej, zawiadamia przedsiębiorcę o zbliżającym się upływie maksymalnego 36 miesięcznego okresu zawieszenia, wzywając go do złożenia wniosku o wpis informacji o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej.
4. Minister właściwy do spraw gospodarki, w zawiadomieniu, o którym mowa w ust. 3, poucza o skutku niezłożenia wniosku o wpis informacji o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej, o którym mowa odpowiednio w art. 34 ust. 2 pkt 3.”;
- 7) w art. 34 w ust. 2:
a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Wpis przedsiębiorcy podlega wykreśleniu z CEIDG z urzędu, w drodze decyzji administracyjnej ministra właściwego do spraw gospodarki, w przypadku:”,
b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) niezłożenia wniosku o wpis informacji o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej przed upływem okresu 36 miesięcy od dnia zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej;”;
- 8) w art. 35 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. W przypadku powzięcia przez ministra właściwego do spraw gospodarki informacji o braku tytułu prawnego do nieruchomości wskazanej we wpisie do CEIDG, której adres określono zgodnie z art. 25 ust. 1 pkt 5, minister właściwy do spraw gospodarki wzywa przedsiębiorcę do przedstawienia tytułu prawnego do nieruchomości, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej

(Dz. U. poz. ...), lub dokonania odpowiedniej zmiany wpisu w tym zakresie, w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania.”;

9) po art. 39 dodaje się art. 39a w brzmieniu:

„Art. 39a. Do jawnych danych i informacji udostępnianych przez CEIDG nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, z wyjątkiem art. 14–19a i 21–22a oraz przepisów rozdziału 5 tej ustawy.”;

10) uchyla się art. 46–92;

11) w art. 101 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do likwidacji albo zamknięcia przedstawicielstwa stosuje się odpowiednio art. 31 albo 32 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”;

12) art. 102 otrzymuje brzmienie:

„Art. 102. 1. O zakończeniu likwidacji albo zamknięciu przedstawicielstwa przedsiębiorca zagraniczny jest obowiązany zawiadomić ministra właściwego do spraw gospodarki w terminie 14 dni, licząc od dnia zakończenia likwidacji albo zamknięcia.

2. Po zakończeniu likwidacji albo zamknięciu przedstawicielstwa minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze decyzji, wykreśla przedstawicielstwo z rejestru przedstawicielstw.”;

13) uchyla się art. 103–110.

Art. 81. W ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2014 r. poz. 243, 827 i 1198) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 17a dodaje się art. 17b w brzmieniu:

„Art. 17b. Do spraw, o których mowa w art. 15, nie stosuje się przepisu art. 49 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”;

2) uchyla się art. 200a.

Art. 82. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 581) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 66 w ust. 1 w pkt 1 lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) osobami prowadzącymi działalność pozarolniczą lub osobami z nimi współpracującymi, z wyłączeniem osób, które zawiesiły wykonywanie działalności gospodarczej na podstawie przepisów o działalności gospodarczej, przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ubezpieczeniu społecznym rolników,”;

2) w art. 69 ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Do ubezpieczenia zdrowotnego osób, które na podstawie przepisów o działalności gospodarczej zawiesiły wykonywanie działalności gospodarczej, stosuje się odpowiednio art. 68.”;

3) w art. 109a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dyrektor oddziału wojewódzkiego Funduszu wydaje interpretacje indywidualne, o których mowa w art. 50 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), w zakresie spraw dotyczących objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym. Interpretacje indywidualne wraz z wnioskiem o wydanie interpretacji, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, dyrektor oddziału wojewódzkiego Funduszu niezwłocznie przekazuje do centrali Funduszu, która niezwłocznie zamieszcza je w Biuletynie Informacji Publicznej.”.

Art. 83. W ustawie z dnia 7 lipca 2005 r. o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich (Dz. U. z 2015 r. poz. 577 i 892) w art. 10 uchyla się ust. 10.

Art. 84. W ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2012 r. poz. 572, z późn. zm.³⁸⁾) art. 106 otrzymuje brzmienie:

„Art. 106. Prowadzenie przez uczelnię działalności dydaktycznej, naukowej, badawczej, doświadczalnej, artystycznej, sportowej, rehabilitacyjnej lub diagnostycznej nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 85. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o systemie tachografów cyfrowych (Dz. U. Nr 180, poz. 1494, z późn. zm.³⁹⁾) w art. 12 w ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) prowadzi kontrolę, o której mowa w ust. 2, na zasadach określonych w rozdziale 6 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...);”.

Art. 86. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r. poz. 124 oraz z 2015 r. poz. 28 i 875) uchyla się art. 44a.

³⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 742 i 1544, z 2013 r. poz. 675, 829, 1005, 1588 i 1650, z 2014 r. poz. 7, 768, 821, 1004, 1146 i 1198 oraz z 2015 r. poz. 357 i 860.

³⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 99, poz. 661 oraz z 2011 r. Nr 106, poz. 622 i Nr 171, poz. 1016.

Art. 87. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1155, z późn. zm.⁴⁰⁾) w art. 3 w ust. 1 pkt 4a otrzymuje brzmienie:

„4a) przedsiębiorca – przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...);”.

Art. 88. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2014 r. poz. 94, z późn. zm.⁴¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 pkt 45 i 46 otrzymują brzmienie:

„45) przedsiębiorcy – rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...);

46) przedsiębiorcy zagranicznym – rozumie się przez to przedsiębiorcę zagranicznego w rozumieniu art. 5 pkt 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej;”;

2) w art. 117 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Do tworzenia i działalności oddziałów zagranicznych firm inwestycyjnych nie stosuje się przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, z wyłączeniem art. 16 tej ustawy.”.

Art. 89. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2014 r. 1537 oraz z 2015 r. poz. 73) uchyla się art. 38a.

Art. 90. W ustawie z dnia 16 grudnia 2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. z 2014 r. poz. 1577) w art. 8a część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– nie stosuje się przepisów art. 37 i art. 40 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 91. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2006 r. o spółdzielniach socjalnych (Dz. U. Nr 94, poz. 651, z późn. zm.⁴²⁾) w art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Statutowa działalność spółdzielni socjalnej w części obejmującej działalność w zakresie społecznej i zawodowej reintegracji oraz działalność, o której mowa w art. 2 ust. 3, nie jest działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... –

⁴⁰⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 1322 i 1662 oraz z 2015 r. poz. 881.

⁴¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 586 oraz z 2015 r. poz. 73, 978 i 1045.

⁴²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 91, poz. 742, z 2010 r. Nr 28 poz. 146 oraz z 2011 r. Nr 205, poz. 1211.

Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) i może być prowadzona jako statutowa działalność odpłatna lub działalność nieodpłatna.”.

Art. 92. W ustawie z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2014 r. poz. 1411 i 1822) uchyla się art. 46a.

Art. 93. W ustawie z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 2014 r. poz. 272, z późn. zm.⁴³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Przepisy ustawy stosuje się w przypadku niewypłacalności pracodawcy będącego przedsiębiorcą, o którym mowa w art. 2 ust. 2 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), położonym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oddziałem banku zagranicznego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 20 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, 559 i 978), a także przedsiębiorcą zagranicznym pochodzącym z państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Porozumieniu Gospodarczym, który utworzył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oddział lub przedstawicielstwo, o którym mowa w przepisach o działalności gospodarczej, o ile:”;
- 2) w art. 8 w ust. 1 pkt 4–6 otrzymują brzmienie:
 - „4) minister właściwy do spraw gospodarki wyda, na podstawie przepisów o działalności gospodarczej, decyzję o zakazie wykonywania działalności gospodarczej, wykonywanej na takich samych zasadach, jak przedsiębiorcy polscy, przez przedsiębiorcę zagranicznego w ramach utworzonego oddziału z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 5) minister właściwy do spraw gospodarki wyda, na podstawie przepisów o działalności gospodarczej, decyzję o zakazie wykonywania działalności przez przedsiębiorcę zagranicznego, w ramach utworzonego przedstawicielstwa z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 6) zgodnie z przepisami rozdziału 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej organ ewidencyjny wykreśli pracodawcę będącego osobą fizyczną z Centralnej

⁴³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 598 i 923 oraz z 2015 r. poz. 978.

Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej w wyniku zawiadomienia o zaprzestaniu wykonywania działalności gospodarczej lub stwierdzenia trwałego zaprzestania wykonywania przez pracodawcę działalności gospodarczej.”;

3) w art. 17:

a) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 4, osoba upoważniona w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej do reprezentowania przedsiębiorcy zagranicznego w oddziale albo w przedstawicielstwie lub odpowiednio osoba reprezentująca instytucję kredytową albo zagraniczny zakład ubezpieczeń, w razie niezaspokojenia przez pracodawcę roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych.”,

b) w ust. 4 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 4, uzyskania dokumentów, o których mowa w ust. 3, od osoby upoważnionej w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej do reprezentowania przedsiębiorcy zagranicznego w oddziale albo w przedstawicielstwie lub od osoby reprezentującej instytucję kredytową lub zagraniczny zakład ubezpieczeń oraz”.

Art. 94. W ustawie z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2014 r. poz. 1525) w art. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) osoba pracująca na własny rachunek – osobę fizyczną będącą przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), a także każdą inną osobę fizyczną wykonującą działalność zarobkową we własnym imieniu i na własny rachunek, nawet gdy inne ustawy nie zaliczają tej działalności do działalności gospodarczej, lub osoby wykonującej taką działalność do przedsiębiorców;”.

Art. 95. W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2015 r. poz. 614) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. 5a otrzymuje brzmienie:

„5a. Do spraw z zakresu właściwości Komisji nie stosuje się przepisów art. 35 ust. 2, art. 37 i art. 40 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U.

poz. ...) oraz rozdziału 2a ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.⁴⁴⁾).”;

2) po ust. 5a dodaje się ust. 5b i 5c w brzmieniu:

„5b. W postępowaniach, w których Komisji przysługuje prawo zgłoszenia sprzeciwu nie stosuje się art. 49 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.

5c. Przepisów art. 49 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej nie stosuje się także w postępowaniach:

- 1) w sprawach, w których Komisja jest organem właściwym w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.);
- 2) w sprawach, o których mowa w art. 14 ust. 1 i art. 15 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz. Urz. UE L 201 z 27.07.2012, str. 1, z późn. zm.);
- 3) w sprawach, o których mowa w art. 17 ust. 1 i art. 19 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniającym dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz. U. L 257 z 28.08.2014, s. 1);
- 4) prowadzonych na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2003 r. Nr 99, poz. 919, z późn. zm.⁴⁵⁾) oraz ustawy z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, w sprawie:
 - a) wydania zezwolenia na utworzenie banku,
 - b) wydania zezwolenia na rozpoczęcie działalności przez bank,

⁴⁴⁾ Patrz odnośnik nr 37.

⁴⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 184, poz. 1539 i Nr 249, poz. 2104, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 oraz z 2015 r. poz. 238.

- c) wydania zezwolenia na dokonanie zmian statutu banku,
 - d) wyrażenia zgody na powołanie członka zarządu (prezesa) banku,
 - e) wydania zezwolenia na nabycie przedsiębiorstwa bankowego lub jego zorganizowanej części,
 - f) wydania zezwolenia na połączenie banków albo banku i instytucji kredytowej,
 - g) wydania zezwolenia na podział banku,
 - h) uchylecia zakazów, o których mowa w art. 251 ust. 1 i 2 ustawy – Prawo bankowe,
 - i) zatwierdzenia umowy systemu ochrony oraz umowy zrzeczenia,
 - j) zatwierdzenia członków zarządu systemu ochrony instytucjonalnej,
 - k) wydania zgody na pomniejszenie funduszy własnych,
 - l) zaliczenia zobowiązań albo kolejnych emisji instrumentów kapitałowych do funduszy własnych;
- 5) prowadzonych na podstawie przepisów ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, w sprawie:
- a) wydania zezwolenia na utworzenie spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej,
 - b) zatwierdzenia zmian w statucie spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej,
 - c) wyrażenia zgody na powołanie prezesa spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej,
 - d) zatwierdzenia oraz zmiany zatwierdzonych wzorców umownych pomiędzy krajową spółdzielczą kasą oszczędnościowo-kredytową a spółdzielczymi kasami oszczędnościowo-kredytowymi;
- 6) prowadzonych na podstawie przepisów ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, w sprawie:
- a) wydania zezwolenia na świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej,
 - b) wydanie zezwolenia na wydawanie pieniądza elektronicznego oraz świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji pieniądza elektronicznego;

- 7) prowadzonych na podstawie przepisów ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych, w sprawie:
 - a) wydania zezwolenia na utworzenie towarzystwa,
 - b) wydania zezwolenia na utworzenie funduszu,
 - c) wydania promesy zezwolenia na utworzenie otwartego funduszu,
 - d) wydania zezwolenia na przejęcie zarządzania funduszem,
 - e) wydania zezwolenia na połączenie towarzystw,
 - f) wydania zezwolenia na nabycie lub objęcie akcji towarzystwa emerytalnego,
 - g) wydania zezwolenia na powołanie członków zarządu i rady nadzorczej towarzystwa;
- 8) prowadzonych na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej, w sprawie:
 - a) wydania zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej lub reasekuracyjnej,
 - b) udzielenia promesy na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej lub reasekuracyjnej,
 - c) wydania zezwolenia na powołanie członka zarządu,
 - d) przeniesienia portfela ubezpieczeń i portfela reasekuracji,
 - e) wydania decyzji, o których mowa w art. 35m oraz art. 35o ust. 7 ustawy o działalności ubezpieczeniowej,
 - f) zaliczenia odpowiednich pozycji aktywów lub zobowiązań do środków własnych zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji;
- 9) prowadzonych na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, w sprawie zatwierdzenia prospektu emisyjnego, aneksu do prospektu emisyjnego i zatwierdzenia memorandum informacyjnym lub stwierdzenie równoważności informacji zawartych w memorandum informacyjnym;
- 10) prowadzonych na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, w sprawie:
 - a) wydania zezwoleń na utworzenie funduszu,
 - b) wydania zezwolenia na wykonywanie działalności przez towarzystwo funduszy inwestycyjnych,

- c) wydania zezwolenia na utworzenie zbiorczego portfela,
- d) wydania zezwolenia na zarządzanie sekurytyzowanymi wierzytelnościami funduszu sekurytyzacyjnego przez podmiot inny niż towarzystwo,
- e) wydania zgody na połączenia funduszy,
- f) wydania zezwolenia na przejęcie zarządzania funduszem,
- g) wydania zezwolenia na przekształcenia funduszu.”.

Art. 96. W ustawie z dnia 22 lipca 2006 r. o paszach (Dz. U. z 2014 r. poz. 398) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3a część wspólna otrzymuje brzmienie:
„– nie stosuje się przepisów art. 37 i art. 40 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”;
- 2) w art. 37 w ust. 2 pkt 1a otrzymuje brzmienie:
„1a) numer wpisu przedstawicielstwa do rejestru przedstawicielstw prowadzonego na podstawie przepisów o działalności gospodarczej;”;
- 3) w art. 40 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) przedstawicielstwo, które reprezentuje zakład, zostanie wykreślone z rejestru przedstawicielstw prowadzonego na podstawie przepisów o działalności gospodarczej.”;
- 4) w art. 42 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Czynności kontrolne w zakresie urzędowej kontroli pasz i pasz leczniczych przeprowadza się zgodnie z przepisami o Inspekcji Weterynaryjnej.”.

Art. 97. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2006 r. o podatku tonażowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 511 oraz z 2015 r. poz. 211) w art. 2 w pkt 3 w lit. c wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„przedsiębiorcę zagranicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) prowadzącego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 i 2, który spełnia przynajmniej jeden z warunków:”.

Art. 98. W ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2015 r. poz. 775) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) pkt 18 i 18a otrzymują brzmienie:

„18) wytwórca – przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania biokomponentów, a następnie ich sprzedaży lub zbycia w innej formie, lub przeznaczenia ich do wytworzenia przez siebie paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych;

18a) przetwórca – przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, wykonującego działalność gospodarczą w zakresie przetwarzania biomasy, a następnie sprzedaży lub zbycia w innej formie produktów jej przetworzenia, przeznaczonych do wytwarzania biokomponentów;”

b) w pkt 19 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„pośrednik – przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, wykonującego działalność gospodarczą w zakresie:”

c) w pkt 20 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„producent – przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, wykonującego działalność gospodarczą w zakresie:”

d) pkt 20a otrzymuje brzmienie:

„20a) podmiot sprowadzający – przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, wykonującego działalność gospodarczą w zakresie importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego biokomponentów, a następnie ich sprzedaży lub zbycia w innej formie;”

e) pkt 34 i 35 otrzymują brzmienie:

„34) administrator systemu certyfikacji – przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, który ma tytuł prawny do dysponowania uznanym systemem certyfikacji i wykonuje działalność gospodarczą w zakresie udzielania zgody na korzystanie z tego systemu;

35) jednostka certyfikująca – przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, który, działając w ramach

uznanego systemu certyfikacji, ma prawo wydawania certyfikatu podmiotom certyfikowanym;”;

2) art. 3a otrzymuje brzmienie:

„Art. 3a. W sprawach dotyczących działalności regulowanej, nieuregulowanych w niniejszej ustawie, stosuje się przepisy ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”;

3) w art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność gospodarcza w zakresie wytwarzania biokomponentów, a następnie ich sprzedaży lub zbycia w innej formie, lub przeznaczenia ich do wytworzenia przez wytwórcę paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru wytwórców.”;

4) w art. 12a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność gospodarcza w zakresie importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego biokomponentów, a następnie ich sprzedaży lub zbycia w innej formie jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru podmiotów sprowadzających.”;

5) w art. 28k ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność gospodarcza w zakresie udzielania zgody na korzystanie z uznanego systemu certyfikacji jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru administratorów systemów certyfikacji.”;

6) w art. 28q ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność gospodarcza w zakresie wydawania certyfikatów podmiotom certyfikowanym jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru jednostek certyfikujących.”.

Art. 99. W ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania i jakości paliw (Dz. U. z 2014 r. poz. 1728) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przedsiębiorca – przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, transportowania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu paliw;”;

- 2) uchyla się art. 30a.

Art. 100. W ustawie z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz o rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 144 oraz z 2015 r. poz. 978) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność gospodarcza w zakresie wyrobu lub rozlewu napojów spirytusowych jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) i wymaga uzyskania wpisu do rejestru działalności w zakresie wyrobu lub rozlewu napojów spirytusowych, zwanego dalej „rejestrem”.”;

- 2) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8. 1. Minister wydaje decyzję o zakazie wykonywania przez przedsiębiorcę działalności w zakresie wyrobu lub rozlewu napojów spirytusowych w przypadkach:

- 1) określonych w przepisach ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej;
- 2) cofnięcia przez właściwego dla podatnika naczelnika urzędu celnego, ze względu na naruszenie przepisów prawa, w trybie i na zasadach określonych w przepisach odrębnych, zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego.

2. W razie wydania decyzji zakazującej wykonywania przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej, w przypadkach określonych w ust. 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio przepisy art. 78 pkt 2, art. 81 ust. 3 i art. 82 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”;

- 3) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. W sprawach nieuregulowanych w ustawie dotyczących podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności gospodarczej w zakresie wyrobu lub rozlewu napojów spirytusowych stosuje się przepisy ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”.

Art. 101. W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2015 r. poz. 783) w załączniku do ustawy w części I ust. 36a otrzymuje brzmienie:

<p>36a. Dokonanie wpisu do rejestru podmiotów niebędących przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), podmiotu wykonującego działalność na podstawie przepisów o środkach ochrony roślin w zakresie:</p> <p>1) potwierdzenia sprawności technicznej sprzętu przeznaczonego do stosowania środków ochrony roślin</p> <p>2) prowadzenia szkoleń w zakresie środków ochrony roślin</p>	<p>220 zł</p> <p>616 zł</p>	
--	-----------------------------	--

Art. 102. W ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 1695) w art. 29b ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Do przeglądu zapasów interwencyjnych przeprowadzanego przez osoby upoważnione przez Komisję Europejską nie stosuje się przepisów rozdziału 6 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 103. W ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2015 r. poz. 184) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4:

a) w pkt 1:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„przedsiębiorcy – rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), a także:”;

– lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną,

organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej,”

– lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) osobę fizyczną, która posiada kontrolę, w rozumieniu pkt 4, nad co najmniej jednym przedsiębiorcą, choćby nie prowadziła działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej, jeżeli podejmuje dalsze działania podlegające kontroli koncentracji, o której mowa w art. 13,”;

2) w art. 93 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Jeżeli postępowanie antymonopolowe zostało wszczęte w terminie wskazanym w ust. 1 lub 2 kara pieniężna może zostać nałożona w terminie 5 lat od daty jego wszczęcia.”;

3) uchyla się art. 105l;

4) w art. 105q pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) art. 96 ust. 1 i art. 97 zdanie pierwsze ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej – w zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale;”.

Art. 104. W ustawie z dnia 7 września 2007 r. – Karta Polaka (Dz. U. z 2014 r. poz. 1187) w art. 6 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej na takich samych zasadach jak obywatele polscy na zasadach określonych w ustawie z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...);”.

Art. 105. W ustawie z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2015 r. poz. 859) w art. 2:

1) w pkt 17 lit. e otrzymuje brzmienie:

„e) wykreśleniem z rejestru pozarolniczej działalności gospodarczej lub zawieszeniem jej wykonywania w rozumieniu art. 16b ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2015 r. poz. 704) oraz art. 36b ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 121, z późn. zm.⁴⁶⁾);”;

⁴⁶⁾ Patrz odnośnik nr 22.

2) w pkt 18 lit. e otrzymuje brzmienie:

„e) rozpoczęciem pozarolniczej działalności gospodarczej lub wznowieniem jej wykonywania po okresie zawieszenia w rozumieniu art. 16b ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz art. 36b ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.”.

Art. 106. W ustawie z dnia 4 września 2008 r. o ochronie żeglugi i portów morskich (Dz. U. z 2008 r. Nr 171, poz. 1055 oraz z 2013 r. poz. 852) w art. 40 ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Funkcjonariuszowi Policji przysługuje prawo do wykonywania czynności, o których mowa w art. 40 ust. 7, po okazaniu legitymacji służbowej i pisemnego upoważnienia, o którym mowa w art. 93 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 107. W ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 752, z późn. zm.⁴⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 48 w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) nie zostało cofnięte, ze względu na naruszenie przepisów prawa, żadne z udzielonych mu zezwoleń, o których mowa w art. 84 ust. 1, jak również koncesja lub zezwolenie na prowadzenie działalności gospodarczej ani nie została wydana decyzja o zakazie wykonywania przez niego działalności regulowanej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), w zakresie wyrobów akcyzowych;”;

2) w art. 56 w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) nie zostało cofnięte, ze względu na naruszenie przepisów prawa, żadne z udzielonych mu zezwoleń, o których mowa w art. 84 ust. 1, jak również koncesja lub zezwolenie na prowadzenie działalności gospodarczej ani nie została wydana decyzja o zakazie wykonywania przez niego działalności regulowanej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, w zakresie wyrobów akcyzowych.”;

⁴⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 1559, 1662 i 1877 oraz z 2015 r. poz. 18, 211 i 978.

3) w art. 126 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) rodzaju prowadzonej działalności gospodarczej i posiadaniu zezwolenia, koncesji lub uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców wykonujących działalność regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej;”.

Art. 108. W ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach (Dz. U. z 2015 r. poz. 687) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 pkt 12 otrzymuje brzmienie:

„12) przedsiębiorca – przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...);”;

2) uchyla się art. 71a.

Art. 109. W ustawie z dnia 7 maja 2009 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1011) w art. 75 uchyla się ust. 5.

Art. 110. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2015 r. poz. 990 i 1045) uchyla się art. 55.

Art. 111. W ustawie z dnia z 7 maja 2009 r. o towarach paczkowanych (Dz. U. Nr 91, poz. 740, z późn. zm.⁴⁸⁾) w art. 2 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) paczkujący – przedsiębiorcę w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), który paczkuje produkty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i wprowadza towar paczkowany do obrotu;”.

Art. 112. W ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1450) w art. 1a pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) przedsiębiorca – przedsiębiorcę, o którym mowa w art. 2 ust. 2 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...);

2) przedsiębiorca zagraniczny – przedsiębiorcę zagranicznego w rozumieniu art. 5 pkt 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...);”.

⁴⁸⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 107, poz. 679 i Nr 229, poz. 1495 oraz z 2013 r. poz. 888.

Art. 113. W ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 612) w art. 32 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W sprawach dotyczących udzielenia, odmowy udzielenia, zmiany i cofnięcia koncesji na prowadzenie kasyna gry nie stosuje się przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 114. W ustawie z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 47, poz. 278, z późn. zm.⁴⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do świadczenia usług przez usługodawców stosuje się odpowiednio przepisy art. 34, art. 35 ust. 2, art. 37, art. 39, art. 40 i art. 55 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) oraz przepisy rozdziału 2a ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.⁵⁰).”;

2) w art. 13 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwy organ, na wniosek właściwego organu z innego państwa członkowskiego, udziela informacji oraz przeprowadza kontrolę usługodawcy na zasadach określonych przepisami rozdziału 6 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej oraz przepisami ustaw odrębnych.”.

Art. 115. W ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1015 oraz z 2015 r. poz. 396) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 w ust. 1:

a) w pkt 1 lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) numeru identyfikacji podatkowej (NIP) lub innego numeru identyfikacyjnego w przypadku osoby zagranicznej, o której mowa w art. 5 pkt 5 lit. b i c ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...),”

⁴⁹⁾ Patrz odnośnik nr 21.

⁵⁰⁾ Patrz odnośnik nr 37.

b) w pkt 3:

– lit. f otrzymuje brzmienie:

„f) numeru identyfikacji podatkowej (NIP) lub innego numeru identyfikacyjnego w przypadku osoby zagranicznej, o której mowa w art. 5 pkt 5 lit. a ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej,”

– lit. h otrzymuje brzmienie:

„h) numeru właściwej ewidencji wraz z oznaczeniem organu ewidencyjnego lub numeru właściwego rejestru wraz z oznaczeniem sądu rejestrowego w przypadku osoby zagranicznej, o której mowa w art. 5 pkt 5 lit. a ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej,”;

2) uchyla się art. 44.

Art. 116. W ustawie z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 oraz z 2015 r. poz. 21) w art. 2 pkt 13 otrzymuje brzmienie:

„13) przedsiębiorcą – jest przedsiębiorca w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) lub każda inna jednostka organizacyjna, niezależnie od formy własności, którzy w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zamierzają realizować lub realizują związane z dostępem do informacji niejawnych umowy lub zadania wynikające z przepisów prawa,”.

Art. 117. W ustawie z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 5, poz. 13, z późn. zm.⁵¹⁾) w art. 6 w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) ustawie z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...);”.

Art. 118. W ustawie z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2015 r. poz. 155, 541 i 1045) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 28 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność gospodarcza w zakresie prowadzenia ośrodka szkolenia kierowców jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) i wymaga uzyskania wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodki szkolenia kierowców.”;

⁵¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 228, poz. 1368, z 2014 r. poz. 423 i 915 oraz z 2015 r. poz. 390 i 1045.

2) w art. 85 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność gospodarcza w zakresie prowadzenia pracowni psychologicznej wykonującej badania psychologiczne w zakresie psychologii transportu jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej i wymaga uzyskania wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzących pracownię psychologiczną.”;

3) w art. 114 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność gospodarcza w zakresie prowadzenia ośrodka doskonalenia techniki jazdy stanowi działalność regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej i wymaga uzyskania wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodek doskonalenia techniki jazdy.”.

Art. 119. W ustawie z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. z 2013 r. poz. 1457 oraz z 2015 r. poz. 1045) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Art. 26. Prowadzenie żłobka lub klubu dziecięcego jest działalnością regulowaną w rozumieniu ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) i wymaga wpisu do rejestru żłobków i klubów dziecięcych, zwanego dalej „rejestrem”.”.

Art. 120. W ustawie z dnia 1 kwietnia 2011 r. – Prawo probiercze (Dz. U. Nr 92, poz. 529) uchyla się art. 44.

Art. 121. W ustawie z dnia 25 marca 2011 r. o Centrum Polsko-Rosyjskiego Dialogu i Porozumienia (Dz. U. Nr 76, poz. 408) w art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Centrum może prowadzić działalność gospodarczą na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...). Działalność ta jest wyodrębniona pod względem finansowym i rachunkowym z działalności, o której mowa w art. 3.”.

Art. 122. W ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 618, 788 i 905) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) we wszelkich formach przewidzianych dla wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej,”;

2) w art. 16:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność lecznicza jest działalnością regulowaną w rozumieniu ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”

b) w ust. 1a wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Nie stanowi działalności regulowanej w rozumieniu ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej działalność lecznicza.”

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do działalności leczniczej, o której mowa w ust. 1a, stosuje się przepisy dotyczące działalności regulowanej w rozumieniu ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”

3) art. 113 otrzymuje brzmienie:

„Art. 113. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kontroli, o której mowa w art. 111, stosuje się przepisy ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”

Art. 123. W ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 345) w art. 2 pkt 19 otrzymuje brzmienie:

„19) przedsiębiorca – przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”

Art. 124. W ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o wyrobie i rozlewie wyrobów winiarskich, obrocie tymi wyrobami i organizacji rynku wina (Dz. U. z 2014 r. poz. 1104) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 17 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność gospodarcza w zakresie wyrobu lub rozlewu wyrobów winiarskich jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) i wymaga uzyskania wpisu do rejestru przedsiębiorców wykonujących działalność w zakresie wyrobu lub rozlewu wyrobów winiarskich, zwanego dalej „rejestrem”.”

2) w art. 22:

a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) ustawie z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W razie wydania decyzji zakazującej wykonywania przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej w zakresie wyrobu lub rozlewu wyrobów winiarskich w przypadkach określonych w ust. 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio przepisy art. 78 pkt 2, art. 81 ust. 3 oraz art. 82 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”;

3) w art. 23 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W sprawach dotyczących wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wyrobu lub rozlewu wyrobów winiarskich, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się przepisy ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”.

Art. 125. W ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2015 r. poz. 196) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 21 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie do koncesjonowania działalności, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), z wyjątkiem art. 37, art. 39 i art. 40 tej ustawy.”;

2) w art. 154 uchyla się ust. 1;

3) w art. 163 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwowy Instytut Geologiczny – Państwowy Instytut Badawczy może powierzyć wykonanie niektórych zadań określonych w art. 162 jednostkom organizacyjnym utworzonym na podstawie odrębnych przepisów, a także przedsiębiorcom w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) – jeżeli przedmiot ich działania obejmuje prowadzenie prac geologicznych.”.

Art. 126. W ustawie z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. z 2014 r. poz. 1435, z późn. zm.⁵²⁾) w art. 75 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Kształcenie podyplomowe prowadzone przez przedsiębiorcę jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”.

⁵²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 1491 i 1877 oraz z 2015 r. poz. 978.

Art. 127. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873 i 1916) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) pkt 19 otrzymuje brzmienie:

„19) oddział – oddział w rozumieniu art. 5 pkt 6 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), zwanej dalej „ustawą o działalności gospodarczej”, przy czym w przypadku unijnej instytucji płatniczej, unijnej instytucji pieniądza elektronicznego oraz zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego wszystkie jej oddziały znajdujące się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uznaje się za jeden oddział;”;

b) pkt 24 otrzymuje brzmienie:

„24) przedsiębiorca – przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy o działalności gospodarczej;”;

2) w art. 103 uchyla się ust. 5;

3) w art. 118 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność w zakresie usług płatniczych w charakterze biura usług płatniczych jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy o działalności gospodarczej.”;

4) art. 124 otrzymuje brzmienie:

„Art. 124. W sprawach nieuregulowanych w ustawie dotyczących podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności w zakresie usług płatniczych w charakterze biura usług płatniczych, w tym w sprawach odmowy wpisu do rejestru, wydania decyzji o zakazie prowadzenia działalności i wykreślenia wpisu w rejestrze, stosuje się przepisy ustawy o działalności gospodarczej.”.

Art. 128. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 227, poz. 1367 i Nr 244, poz. 1454) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 50 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność gospodarcza w zakresie prowadzenia kursów ADR, kursu na eksperta ADN, eksperta ADN do spraw przewozu gazów, eksperta ADN do spraw przewozu chemikaliów oraz kursów dla doradców, zwanych dalej „kursami”, jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”;

2) w art. 56 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepis art. 81 ust. 2 i 3 oraz art. 82 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej stosuje się odpowiednio.”;

3) art. 96 otrzymuje brzmienie:

„Art. 96. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do postępowania w sprawie kontroli wprowadzonych do obrotu ciśnieniowych urządzeń transportowych, stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.⁵³⁾) i przepisy ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”;

4) w art. 100 uchyla się ust. 6.

Art. 129. W ustawie z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi (Dz. U. Nr 234, poz. 1385, z późn. zm.⁵⁴) w art. 1 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku wydania przez Radę Ministrów rozporządzenia, o którym mowa w ust. 2, przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), z wyłączeniem przedsiębiorców wykonujących działalność wytwórczą w rolnictwie w zakresie upraw rolnych oraz chowu i hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego, którzy ponieśli szkodę w wyniku powodzi, mogą ubiegać się o pożyczki na zasadach określonych w rozdziale 3.”.

Art. 130. W ustawie z dnia 16 września 2011 r. o współpracy rozwojowej (Dz. U. Nr 234, poz. 1386 oraz z 2013 r. poz. 1283) w art. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...);”.

⁵³⁾ Patrz odnośnik nr 1.

⁵⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 908, z 2013 r. poz. 1291, z 2014 r. poz. 598 oraz z 2015 r. poz. 1013.

Art. 131. W ustawie z dnia 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych (Dz. U. poz. 891, z późn. zm.⁵⁵⁾) w art. 4 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przedsiębiorca – przedsiębiorcę w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) oraz usługodawcę w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 47, poz. 278, z późn. zm.⁵⁶⁾), który zawarł umowę z wykonawcą udzielonego zamówienia publicznego;”.

Art. 132. W ustawie z dnia 9 listopada 2012 r. o nasiennictwie (Dz. U. poz. 1512 oraz z 2013 r. poz. 865) w art. 121 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Do podmiotów, o których mowa w art. 86 ust. 1 i art. 87 ust. 1, niebędących przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), przepisy rozdziału 6 tej ustawy stosuje się odpowiednio.”.

Art. 133. W ustawie z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. poz. 1529) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność pocztowa jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) i wymaga wpisu do rejestru operatorów pocztowych, zwanego dalej „rejestrem”.”;

2) uchyla się art. 121.

Art. 134. W ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21, z późn. zm.⁵⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 41 ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Do zezwolenia na zbieranie odpadów i zezwolenia na przetwarzanie odpadów nie stosuje się przepisu art. 37 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).”;

⁵⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 792, z 2014 r. poz. 929, oraz z 2015 r. poz. 978.

⁵⁶⁾ Patrz odnośnik nr 21.

⁵⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 888 i 1238, z 2014 r. poz. 695, 1101 i 1322 oraz z 2015 r. poz. 87, 122, 933 i 1045.

2) w art. 53:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przedsiębiorca zagraniczny wykonujący działalność w zakresie, o którym mowa w art. 50 ust. 1, składa wniosek o wpis do rejestru:

- 1) za pośrednictwem osoby upoważnionej do jego reprezentowania, zgodnie z art. 26 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, do marszałka województwa właściwego ze względu na siedzibę oddziału – jeżeli ustanowił oddział na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) bezpośrednio do Marszałka Województwa Mazowieckiego – jeżeli nie ustanowił oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”,

b) w ust. 3a pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) za pośrednictwem osoby upoważnionej do jego reprezentowania, zgodnie z art. 26 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, do marszałka województwa właściwego ze względu na siedzibę oddziału – jeżeli ustanowił oddział na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;”,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przedsiębiorca zagraniczny, będący wprowadzającym sprzęt w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, składa wniosek o wpis do rejestru:

- 1) za pośrednictwem osoby upoważnionej do jego reprezentowania, zgodnie z art. 26 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej, do marszałka województwa właściwego ze względu na siedzibę oddziału – jeżeli ustanowił oddział na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) za pośrednictwem organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego, z którą zawarł umowę, o której mowa w art. 57 ust. 1 tej ustawy, wpisanej do rejestru, do marszałka województwa właściwego ze względu na siedzibę organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego – jeżeli nie ustanowił oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”.

Art. 135. W ustawie z dnia 8 marca 2013 r. o środkach ochrony roślin (Dz. U. z 2015 r. poz. 547) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 25:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność gospodarcza w zakresie wprowadzania środków ochrony roślin do obrotu lub konfekcjonowania tych środków jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru przedsiębiorców wykonujących działalność w zakresie wprowadzania środków ochrony roślin do obrotu lub konfekcjonowania tych środków.”,

b) w ust. 4 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Przepisy ust. 3 pkt 1 lit. a i b oraz pkt 2 nie dotyczą mikroprzedsiębiorców, w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej, jeżeli wprowadzają oni do obrotu jedynie środki ochrony roślin, przeznaczone dla użytkowników nieprofesjonalnych, które nie zostały zgodnie z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniającego i uchylającego dyrektywę 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz. Urz. UE L 353 z 31.12.2008, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1272/2008”, zaklasyfikowane do co najmniej jednej z poniższych klas i kategorii zagrożenia:”;

2) w art. 49 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność gospodarcza w zakresie potwierdzania sprawności technicznej sprzętu przeznaczonego do stosowania środków ochrony roślin jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru przedsiębiorców wykonujących działalność w zakresie potwierdzania sprawności technicznej tego sprzętu.”;

3) w art. 52 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmiot niebędący przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej może prowadzić działalność w zakresie potwierdzania sprawności technicznej sprzętu przeznaczonego do stosowania środków ochrony roślin, po uzyskaniu wpisu do rejestru podmiotów niebędących przedsiębiorcami, prowadzących działalność w zakresie potwierdzania sprawności technicznej tego sprzętu.”;

4) w art. 67 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność gospodarcza polegająca na prowadzeniu szkoleń w zakresie środków ochrony roślin jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru przedsiębiorców wykonujących działalność w zakresie prowadzenia szkoleń w zakresie środków ochrony roślin.”;

5) w art. 70 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmiot niebędący przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej może prowadzić szkolenia w zakresie środków ochrony roślin, po uzyskaniu wpisu do rejestru podmiotów niebędących przedsiębiorcami, prowadzących szkolenia w zakresie środków ochrony roślin.”;

6) w art. 76 w ust. 1 pkt 34 otrzymuje brzmienie:

„34) prowadzi badania skuteczności działania środka ochrony roślin bez wymaganego upoważnienia lub nie będąc przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej wykonuje działalność w zakresie potwierdzania sprawności technicznej sprzętu przeznaczonego do stosowania środków ochrony roślin, o której mowa w art. 52, lub działalność polegającą na prowadzeniu szkoleń w zakresie środków ochrony roślin, o której mowa w art. 70, bez wymaganego wpisu do rejestru, lub”.

Art. 136. W ustawie z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. poz. 403) w art. 2 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

- „1) przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...);
- 2) podmioty prowadzące działalność, o której mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej;”.

Art. 137. W ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. poz. 888) w art. 8 pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) przedsiębiorcy – rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...);”.

Art. 138. W ustawie z dnia 11 października 2013 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z ochroną miejsc pracy (Dz. U. z 2015 r. poz. 385) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3:
 - a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Przepisy ustawy stosuje się do przedsiębiorcy w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...)”;
 - b) w ust. 1a wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Przepisy ustawy stosuje się w latach 2015–2017 do przedsiębiorcy w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”;
- 2) w art. 8 w ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) posiadaniu statusu przedsiębiorcy w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej.”.

Art. 139. W ustawie z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. poz. 915) w art. 3 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

- „3) przedsiębiorca – podmiot, o którym mowa w art. 2 ust. 2 przepisów ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...)”.

Art. 140. W ustawie z dnia 19 grudnia 2014 r. o rybołówstwie morskim (Dz. U. z 2015 r. poz. 222) art. 114 otrzymuje brzmienie:

„Art. 114. Przepisy ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...) dotyczące kontroli nie mają zastosowania do przeprowadzania kontroli połowów i inspekcji przeprowadzanych na podstawie przepisów niniejszego działu.”.

Art. 141. W ustawie z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. poz. 478) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
„2a. Do postępowań prowadzonych na podstawie ustawy art. 37 i art. 49 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...), zwaną dalej „ustawą – Prawo działalności gospodarczej” nie stosuje się.”;
- 2) art. 4 otrzymuje brzmienie:
„Art. 4. 1. Wytwórca energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji będący osobą fizyczną niewykonującą działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy – Prawo działalności gospodarczej, który wytwarza energię

elektryczną w celu jej zużycia na własne potrzeby, może sprzedać niewykorzystaną energię elektryczną wytworzoną przez niego w mikroinstalacji i wprowadzoną do sieci dystrybucyjnej.

2. Wytwarzanie i sprzedaż energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, o której mowa w ust. 1, nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy – Prawo działalności gospodarczej.”;

3) w art. 5 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) przedsiębiorcą w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy – Prawo działalności gospodarczej”;

4) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. Działalność gospodarcza w zakresie wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w małej instalacji, zwana dalej „działalnością gospodarczą w zakresie małych instalacji”, jest działalnością regulowaną w rozumieniu ustawy – Prawo działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru wytwórców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie małych instalacji, zwanego dalej „rejestrem wytwórców energii w małej instalacji.”;

5) w art. 18 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W sprawach dotyczących wykonywania działalności w zakresie wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji i w małej instalacji w zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale stosuje się przepisy ustawy – Prawo działalności gospodarczej.”;

6) w art. 19 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wytwarzanie i sprzedaż energii elektrycznej z biogazu rolniczego oraz biogazu rolniczego, o których mowa w ust. 1, nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy – Prawo działalności gospodarczej.”;

7) w art. 20 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy – Prawo działalności gospodarczej”;

8) w art. 23 część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– zwana dalej „działalnością gospodarczą w zakresie biogazu rolniczego”, jest działalnością regulowaną w rozumieniu ustawy – Prawo działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru wytwórców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie biogazu rolniczego, zwanego dalej „rejestrem wytwórców biogazu rolniczego”.”;

- 9) w art. 34 w ust. 1 część wspólna otrzymuje brzmienie:
„– zwana dalej „działalnością gospodarczą w zakresie biopłynów”, jest działalnością regulowaną w rozumieniu ustawy – Prawo działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru wytwórców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie biopłynów, zwanego dalej „rejestrem wytwórców biopłynów”.”;
- 10) art. 37 otrzymuje brzmienie:
„Art. 37. W sprawach dotyczących wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania energii elektrycznej z biogazu rolniczego, energii elektrycznej wyłącznie z biopłynów, biogazu rolniczego, w instalacjach odnawialnego źródła energii, oraz wytwarzania biopłynów, w zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale, stosuje się przepisy ustawy – Prawo działalności gospodarczej.”;
- 11) w art. 41 w ust. 1:
a) w pkt 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„2) energii elektrycznej wytworzonej z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji przez wytwórcę będącego przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy – Prawo działalności gospodarczej.”,
b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) energii elektrycznej wytworzonej z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji przez wytwórcę będącego przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy – Prawo działalności gospodarczej, pod warunkiem że energia elektryczna została wytworzona w tej mikroinstalacji po raz pierwszy po dniu wejścia w życie rozdziału 4.”;
- 12) art. 91 otrzymuje brzmienie:
„Art. 91. W sprawach dotyczących kontroli wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w instalacjach odnawialnego źródła energii, w zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale, stosuje się przepisy ustawy – Prawo działalności gospodarczej.”.
- Art. 142.** W ustawie z dnia 15 maja 2015 r. o substancjach zubożających warstwę ozonową oraz o niektórych fluorowanych gazach cieplarnianych (Dz. U. poz. 881) w art. 2 w ust. 1 pkt 8 otrzymuje brzmienie:
„8) oddziale – oznacza to oddział w rozumieniu art. 5 pkt 6 ustawy z dnia ... – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...);”.

Rozdział 3

Przepisy przejściowe, dostosowujące i końcowe

Art. 143. Przepisów art. 189³–189⁷ ustawy zmienianej w art. 2 nie stosuje się w przypadku, gdy do naruszenia przepisu lub wystąpienia skutku naruszenia doszło przed dniem wejścia w życie ustawy, przy czym administracyjna kara pieniężna nie może zostać nałożona po upływie 5 lat od dnia naruszenia przepisu lub wystąpienia skutku naruszenia.

Art. 144. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 84a ust. 1 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 27, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 84a ust. 1 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 27, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 145. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 175 ust. 5, art. 181 ust. 4 i art. 186 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 30, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych odpowiednio na podstawie art. 175 ust. 5, art. 181 ust. 4 i art. 186 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 30, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 146. Do zawieszanej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 80 stosuje się przepisy ustawy, o której mowa w art. 1.

Art. 147. 1. Wpisy oddziałów przedsiębiorców zagranicznych, dokonane na podstawie ustawy zmienianej w art. 80, istniejące w dniu wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 1, pozostają w mocy.

2. Do oddziałów przedsiębiorców zagranicznych utworzonych na podstawie dotychczasowych przepisów stosuje się przepisy ustawy, o której mowa w art. 1.

3. Do likwidacji oddziałów przedsiębiorców zagranicznych rozpoczętych przed dniem wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 1, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 148. 1. Koncesje, zezwolenia, licencje i zgody na wykonywanie działalności gospodarczej udzielone przed dniem wejścia w życie ustawy zachowują ważność.

2. Wpisy w rejestrach działalności regulowanej dokonane przed dniem wejścia w życie ustawy pozostają w mocy.

Art. 149. Kontrolę przedsiębiorcy wszczętą przed dniem wejścia w życie ustawy prowadzi się według przepisów obowiązujących w dniu wszczęcia kontroli. Czynności kontrolne dokonane przed dniem wejścia w życie ustawy zachowują ważność.

Art. 150. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2016 r.

UZASADNIENIE

Z uwagi na potrzebę przyjęcia przepisów przejściowych wynikających z częściowego uchylecia przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej¹⁾ (SDG), które zostaną zastąpione przepisami ustawy – Prawo działalności gospodarczej (PDG), a także konieczność wprowadzenia licznych zmian w szeregu ustaw odrębnych, będących konsekwencją PDG, zasadne jest uregulowanie ww. materii w ustawie – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo działalności gospodarczej.

I. Art. 1. Przepis ogólny

Zgodnie założeniami projektu ustawy przyjmuje się, że ustawa – Prawo działalności gospodarczej powinna wejść w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. Rozwiązanie to odpowiada regulacji przewidzianej w uchwale nr 20 Rady Ministrów z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie zaleceń ujednoczenia terminów wejścia w życie niektórych aktów normatywnych²⁾.

II. Zmiany w przepisach obowiązujących

1) Art. 2. Zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego (k.p.a.)

a) Reprezentowanie interesów członków organizacji społecznych przez te organizacje

W projekcie proponuje się zmianę art. 31 k.p.a. poprzez umożliwienie organizacjom przedsiębiorców wszczynania postępowań administracyjnych i brania udziału w toczących się postępowaniach na prawach strony, o ile jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji i przemawia za tym interes jej członka, którego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie administracyjne. Członek organizacji powinien wyrazić zgodę na wystąpienie o wszczęcie postępowania przez organizację oraz jej udział w postępowaniu, w którym mógłby być lub jest stroną. Zgoda mogłaby być odwołana w każdym czasie. Dodaje się także normę obligującą organizację do podejmowania w ramach postępowania administracyjnego działań wyłącznie na korzyść członka, z uwagi na którego interes bierze udział w postępowaniu.

¹⁾ Dz. U. z 2015 r. poz. 584, ze zm.

²⁾ M.P. poz. 205.

Aktualnie organizacje przedsiębiorców uczestniczą w postępowaniach administracyjnych na podstawie art. 31 k.p.a., który to przepis przewiduje udział organizacji w postępowaniu w sytuacji, gdy jest to uzasadnione ze względu na interes społeczny. Propozycja zmierza do rozszerzenia możliwości działania organizacji o sytuacje, gdy udział takiej organizacji w postępowaniu będzie uzasadniony interesem konkretnego jej członka.

Analogiczne zmiany zaproponowano w art. 133a § 1–1b ustawy z 27 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa³⁾ (art. 32 projektu).

b) Nakładanie administracyjnych kar pieniężnych

Sankcje administracyjne w polskim prawie administracyjnym bardzo często przybierają formę kary finansowej. Administracyjne kary pieniężne swoją wysokością nierzadko wielokrotnie przewyższają grzywny wymierzone za popełnienie wykroczenia bądź przestępstwa, stanowiąc tym samym istotną dolegliwość finansową. Jednocześnie w systemie prawnym brak jest reguł ogólnych określających zasady ich nakładania, co skutkuje znaczącym zróżnicowaniem sytuacji podmiotów podlegających ukaraniu, szczególnie w zakresie instytucji łagodzących obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej (wyłączenie odpowiedzialności, odstąpienie od ukarania, przedawnienie), często nieuzasadnionym ze względu na przedmiot i specyfikę danej regulacji. Ponadto niejednokrotnie nakładanie tych kar cechuje automatyzm oraz nieuwzględnianie przyczyn i okoliczności popełnienia naruszenia.

Mając na uwadze, że w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka standardy ochrony praw człowieka w wszelkich postępowaniach sanacyjnych powinny odpowiadać gwarancjom wynikającym z art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2⁴⁾, zwanej dalej „Konwencją”, oznacza to, że gwarancje z art. 6 Konwencji mają zastosowanie we wszystkich postępowaniach quasi-karnych, także takich, które na gruncie prawa krajowego są uznawane za postępowania administracyjne. Postępowanie przed organami administracji, które może być zakończone

³⁾ Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.

⁴⁾ Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, z późn. zm.

nałożeniem poważnej kary, powinno, co do zasady, spełniać wszystkie standardy procesowe przewidziane w art. 6 Konwencji dla postępowań, w których rozstrzygane są przesłanki odpowiedzialności. Także w orzecznictwie Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego wskazuje się na konieczność uwzględniania poglądów ETPC, wyrażonych w oparciu o art. 6 Konwencji, w zakresie, w jakim dochodzi do wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej.⁵⁾

W związku z tym uzasadnione jest sformułowanie zasad nakładania administracyjnych kar pieniężnych. Dzięki temu zapewnione zostaną jednolite standardy traktowania jednostek oraz zagwarantowane zostanie wymierzanie kar racjonalnych i adekwatnych do popełnionego naruszenia.

Określenie „uniwersalnego” katalogu dyrektyw wymiaru kary przyczyni się do stworzenia jasnych i czytelnych kryteriów przy ustalaniu przez organ administracji publicznej wysokości administracyjnej kary pieniężnej, a jednocześnie ułatwi sądom administracyjnym kontrolę prawidłowości rozstrzygnięć organów w tym przedmiocie. Takie unormowanie będzie pomocne w szczególności w przypadkach, gdy ustawodawca nie sformułował dyrektyw wymiaru kary, jednocześnie pozostawiając organowi administracji publicznej znaczną swobodę decyzyjną.

Należy zauważyć, że brak przesłanek wymiaru sankcji sprawia trudność nie tylko organom administracji publicznej, ale również sądom. Brak jednolitych zasad wymiaru kary sprawia, że sądy pozbawione są właściwych narzędzi, aby dokonać prawidłowej oceny wysokości wymierzonej kary pieniężnej. Wówczas jedynym rozwiązaniem pozostaje odwołanie się do zasad ogólnych, reguł postępowania administracyjnego oraz celu ustawy, w której ustanowiono normę zawierającą sankcję. Brak wypracowanych zasad, które powinny być uwzględniane przez organ przy nakładaniu kary, powoduje, że – w szczególności wśród przedsiębiorców – wzrasta liczba skarg do sądów administracyjnych na rozstrzygnięcia w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej.

⁵⁾ Zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 1992 r., sygn. akt I PIP 9/92, OSNCp 1992/12/210, oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 grudnia 2012 r., sygn. akt II OSK 2377/12 (orzeczenia.nsa.gov.pl).

W związku z powyższym w projekcie ustawy przewidziano wprowadzenie do k.p.a.⁶⁾ odrębnego działu, którego przepisy będą określały zasady nakładania administracyjnych kar pieniężnych, tj. regulacji dotyczących dyrektyw wymiaru kary, w tym pozbawienia niesłusznych korzyści za pomocą sankcji finansowej, odstąpienia od wymierzenia kary, przedawnienia nałożenia i ściągalności kary, odroczenia, rozłożenia na raty i umorzenia administracyjnych kar pieniężnych.

Projektowane rozwiązania będą stanowiły uzupełnienie regulacji przewidzianych w przepisach szczególnych, przy poszanowaniu zasady, że przepis szczególny ma pierwszeństwo przed przepisem ogólnym (*lex specialis derogat legi generali*). Przepisy k.p.a. w zakresie reguł nakładania kar pieniężnych będą przepisami ogólnymi.

i. Dyrektywy wymiaru administracyjnych kar pieniężnych

Przez administracyjne kary pieniężne należy rozumieć te sankcje finansowe, przy wymierzaniu których organ dysponuje pewnym zakresem uznania. Propozycja będzie dotyczyła tylko kar pieniężnych sensu stricte. Inne opłaty administracyjne związane z naruszeniem przepisów, jak np. opłaty dodatkowe i podwyższone, są opłatami stałymi, a zatem ustawodawca nie przewidział jakiegokolwiek swobody ustalania ich wysokości. Tego typu opłaty nie będą podlegały nowym regulacjom k.p.a.

Proponuje się wprowadzić następujące dyrektywy wymiaru administracyjnej kary pieniężnej:

- a) wagę, okoliczności oraz czas trwania naruszenia obowiązków,
- b) częstotliwość naruszeń obowiązków w przeszłości,
- c) stopień przyczynienia się podmiotu, wobec którego ma być nałożona kara, do powstania naruszenia,
- d) wysokość osiągniętej korzyści (o ile została uzyskana),
- e) warunki osobiste podmiotu, na który jest nakładana kara, jeśli kara jest nakładana na osobę fizyczną.

Przewiduje się, że organ administracji publicznej wymierzający administracyjną karę pieniężną powinien brać pod uwagę ww. dyrektywy, ustalając wysokość tej kary

⁶⁾ Także Rzecznik Praw Obywatelskich postuluje wprowadzenie ww. propozycji w k.p.a. (zob. pismo RPO z dnia 29 stycznia 2013 r., znak: RPO-722886-V/2013/PM, (<http://www.sprawy-generalne.brpo.gov.pl/pdf/2013/01/722886/1698149.pdf>).

zawsze wtedy, gdy działa w ramach uznania administracyjnego (tj. gdy wysokość kary nie ma charakteru sztywnego).

Odnosząc się do dyrektywy uwzględniania przy wymiarze kary „warunków osobistych” podmiotu, na który jest nakładana kara, zauważyć należy, że zgodnie z poglądami doktryny na warunki osobiste składają się warunki: materialne, mieszkalne, socjalne, zatrudnienie, stan zdrowia, sytuacja rodzinna i związane z tym obowiązki, a także stan konfliktów i zatargów oraz poziom integracji ze środowiskiem⁷⁾. Warunki osobiste z natury rzeczy mogą odnosić się do osób fizycznych. Brak jest przy tym podstaw, aby wyłączyć stosowanie tej dyrektywy również do osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą, choć należy przypuszczać, że dyrektywa ta będzie brana pod uwagę jedynie wyjątkowo.

Pojęcie „warunki osobiste” jest znane m.in. prawu karnemu. Rozumienie tego pojęcia powinno być takie samo także na gruncie odpowiedzialności administracyjnej, skutkującej nałożeniem administracyjnej kary pieniężnej.

Wymienione okoliczności, podobnie jak przy odpowiedzialności karnej, mogą wpływać łagodząco albo obciążająco na odpowiedzialność ukaranego.

Z oczywistych względów przesłanka określona w lit. e, tj. wysokość osiągniętej korzyści, będzie mogła być brana pod uwagę tylko w przypadkach, gdy samo stwierdzenie naruszenia jest uzależnione od osiągnięcia korzyści przez podmiot podlegający ukaraniu.

ii. Odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i udzielenie pouczenia

W projekcie przewidziano następujące przesłanki odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej:

- 1) waga naruszenia obowiązku jest znikoma, a podmiot naruszający przepisy zaprzestał naruszeń lub zrealizował obowiązek lub

⁷⁾ Por. K. Buchała [w:] K. Buchała, A. Zoll, *Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz*, Kraków 1998, teza 32 do art. 53, s. 397–398; J. Wojciechowska [w:] E. Bieńkowska, B. Kunicka-Michalska, G. Rejman, J. Wojciechowska, *Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz*, Warszawa 1999, s. 924.

- 2) waga naruszenia obowiązku jest znikoma, a podmiot naruszający przepisy nie miał wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, lub
- 3) podmiot został uprzednio ukarany za to samo naruszenie przez inny uprawniony organ administracji publicznej, lub
- 4) wystąpiła siła wyższa lub zaszła okoliczność wymagająca w szczególności ochrony życia lub zdrowia, ochrony interesu społecznego, ochrony mienia w znacznych rozmiarach, ochrony lub ważnego interesu publicznego.

W przypadku odstąpienia od wymierzenia kary organ administracji publicznej udzieli pouczenia. Odstąpienie od wymierzenia kary, o którym mowa w zdaniu poprzednim, będzie fakultatywne i będzie pozostawione uznaniu organu.

Przesłanka odstąpienia od nałożenia kary, w przypadku gdy organ administracji publicznej ukarał już uprzednio osobę, która dopuściła się naruszenia, nawiązuje do Zasady 3.1 Rekomendacji R(91)1 Komitetu Rady Ministrów w sprawie sankcji administracyjnych z dnia 13 lutego 1991 r. przyjętej na forum Rady Europy.

Odstąpienie od nałożenia kary administracyjnej pieniężnej wobec podmiotów prowadzących działalność będzie stanowić pomoc *de minimis* albo *de minimis* w rolnictwie lub rybołówstwie, udzielaną z uwzględnieniem warunków dopuszczalności tej pomocy, określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej. Przy obliczaniu pomocy *de minimis* przyjmuje się najniższą stawkę administracyjnej kary pieniężnej przyjętą dla danego naruszenia.

iii. Terminy przedawnienia

Proponuje się określenie terminów przedawnienia nałożenia kary pieniężnej (5 lat od naruszenia przepisów albo od wystąpienia skutków naruszenia) i ściągłości kary pieniężnej (5 lat, licząc od dnia, w którym kara powinna zostać uiszczona).

Uregulowane zostaną także reguły zawieszenia i przerwania zawieszenia nałożenia i ściągłości kary pieniężnej.

Jeżeli przepisy odrębne (szczegółowe) przewidują inne terminy, przepisy k.p.a. nie będą miały zastosowania.

- Przerwanie i zawieszenie terminu przedawnienia nałożenia kary pieniężnej

Bieg terminów przedawnienia nałożenia kary pieniężnej powinno przerywać ogłoszenie upadłości ukaranego. Po przerwaniu biegu terminu przedawnienia biegnie on na nowo od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się postanowienia o ukończeniu postępowania upadłościowego.

Bieg terminu przedawnienia nałożenia kary pieniężnej nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu z dniem:

- 1) wniesienia skargi do sądu administracyjnego bądź odwołania do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na decyzję dotyczącą nałożenia kary administracyjnej, a także wniesienia skargi kasacyjnej od orzeczenia Sądu Apelacyjnego w sprawach dotyczących nałożenia kary administracyjnej;
- 2) wniesienia żądania ustalenia przez sąd powszechny istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa;
- 3) doręczenia zarządzenia zabezpieczenia w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, jeżeli przepisy odrębne przewidują możliwość zarządzenia zabezpieczenia.

Termin przedawnienia po zawieszeniu biegnie dalej, od dnia następującego po dniu:

- 1) stwierdzenia prawomocności orzeczenia lub ogłoszenia prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego, a także ogłoszenia prawomocnego orzeczenia w sprawach, w których właściwy do rozpoznania odwołania od decyzji dotyczącej nałożenia kary administracyjnej jest Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jak również oddalenia skargi kasacyjnej lub uchylecia przez Sąd Najwyższy zaskarżonego orzeczenia w tych sprawach;
- 2) uprawomocnienia się orzeczenia sądu powszechnego w sprawie ustalenia istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa;
- 3) zakończenia postępowania zabezpieczającego w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

➤ **Odsetki od nieuiszczonej kary pieniężnej**

Wprowadzono przepis, na podstawie którego od zaległej administracyjnej kary pieniężnej nalicza się odsetki za zwłokę jak dla zaległości podatkowej, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Kara winna być uiszczona, o ile przepisy odrębne nie będą stanowiły inaczej, w terminie uwzględniającym przepis art. 130 § 1 k.p.a.,

zgodnie z którym decyzja nie podlega wykonaniu przed upływem terminu do wniesienia odwołania.

➤ Przerwanie i zawieszenie biegu przedawnienia ściągłości kary pieniężnej

Bieg terminów przedawnienia ściągłości kary pieniężnej powinno przerywać ogłoszenie upadłości ukaranego. Po przerwaniu biegu terminu przedawnienia biegnie on na nowo od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się postanowienia o ukończeniu postępowania upadłościowego.

Bieg terminu przedawnienia ściągłości kary pieniężnej nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega przerwaniu z dniem:

- 1) zastosowania środka egzekucyjnego, o którym podmiot został zawiadomiony;
- 2) doręczenia zarządzenia zabezpieczenia w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Termin przedawnienia po każdym przerwaniu biegnie na nowo od dnia następującego po dniu, w którym:

- 1) zastosowano środek egzekucyjny, o którym podmiot został zawiadomiony;
- 2) doręczono zarządzenie zabezpieczenia w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

iv. Odroczenie, rozłożenie na raty i umorzenie administracyjnej kary pieniężnej

Przepisy w tym zakresie wprowadzono analogicznie do obowiązujących w ustawie – Ordynacja podatkowa. Organ na wniosek ukaranego w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem ukaranego lub ważnym interesem publicznym może:

- 1) odroczyć termin uiszczenia lub rozłożyć na raty administracyjną karę pieniężną;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zaległą administracyjną karę pieniężną;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości płatności administracyjnej kary pieniężnej, odsetki za zwłokę.

Umorzenie zaległej administracyjnej kary pieniężnej powoduje również umorzenie odsetek za zwłokę w całości lub w takiej części, w jakiej została umorzona zaległa administracyjna kara pieniężna.

Skorzystanie z ulg, o których mowa w niniejszej regulacji, może stanowić pomoc publiczną albo pomoc *de minimis* albo *de minimis* w rolnictwie lub rybołówstwie, w

związku z tym zaproponowano wprowadzenie przepisów na wzór przepisów art. 67b Ordynacji podatkowej.

v. Stosunek przepisów k.p.a. o karach administracyjnych do ustaw szczegółowych

Przepisy k.p.a. o administracyjnych karach pieniężnych nie będą stosowane w przypadku, gdy w ustawach szczegółowych na mocy przepisów odrębnych uregulowano zagadnienia dotyczące dyrektyw wymiaru kar administracyjnych, warunków odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, udzielenia pouczenia, terminów przedawnienia nakładania kar administracyjnych lub ich egzekucji.

Z uwagi na sposób skonstruowania instytucji przedawnienia w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, z przedmiotową zmianą k.p.a. powiązana zostanie odpowiednia zmiana ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegająca na wprowadzeniu do niej regulacji w przedmiocie przedawnienia karalności i ściągalności kary, odpowiednio skorelowanej z ujętym w niej terminem przedawnienia ścigania naruszeń prawa ochrony konkurencji.

2) Art. 3 Zmiany w ustawie – Kodeks cywilny (k.c.)

a) Definicja przedsiębiorcy, działalności gospodarczej i konsumenta

Projekt zakłada zmianę k.c. w zakresie definicji przedsiębiorcy i konsumenta oraz wprowadzenie definicji działalności gospodarczej. Przedsiębiorcą byłaby osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 33¹ § 1, prowadząca działalność gospodarczą. Konsumentem zaś osoba fizyczna, która dokonuje czynności z przedsiębiorcą w celu niezwiązanym bezpośrednio z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą. Natomiast działalność gospodarcza była rozumiana jako działalność prowadzona na własne ryzyko, działalność zarobkowa lub mająca inny cel gospodarczy, w tym działalność zawodowa.

W projekcie zaproponowano zmianę definicji konsumenta i zawarcie jej w art. 43¹¹ k.c. (przy równoczesnym uchyleniu art. 22¹k.c.). Zmieniono także definicję przedsiębiorcy zawartą w art. 43¹ k.c.

Jako podstawową cechę przedsiębiorcy w definicji wskazano prowadzenie działalności gospodarczej na własne ryzyko. Działalność uznawana byłaby za gospodarczą zarówno w przypadku, gdy byłaby wykonywana zarobkowo, jak i w innym celu gospodarczym. W definicji w k.c. proponuje się zrezygnować z wyodrębnienia działalności zawodowej. W nowej definicji działalność zawodowa zostanie *expressis verbis* włączona do pojęcia działalności gospodarczej. A zatem w stosunkach prywatnoprawnych bez znaczenia byłaby motywacja wykonywania działalności, jak i jej ciągłość czy zorganizowanie. W związku z tym rozumienie pojęcia „przedsiębiorca” będzie znacznie szersze niż na gruncie PDG.

Definicja przedsiębiorcy w przepisach k.c. ma istotne znaczenie dla regulacji stosunków między równorzędnymi podmiotami, jakimi są przedsiębiorca i konsument, niemniej ich pozycja rynkowa nie jest taka sama. Stąd definicja w k.c. powinna wyznaczać zakres zastosowania niektórych przepisów kodeksu, przede wszystkim regulujących obowiązki przedsiębiorcy wobec konsumenta. Wynika to z przyjętej w kodeksie techniki legislacyjnej, w której pojęcie konsumenta zostało zdefiniowane przez wskazanie, że dokonuje on czynności z przedsiębiorcą. W efekcie szersze lub węższe pojmowanie przedsiębiorcy wpływa na możliwość zastosowania do drugiej strony czynności prawnej przepisów o ochronie konsumentów. Przepisy te z kolei w przeważającej mierze stanowią implementację dyrektywy Unii Europejskiej.

Trwały status przedsiębiorcy i cecha zorganizowania jego działalności nie są wymienione w definicjach konsumenta w aktach UE i nie są warunkiem zastosowania przepisów o ochronie konsumentów⁸⁾. Przyjęcie odmiennego rozwiązania groziłoby powstaniem niezgodności prawa polskiego z prawem europejskim. Obecnie ta zgodność uzyskiwana jest przez wykładnię pojęcia przedsiębiorcy i użytego w nim pojęcia działalności gospodarczej w sposób zgodny z prawem UE, co uzasadnia uregulowanie tej kwestii w ustawie.

⁸⁾ Zob. np. art. 2 pkt 2 *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającą dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady* (Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, s. 64).

Definicja przedsiębiorcy ponadto powinna być spójna z definicją konsumenta i opartą na art. 2 pkt 1 dyrektywy 2011/83/UE w sprawie praw konsumentów. W motywie 17 ww. dyrektywy przyjęto, że „w przypadku umów o podwójnym charakterze, gdy umowa zawierana jest w celach, które częściowo są związane z działalnością handlową danej osoby, a częściowo nie są z nią związane, a cel handlowy jest do tego stopnia ograniczony, że nie jest dominujący w ogólnym kontekście umowy, a taka osoba również powinna być uznawana za konsumenta”.

Definicja konsumenta została ponadto rozszerzona na wszystkie czynności (nie tylko prawne) dokonywane z przedsiębiorcą.

W wyniku proponowanych zmian polegających na włączeniu do definicji działalności gospodarczej działalności zawodowej, nowelizacji wymagają art. 429 k.c., art. 805 § 4 k.c. i art. 808 § 5 k.c. Zmiana powyższych przepisów na celu zapewnienie spójności przepisów k.c. z przyjętą w nim definicją działalności gospodarczej.

b) Prokura udzielona przez osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą

Proponuje się zmianę art. 109¹ § 1 k.c. poprzez wyraźne upoważnienie przedsiębiorców – osób fizycznych do udzielania prokury, po uzyskaniu wpisu w CEIDG.

Przepis art. 1091 § 1 k.c. stanowi, że „Prokura jest pełnomocnictwem udzielonym przez przedsiębiorcę podlegającego obowiązkowi wpisu do rejestru przedsiębiorców, które obejmuje umocowanie do czynności sądowych i pozasądowych, jakie są związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa”. Sformułowanie „rejestr przedsiębiorców”, w myśl dominującego poglądu⁹⁾ nie obejmuje CEIDG, co mogłoby oznaczać, że przedsiębiorcy będący osobami fizycznymi nie są uprawnieni do ustanawiania prokurenta. Niemniej, mając na uwadze art. 1097 § 4 Kodeksu cywilnego, który stanowi, że śmierć przedsiębiorcy ani utrata przez niego zdolności do czynności prawnych nie powoduje wygaśnięcia prokury, nie powinno się wykluczać możliwości

⁹⁾ Zob. J. Strzebinczyk [w:] E.Gniewek (red.), *Kodeks cywilny, Komentarz*, Warszawa 2013, teza 5 do art. 109¹, s. 264.

ustanowienia prokury przez przedsiębiorcę będącego osobą fizyczną. Ponadto, dla poparcia takiego rozwiązania w doktrynie spotykane są głosy powołujące się na względy celowościowe i *ratio legis* art. 1091 § 1 k.c. oraz wykładnię historyczną¹⁰⁾.

W konsekwencji zmienione zostaną także art. 1987§ 2 k.c. i art. 109⁸ k.c.

Ponieważ argumentem za odmową przedsiębiorcom jednoosobowym było umożliwienie rozpoczęcia działalności gospodarczej przed wpisem do CEIDG, możliwość prokury należy ograniczyć do czasu po chwili uzyskania wpisu.

3) Art. 80. Zmiany w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej (SDG)

Projektodawca zrezygnował z uchylecia w całości ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, wobec tego w art. 80 wskazano uchylane przepisy (art. 1–22, art. 46–92, art. 103–110), które zostaną zastąpione przepisami ustawy PDG.

a) Publikacja na stronach punktu kontaktowego przez właściwe organy informacji o warunkach wykonywania działalności gospodarczej

W celu urzeczywistnienia zasady udzielania informacji, ustanowionej w PDG, zaproponowano przyjęcie rozwiązania polegającego na podawaniu do publicznej wiadomości, za pośrednictwem punktu kontaktowego prowadzonego przez Ministra Gospodarki informacji o warunkach wykonywania działalności gospodarczej. Organy odpowiedzialne za wykonywanie zadań publicznych w zakresie danych rodzajów działalności gospodarczej korzystając z tego rozwiązania, zapewnią kompletność i aktualność ww. informacji.

Tym samym nie będzie zachodzić już potrzeba wydania przez Radę Ministrów rozporządzenia, o którym mowa w art. 22f SDG. W związku z tym proponuje się uchylenie tego przepisu.

Dodatkowo wprowadzono zmiany w art. 25 (wpis do CEIDG) poprzez dodanie informacji o udzielonej prokurze jako konsekwencja zmian w ustawie – Kodeks cywilny.

W art. 25 dodano również informację o udzielonych koncesjach, zezwoleniach albo wpisach do rejestru działalności regulowanej.

¹⁰⁾ K. Kopaczyńska-Pieczniak [w:] (red.) A. Kidyba, *Komentarz. Kodeks cywilny, Tom I, Część ogólna*, wyd. 2, Warszawa 2012, s. 660 i n.

Zgodnie z przyjętymi założeniami w art. 32 SDG wprowadza się przepis nakładający na Ministra Gospodarki obowiązek informowania przedsiębiorcy o zbliżającym się upływie maksymalnego 36-miesięcznego okresu zawieszenia. Minister w zawiadomieniu poucza również o skutku niezłożenia wniosku o wpis informacji o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej, tj. wykreśleniu wpisu z CEIDG.

Zmiany zaproponowane w art. 34 SDG są konsekwencją powyższych zmian.

Zmiana w art. 35, art. 39a i art. 39b wynikają z nowelizacji SDG procedowanej równoległe w ramach prac rządowych (Nr w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów UA31).

b) Wpis informacji o udzielonej prokurze i osobie prokurenta

W wyniku uregulowania wprost w przepisach k.c. możliwości udzielenia przez osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą prokury, uzasadnione jest, aby w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG) wpisowi podlegała także informacja o udzielonej prokurze i osobie prokurenta, na wzór danych wpisywanych w tym zakresie do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego (art. 25 ust. 1 pkt 11a SDG).

c) Wpis informacji o udzielonej koncesji, zezwoleniu lub wykonywanej działalności regulowanej

Dla zwiększenia bezpieczeństwa obrotu oraz zapewnienia kontrahentom przedsiębiorcy łatwego dostępu do danych o prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności reglamentowanej zaproponowano wprowadzenie wymogu ujawniania w CEIDG także ww. danych. Powyższe pozwoli w większym stopniu niż dotychczasowy spełnić przez CEIDG funkcję kompleksowego rejestru o działalności gospodarczej osób fizycznych (art. 25 ust. 1 pkt 11b SDG).

d) Informacja o zbliżającym się upływie maksymalnego terminu zawieszenia działalności gospodarczej

Zaproponowano dodanie w art. 32 ust. 3 i 4 nakazujących, aby organ ewidencyjny kierował do przedsiębiorcy, który zawiesił działalność, powiadomienia – przed upływem 35 miesiąca – o zbliżającym się terminie

maksymalnego zawieszenia działalności gospodarczej, po upływie którego wpis podlega wykreśleniu z urzędu, i jednocześnie wyzwał do wznowienia działalności. Organ będzie pouczał przedsiębiorcę o negatywnych skutkach niezłożenia wniosku o wpis informacji o wznowieniu działalności w postaci wykreślenia wpisu.

e) Ograniczenie ochrony danych osobowych przedsiębiorców ujawnionych w CEIDG

Proponuje się w dodawanym art. 39a SDG wyłączyć jawne dane i informacje, które są udostępniane przez CEIDG, z zastosowania przepisów ustawy z 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych¹¹⁾, z wyjątkiem art. 14–19a i art. 21–22a (przepisy o czynnościach kontrolnych) oraz przepisów rozdziału 5 tej ustawy (przepisy o zabezpieczaniu danych osobowych).

Zgodnie z art. 38 ust. 1 SDG dane i informacje udostępniane przez CEIDG są jawne. CEIDG udostępnia informacje o uzyskaniu, cofnięciu, utracie i wygaśnięciu uprawnień wynikających z koncesji, zezwolenia lub licencji, o wpisie do rejestru działalności regulowanej, zakazie wykonywania działalności określonej we wpisie oraz o wykreśleniu z rejestru. Ponadto, CEIDG udostępnia dane określone w art. 25 ust. 1 SDG, czyli dane podlegające wpisowi do ewidencji, z wyjątkiem numeru PESEL, daty urodzenia oraz adresu zamieszkania, o ile nie jest taki sam jak miejsce wykonywania działalności gospodarczej¹²⁾.

Zmiana umożliwi mniej rygorystyczne traktowanie danych ujawnionych w CEIDG. Dane te pozostają danymi osobowymi, jednak nie ma konieczności stosowania do nich wszystkich przepisów ustawy o ochronie danych osobowych, a jedynie te dotyczące czynności kontrolnych oraz zabezpieczania danych osobowych.

¹¹⁾ Dz. U z 2002 r. Nr 101, poz. 926, ze zm.

¹²⁾ Zgodnie z procedowaną nowelizacją SDG nie udostępnia się adresu zamieszkania, o ile nie jest taki sam jak pozostałe adresy wskazane w projektowanym art. 25 ust. 1 pkt 5 SDG (tj. adres do doręczeń przedsiębiorcy, adresy, pod którymi jest wykonywana działalność gospodarcza, w tym adres głównego miejsca wykonywania działalności i oddziału).

Zgodnie z powyższym projektem nowelizacji SDG, CEIDG nie udostępnia również innych danych kontaktowych przedsiębiorcy, w szczególności adresu e-mail, adresu strony internetowej, numeru telefonu, w przypadku gdy przedsiębiorca nie wyrazi zgody na ich udostępnianie.

Propozycja ta jest zbieżna z rozwiązaniami przyjętymi w projekcie ustawy o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz niektórych innych ustaw (Wykaz prac Rady legislacyjnych i programowych Rady Ministrów – UA31)¹³⁾.

f) Zmiana redakcyjna w art. 34 ust. 2 SDG

Zaproponowano zmianę wstępu do wyliczenia w art. 34 ust. 2 SDG poprzez zastąpienie terminu „przedsiębiorca” terminem „wpis przedsiębiorcy”. Z obecnego brzmienia przepisu można było wnosić, że wykreśleniu z rejestru podlega przedsiębiorca. Tymczasem oczywiste jest, że w CEIDG, jako rejestrze, dokonywane są wpisy i to one podlegają wykreśleniu.

g) Dodanie art. 35 ust. 1a SDG

W związku z wprowadzeniem wymogu posiadania tytułu prawnego przez przedsiębiorcę wpisanego do CEIDG do nieruchomości, na której prowadzi działalność gospodarczą, z jednoczesnym brakiem wymogu przedkładania dokumentu potwierdzającego ww. okoliczność, planuje się przyznać ministrowi właściwemu do spraw gospodarki, prowadzącemu CEIDG kompetencję do żądania przedłożenia tytułu prawnego do nieruchomości lub dokonania odpowiedniej zmiany we wpisie przedsiębiorcy w CEIDG. Instrument ten ma na celu wyposażenie organu ewidencyjnego w narzędzie, przy użyciu którego może zapewnić ochronę uprawnionemu posiadaczowi nieruchomości i jednocześnie nie naruszyć – w sytuacji gdy okaże się, że informacja o braku tytułu prawnego była nieprawdziwa – praw przedsiębiorcy.

h) Zmiany w przepisach dotyczących przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych

Dotychczas do uregulowanych w SDG przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych w zakresie likwidacji zastosowanie znajdowały przepisy o likwidacji oddziałów przedsiębiorców zagranicznych. W związku ze zmianą reguł likwidacji oddziałów, wprowadzoną w PDG, zasadne jest dokonanie analogicznych zmian w obecnym art. 101 ust. 2 i art. 102 SDG.

¹³⁾ <http://www.legislacja.gov.pl/projekt/245248>.

4) Zmiany w innych ustawach

Zmiany w poniżej wymienionych ustawach stanowią oczywistą konsekwencję przyjęcia PDG oraz przedmiotowej ustawy poprzez odesłania do odpowiednich przepisów w zakresie:

- definicji, które znajdują się w utrzymanych w mocy przepisów SDG, PDG albo k.c.,
 - zasad przeprowadzania kontroli (w tym usunięcia odesłania do rozdziału 5 dot. kontroli w SDG),
 - innych odesłań do rozwiązań szczegółowych.
1. Art. 4. ustawa – Kodeks postępowania cywilnego,
 2. Art. 5. ustawa o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi,
 3. Art. 6. ustawa o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach,
 4. Art. 7. ustawa o Państwowej Inspekcji Sanitarnej,
 5. Art. 8. ustawa – Prawo geodezyjne i kartograficzne,
 6. Art. 9. ustawa o izbach gospodarczych,
 7. Art. 10. ustawa o ubezpieczeniu społecznym rolników,
 8. Art. 11. ustawa o Inspekcji Ochrony Środowiska,
 9. Art. 12. ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych,
 10. Art. 13. ustawa o Państwowej Straży Pożarnej,
 11. Art. 14. ustawa o systemie oświaty,
 12. Art. 15. ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych,
 13. Art. 16. ustawa o radiofonii i telewizji,
 14. Art. 17. ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych,
 15. Art. 18. ustawa – Prawo budowlane,
 16. Art. 19. ustawa o rachunkowości,
 17. Art. 20. ustawa o specjalnych strefach ekonomicznych,
 18. Art. 21. ustawa o statystyce publicznej,
 19. Art. 22. ustawa – Prawo łowieckie,
 20. Art. 23. ustawa o doradztwie podatkowym,
 21. Art. 24. ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach,
 22. Art. 25. ustawa o zawodach lekarza i lekarza dentysty,
 23. Art. 26. ustawa – Prawo energetyczne,
 24. Art. 27. ustawa – Prawo o ruchu drogowym,

25. Art. 28. ustawa o Krajowym Rejestrze Sądowym,
26. Art. 29. ustawa o ochronie zwierząt,
27. Art. 30. ustawa o gospodarce nieruchomościami,
28. Art. 31. ustawa o ochronie osób i mienia,
29. Art. 32. ustawa – Ordynacja podatkowa,
30. Art. 33. ustawa o usługach turystycznych,
31. Art. 34. ustawa – Prawo bankowe,
32. Art. 35. ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych,
33. Art. 36. ustawa o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne,
34. Art. 37. ustawa – Kodeks spółek handlowych,
35. Art. 38. ustawa o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości,
36. Art. 39. ustawa o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu,
37. Art. 40. ustawa o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa,
38. Art. 41 ustawa – Prawo atomowe,
39. Art. 42. ustawa o Inspekcji Handlowej,
40. Art. 43. ustawa o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych,
41. Art. 44. ustawa o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych,
42. Art. 45. ustawa o kosmetykach,
43. Art. 46. ustawa – Prawo ochrony środowiska,
44. Art. 47. ustawa – Prawo o miarach,
45. Art. 48. ustawa o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej,
46. Art. 49. ustawa o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków,
47. Art. 50. ustawa o dopłatach do oprocentowania kredytów eksportowych o stałych stopach procentowych,

48. Art. 51. ustawa o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym,
49. Art. 52. ustawa o usługach detektywistycznych,
50. Art. 53. ustawa – Prawo farmaceutyczne,
51. Art. 54. ustawa o transporcie drogowym,
52. Art. 55. ustawa o podpisie elektronicznym,
53. Art. 56. ustawa – Kodeks morski,
54. Art. 57. ustawa o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
55. Art. 58. ustawa – Prawo lotnicze,
56. Art. 59. ustawa o świadczeniu usług drogą elektroniczną,
57. Art. 60. ustawa – Prawo dewizowe,
58. Art. 61. ustawa o systemie oceny zgodności,
59. Art. 62. ustawa o produktach biobójczych,
60. Art. 63. ustawa o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie,
61. Art. 64. ustawa o transporcie kolejowym,
62. Art. 65. ustawa o działalności ubezpieczeniowej,
63. Art. 66. ustawa o pośrednictwie ubezpieczeniowym,
64. Art. 67. ustawa o zatrudnieniu socjalnym,
65. Art. 68. ustawa o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
66. Art. 69. ustawa o weterynaryjnej kontroli granicznej,
67. Art. 70. ustawa o świadczeniach rodzinnych,
68. Art. 71. ustawa o kontroli weterynaryjnej w handlu,
69. Art. 72. ustawa o zakładach leczniczych dla zwierząt,
70. Art. 73. ustawa o Inspekcji Weterynaryjnej,
71. Art. 74. ustawa o podatku od towarów i usług,
72. Art. 75. ustawa o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt,
73. Art. 76. ustawa o ochronie przyrody,
74. Art. 77. ustawa o wyrobach budowlanych,
75. Art. 78. ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy,

76. Art. 79. ustawa o funduszach inwestycyjnych,
77. Art. 81. ustawa – Prawo telekomunikacyjne,
78. Art. 82. ustawa o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych,
79. Art. 83. ustawa o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich,
80. Art. 84. ustawa – Prawo o szkolnictwie wyższym,
81. Art. 85. ustawa o systemie tachografów cyfrowych,
82. Art. 86. ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii,
83. Art. 87. ustawa o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym,
84. Art. 88. ustawa o obrocie instrumentami finansowymi,
85. Art. 89. ustawa o nadzorze nad rynkiem kapitałowym,
86. Art. 90. ustawa o produktach pochodzenia zwierzęcego,
87. Art. 91. ustawa o spółdzielniach socjalnych,
88. Art. 92. ustawa o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym,
89. Art. 93. ustawa o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy,
90. Art. 94. ustawa o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin,
91. Art. 95. ustawa o nadzorze nad rynkiem finansowym,
92. Art. 96. ustawa o paszach,
93. Art. 97. ustawa o podatku tonażowym,
94. Art. 98. ustawa o biokomponentach i biopaliwach ciekłych,
95. Art. 99. ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania i jakości paliw,
96. Art. 100. ustawa o wyrobie napojów spirytusowych oraz o rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych,
97. Art. 101. ustawa o opłacie skarbowej,
98. Art. 102. ustawa o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym,
99. Art. 103. ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów,
100. Art. 104. ustawa – Karta Polaka,
101. Art. 105. ustawa o pomocy osobom uprawnionym do alimentów,

102. Art. 106. ustawa o ochronie żeglugi i portów morskich,
103. Art. 107. ustawa o podatku akcyzowym,
104. Art. 108. ustawa o bateriach i akumulatorach,
105. Art. 109. ustawa o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym,
106. Art. 110. ustawa o Służbie Celnej,
107. Art. 111. ustawa o towarach paczkowanych,
108. Art. 112. ustawa o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych,
109. Art. 113. ustawa o grach hazardowych,
110. Art. 114. ustawa o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
111. Art. 115. ustawa udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych,
112. Art. 116. ustawa o ochronie informacji niejawnych,
113. Art. 117. ustawa o publicznym transporcie zbiorowym,
114. Art. 118. ustawa o kierujących pojazdami,
115. Art. 119. ustawa o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3,
116. Art. 120. ustawa – Prawo probiercze,
117. Art. 121. ustawa o Centrum Polsko-Rosyjskiego Dialogu i Porozumienia,
118. Art. 122. ustawa o działalności leczniczej,
119. Art. 123. ustawa o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych,
120. Art. 124. ustawa o wyrobie i rozlewie wyrobów winiarskich, obrocie tymi wyrobami i organizacji rynku wina,
121. Art. 125. ustawa – Prawo geologiczne i górnicze,
122. Art. 126. ustawa o zawodach pielęgniarki i położnej,
123. Art. 127. ustawa o usługach płatniczych,
124. Art. 128. ustawa o przewozie towarów niebezpiecznych,
125. Art. 129. ustawa o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi,
126. Art. 130. ustawa o współpracy rozwojowej,

- 127. Art. 131. ustawa o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych,
- 128. Art. 132. ustawa o nasiennictwie,
- 129. Art. 133. ustawa – Prawo pocztowe,
- 130. Art. 134. ustawa o odpadach,
- 131. Art. 135. ustawa o środkach ochrony roślin,
- 132. Art. 136. ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych,
- 133. Art. 137. ustawa o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi,
- 134. Art. 138. ustawa szczególnych rozwiązaniach związanych z ochroną miejsc pracy,
- 135. Art. 139. ustawa o informowaniu o cenach towarów i usług,
- 136. Art. 140. ustawa o rybołówstwie morskim,
- 137. Art. 141. ustawa o odnawialnych źródłach energii,
- 138. Art. 142. ustawa o substancjach zubożających warstwę ozonową oraz o niektórych fluorowanych gazach cieplarnianych.

III. Przepisy przejściowe, dostosowujące i końcowe

Do przedsiębiorców, którzy zawiesili działalność gospodarczą przed dniem wejścia w życie PDG, proponuje się stosować nowe przepisy.

Wpisy oddziałów przedsiębiorców zagranicznych, istniejące w dniu wejścia w życie ustawy, pozostają w mocy. Do oddziałów przedsiębiorców zagranicznych utworzonych na podstawie SDG stosuje się przepisy PDG.

Do postępowań administracyjnych i kontroli prowadzonych zgodnie z przepisami SDG, wszczętych przed dniem wejścia w życie PDG, zastosowanie znajdą przepisy dotychczasowe.

Przepisów art. 189³–189⁷ k.p.a. w zakresie nakładania administracyjnych kar pieniężnych nie stosuje się w przypadkach, gdy do naruszenia przepisów lub wystąpienia skutków naruszenia doszło przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, przy czym administracyjna kara pieniężna nie może zostać nałożona po upływie 5 lat od dnia naruszenia przepisu lub wystąpienia skutku naruszenia.

Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 84a ust. 1 pkt 3 ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz na podstawie art. 175 ust. 5, art. 181 ust. 4 i art. 186

ust. 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów jednak nie dłużej niż 12 miesięcy.

Ustawa powinna wejść w życie z dniem 1 stycznia 2016 r.

IV. Informacje dodatkowe

1) Zgłoszenia lobbingowe

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa¹⁴⁾ oraz art. 52 § 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów projekt ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo działalności gospodarczej został udostępniony w BIP Rządowego Centrum Legislacji oraz na stronie rządowego portalu konsultacji publicznych (konsultacje on-line). Żaden podmiot nie dokonał zgłoszenia udziału w pracach legislacyjnych na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa.

2) Oświadczenie o zgodności projektowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej

Projekt założeń jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

3) Ocena, czy projekt ustawy będzie podlegał notyfikacji zgodnie z przepisami dotyczącymi funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych

Zawarte w projekcie ustawy regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm aktów prawnych¹⁵⁾, w związku z tym projekt nie będzie podlegał notyfikacji.

¹⁴⁾ Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.

¹⁵⁾ Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm..

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy – Prawo działalności gospodarczej Projekt ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo działalności gospodarczej</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Gospodarki</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Mariusz Haładyj – Podsekretarz Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Grzegorz Lang – Dyrektor Departamentu Doskonalenia Regulacji Gospodarczych, tel. 22 693 59 35, e-mail: grzegorz.lang@mg.gov.pl Joanna Pohl, Departament Doskonalenia Regulacji Gospodarczych Tel. 22 693 51 87, e-mail: Joanna.Pohl@mg.gov.pl Katarzyna Skrzek, Departament Doskonalenia Regulacji Gospodarczych Tel. 22 693 54 55, email: Katarzyna.Skrzek@mg.gov.pl Małgorzata Gapska-Szczygieł, Departament Doskonalenia Regulacji Gospodarczych, tel. 22 693 51 03, email: Malgorzata.Gapska-Szczygieł@mg.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 17 lipca 2015 r.</p> <p>Źródło: <i>Exposè</i> Prezes Rady Ministrów Inicjatywa własna Ministra Gospodarki</p> <p>Nr w wykazie prac UD 222 i UD 223</p>
---	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej (SDG) obowiązuje od 2004 r. i była już wielokrotnie nowelizowana. Ocena jej funkcjonowania (OSR *ex post*) wykazała, że utraciła ona charakter podstawowego aktu prawnego prawa gospodarczego. W ustawie nie przewidziano rozwiązań, które pozwalałyby administracji na partnerskie traktowanie przedsiębiorców, wskutek czego organy działają zbyt formalistycznie, często nie uwzględniając uzasadnionych interesów przedsiębiorców. Władze publiczne nie mają podstaw do uwzględniania ryzyka gospodarczego i ryzyka błędów w działalności gospodarczej. Brak też rozwiązań promujących rzetelnych przedsiębiorców, którym w związku z prezentowaną postawą przysługiwałyby określone ułatwienia.

Obowiązująca ustawa SDG jest niekompletna. Przykładowo nie zawiera wspólnych regulacji dla działalności gospodarczej objętej zezwoleniami, takich jak dla działalności koncesjonowanej czy też regulowanej. Wykonywanie działalności wymagającej zezwolenia określone zostało w 27 ustawach (np. w ustawie o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, ustawie – Prawo farmaceutyczne), uzyskanie licencji wynika z dwóch ustaw (ustawy o transporcie drogowym oraz ustawy o transporcie kolejowym), natomiast uzyskanie zgody uregulowane zostało w ustawie o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami.

Ponadto przepisy o kontroli interpretowane i stosowane są rozbieżnie, co powoduje trudności w relacjach organów, szczególnie z mikro- i małymi przedsiębiorcami. Aktualnie na podstawie ustawy SDG przedsiębiorca ma możliwość wniesienia sprzeciwu wobec podjęcia i wykonywania przez organy kontroli czynności z naruszeniem przepisów w zakresie kontroli. Ustawa nie zawiera odrębnej regulacji o właściwości sądów administracyjnych do rozpoznawania skarg na postanowienia wydane w postępowaniach kontrolnych dotyczących kontynuowania czynności kontroli. W związku z tym nie ma jednolitego orzecznictwa w tym zakresie, ponieważ sądy różnie traktują skargi przedsiębiorców. Niektóre są rozpatrywane przez sąd, inne odrzucane z powodu braku podstawy prawnej do wnoszenia skarg i możliwości rozpoczęcia postępowania zgodnie z przepisami ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Wobec powyższego przepisy w zakresie wykonywania kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy należy uzupełnić o regulację umożliwiającą złożenie skargi do sądu administracyjnego na postanowienie organu kontroli o kontynuowaniu czynności kontrolnych i przedłużaniu kontroli.

Przedsiębiorcy wskazują także na dużą uciążliwość przepisów szczegółowych dotyczących kontroli wykonywanych przez poszczególne organy kontroli – stąd potrzeba uzupełnienia regulacji w zakresie kontroli wynikających z ustawy SDG. Rocznie organy kontrolne przeprowadzają znaczną liczbę kontroli u przedsiębiorców. Przykładowo w 2013 r. urzędy skarbowe przeprowadziły ok. 99 tys. kontroli podatkowych, Główny Inspektor Sanitarny przeprowadził kontrolę stanu sanitarnego w ok. 77 tys. obiektów użyteczności publicznej, ZUS dokonał ok. 78 tys. kontroli płatników składek. Z raportu „Kontrola przedsiębiorstw w Polsce” (MG, sierpień 2013 r. przeprowadzonego na grupie kilkuset przedsiębiorców) obejmującego lata 2010–2012 wynika, że blisko 13% przedsiębiorców było obciążonych kontrolą dłużej niż 40 dni, a wpływ na to miały głównie: kontrola skarbową, ZUS, NIK, PIP, urzędy celne. Czas trwania kontroli u danego przedsiębiorcy wynosił minimalnie 1 dzień, a maksymalnie nawet 365 dni (przy pominięciu najdłuższych trwających kontroli skarbowych, maksymalny czas trwania kontroli wynosił 86–96 dni). W badanym okresie prawie 80%

przedsiębiorców podlegało co najmniej jednej kontroli, z czego ok. połowa co najmniej dwóm kontrolom. Częstotliwość kontroli wzrasta wraz z wielkością firmy (duże firmy były kontrolowane średnio 5-krotnie w badanym okresie).

W zakresie kontroli problemem jest też niepełna wiedza podmiotów kontrolowanych o procedurach kontroli (terminie, przebiegu i trybie kontroli). Brak znajomości procedur wśród przedsiębiorców wynika m.in. ze zmieniających się przepisów oraz trudności z bieżącym ich śledzeniem (związanych z brakiem przygotowania prawniczego, brakiem czasu, brakiem środków na obsługę prawną itp.).

Na brak znajomości wśród przedsiębiorców kompetencji służb kontrolnych czy kar wskazują m.in. izby gospodarcze w korespondencji kierowanej do Ministerstwa Gospodarki (np. Jurajska Izba Gospodarcza). Ponadto wg raportu MG „Trendy rozwojowe mikro, małych i średnich firm w ocenie przedsiębiorców w II połowie 2014 r.” ponad 1/3 ankietowanych źle lub bardzo źle oceniało istniejące przepisy i procedury w zakresie kontroli działalności gospodarczej. Stąd zasadne jest zobowiązanie organów administracji publicznej do zamieszczenia na stronach internetowych opisów procedur kontroli „krok po kroku”, które byłyby na bieżąco aktualizowane zgodnie ze zmieniającymi się przepisami regulującymi tę materię.

Wg sprawozdania NSA za 2014 r. sądy kontrolujące administrację rozpatrują coraz więcej spraw (w 2014 r. do NSA i WSA wpłynęło 95 tys. spraw, w 2013 r. 82 tys. spraw, w 2012 r. 72 tys.). Prawie 17 tys. spraw toczących się przed sądami administracyjnymi dotyczyło skarg na decyzje ministerstw i podległych im urzędów (sądy podważyły co trzecie rozstrzygnięcie ministrów). W 2014 r. wojewódzkie sądy administracyjne uchyliły ok. 22% zaskarżonych decyzji i innych czynności organów administracyjnych (w 2013 r. współczynnik ten wynosił 24%, w 2012 r. – 22%). Coraz więcej skarg dotyczy przewlekłego prowadzenia postępowania (w 2014 r. do sądów administracyjnych trafiło 6,5 tys. skarg na bezczynność organów i przewlekłe prowadzenie postępowania).

W systemie prawnym brak jest reguł ogólnych określających zasady wymierzania kar administracyjnych, w przeciwieństwie do prawa karnego i prawa wykroczeń. Przepisy regulujące finansowe kary administracyjne nie pozwalają dostosować nałożonych kar do faktycznych okoliczności sprawy. Brak elastyczności kar administracyjnych, wynikający z nieuwzględniania określonych przesłanek, takich jak: stopień naruszenia prawa, rozmiar społecznej szkodliwości naruszenia, powoduje że wymierzana sankcja jest często nieproporcjonalna do skali naruszenia przepisów. Ponadto, w obecnym stanie prawnym, organy administracyjne mają ograniczone możliwości stosowania np. pouczenia w przypadku gdy podmiot naruszający przepisy nie miał wpływu na powstanie naruszenia, a szkodliwość naruszenia jest znikoma albo gdy podmiot naruszający podjął działania, jakich można było wymagać, aby do naruszenia nie doszło, lub naruszenie nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W celu usunięcia luki systemowej wskazane jest zaczerpnięcie pewnych wzorców z systemu karnego, który w wielu miejscach charakteryzuje się większą elastycznością w tym zakresie, ułatwiającą określenie sankcji proporcjonalnej do skali i ciężaru naruszenia.

Brak jest wystarczających regulacji mających na celu angażowanie organizacji przedsiębiorców w realizację niektórych zadań publicznych, promocję uczciwych przedsiębiorców oraz jakości produktów i usług, reprezentowanie przedsiębiorców w postępowaniach administracyjnych i sądowych. Zaangażowanie organizacji pozwoli na wykorzystanie ich doświadczenia i wiedzy o zjawiskach charakterystycznych dla danej branży. Przykładowo włączenie organizacji w promocję wysokiej jakości produktów i usług przyczyni się do zapewnienia optymalnych warunków konkurencyjnych. Natomiast w przypadku postępowań administracyjnych i sądowych wiele podmiotów, zwłaszcza małych, nie dysponuje wystarczającą wiedzą lub doświadczeniem, które umożliwiałyby sprawne załatwienie sprawy – stąd potrzebne jest rozszerzenie uprawnień dla organizacji do reprezentowania przedsiębiorców, członków organizacji w takich postępowaniach.

Zawarcie w obecnej ustawie SDG przepisów zarówno o charakterze zasad, jak i regulacji technicznych oraz organizacyjnych (CEIDG) nie sprzyja jej przejrzystości i czytelności, co utrudnia przedsiębiorcy identyfikację i interpretację przepisów właściwych dla danej sytuacji, która go dotyczy. Ustawa traci tym samym charakter swoistej konstytucji (karty praw) dla przedsiębiorców i nie jest już przystępna dla jej adresatów.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Nowe przepisy w pierwszym rzędzie wzmocnią prawa i gwarancje dla przedsiębiorców. Określone i usystematyzowane zostaną zasady podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej. Dzięki temu powstanie zbiór norm, który będzie oddziaływał przede wszystkim na organy stosujące prawo. Zakłada się, że ustawa – Prawo działalności gospodarczej będzie punktem odniesienia dla adresatów prawa gospodarczego poprzez zapewnienie jej centralnego miejsca w systemie prawa gospodarczego. Temu założeniu będą służyły rozwiązania o charakterze horyzontalnym. Dzięki temu, z czasem, przepisy szczegółowe, w znacznie większym stopniu niż obecnie, będą opierały się o jednolite instytucje przyjęte w przedłożonym projekcie. Wybrane propozycje:

- wzmocnienie prawa i gwarancji dla przedsiębiorców, także poprzez wyraźne zapisanie wytycznych interpretacyjnych dla organów stosujących prawo gospodarcze (sformułowany zostanie katalog praw i obowiązków przedsiębiorców i organów; wprowadzenie wyraźnej zasady, że przepisy prawa gospodarczego należy stosować, uwzględniając zasady ustanowione w PDG). Takie nowe rozwiązania to m.in. wprowadzenie zasady proporcjonalności, zasady uprawnionych oczekiwań (PDG);

- zmiana relacji przedsiębiorca – administracja na bardziej przyjazną i partnerską poprzez wprowadzenie zasady domniemania uczciwości przedsiębiorcy, rozszerzenie możliwości porozumienia i dialogu organu z przedsiębiorcą (m.in. poprzez wprowadzenie mediacji w postępowaniu administracyjnym oraz instytucję o informowaniu o niespełnieniu przesłanek wydania decyzji zgodnej z wnioskiem) (PDG);
- wprowadzenie zasad ogólnych nakładania kar administracyjnych przez organy administracji (organy nakładając kary administracyjne – w granicach uznania administracyjnego – będą mogły uwzględnić stopień naruszenia, upływu czasu od naruszenia, podjęcie przez przedsiębiorcę działań naprawczych) i wprowadzenie pierwszeństwa pouczenia przed sankcją za naruszenia mniejszej wagi (Przepisy wprowadzające PDG);
- stworzenie regulacji zupełnej, w której podstawowe ograniczenia działalności gospodarczej, czyli obszary reglamentowane (zezwozenia, wpis do rejestru działalności regulowanej i koncesje), musiałyby zostać wyraźnie wymienione w nowej ustawie PDG (taka reguła obecnie obowiązuje w odniesieniu do koncesji – art. 46 ust. 3 SDG), oraz opracowanie wspólnych (horyzontalnych) regulacji dla działalności gospodarczej objętej zezwoleniami (PDG);
- zaangażowanie organizacji przedsiębiorców w realizację niektórych zadań publicznych (PDG);
- rozszerzenie uprawnień organizacji do reprezentowania przedsiębiorców w postępowaniach administracyjnych (Przepisy wprowadzające PDG);
- wyłączenie z ustawy regulacji technicznych i organizacyjnych (np. CEIDG) (Przepisy wprowadzające PDG);
- uelastycznienie instytucji zawieszenia, zmiana przepisów kontroli, np. umożliwienie przeprowadzenia wspólnych kontroli organów, możliwość złożenia skargi do sądu administracyjnego na postanowienie organu kontroli o kontynuowaniu czynności kontrolnych, zobowiązanie organów administracji publicznej do zamieszczania na stronach internetowych organu opisów procedur kontroli „krok po kroku” oraz przeprowadzania analizy prawdopodobieństwa naruszenia prawa przez przedsiębiorców) (PDG).

Oczekiwanym efektem projektowanego rozwiązania będzie poprawa funkcjonowania przedsiębiorstw, zwiększenie pewności prawa i kultury prawnej (w tym poprzez zwiększenie świadomości prawa wśród przedsiębiorców).

Zadania i obowiązki organów administracji regulowane są przepisami ustawowymi. Częstokroć, nawet gdy organ administracji widzi pole do uwzględniania uzasadnionych interesów przedsiębiorców, sztywne przepisy ustawowe uniemożliwiają nawiązanie dialogu i miarkowania środków administracyjnych. Stąd wprowadzenie zmian w tym zakresie wymaga rozwiązań legislacyjnych.

Zwiększenie przejrzystości prawa gospodarczego wymaga przyjęcia ustawy zupełnej i zajmującej centralne miejsce w systemie prawa gospodarczego. Zamierzony efekt nie może być osiągnięty wyłącznie rozwiązaniami pozalegisłacyjnymi. Rozważa się jednak przyjęcie dodatkowych rozwiązań pozalegisłacyjnych wzmacniających rolę nowej ustawy o działalności gospodarczej w systemie prawa polskiego (np. jako element OSR).

Oczekuje się zmiany nastawienia organów do przedsiębiorców poprzez wzmocnienie służebnej roli administracji wobec obywateli (przedsiębiorców) i uwzględniania w większym stopniu uzasadnionych interesów przedsiębiorcy.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Informacje na temat regulacji systemowych dotyczących wykonywania działalności gospodarczej w wybranych krajach

Hiszpania – Ustawa o przedsiębiorczości i internacjonalizacji (28 września 2013 r.) zawiera szereg propozycji, mających na celu rozpowszechnienie kultury przedsiębiorczości oraz ułatwianie rozpoczynania działalności gospodarczej (nauczanie przedsiębiorczości, rejestracja, nowe formy wykonywania działalności, uproszczenia procedur administracyjnych, kwestie podatkowe i ubezpieczeń społecznych, instrumenty wsparcia internacjonalizacji, nowy system wiz i pozwoleń (przyciąganie inwestycji)).

Francja – Brak jednej regulacji określającej prawa przedsiębiorców. Zasady podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej są określone w art. 7 ustawy z dnia 2 i 17 marca 1791 r. (tzw. „Prawo Allarda”). Swoboda działalności gospodarczej stanowi we Francji prawo publiczne (Trybunał Konstytucyjny, 18 października 1960 roku). Ograniczenia wolności działalności gospodarczej i swobody konkurencji są uregulowane w ustawach szczegółowych.

Dnia 14 kwietnia 2014 r. Rząd Francji przyjął dokument zawierający 50 propozycji uproszczeń dla przedsiębiorców, np. zasada milczącej zgody, wprowadzenie zasady „powiedz nam jeden raz,” zgodnie z którą przedsiębiorca/obywatel nie będzie musiał wielokrotnie przekazywać tych samych informacji różnym organom, ustanowienie mediatora administracja – obywatele na poziomie lokalnym (jeden na departament), wprowadzenie testu MŚP w legislacji, projekt decyzji administracyjnej.

Holandia – Brak jednej regulacji na wzór ustawy SDG. Analogiczne przepisy, w tym regulujące prawa przedsiębiorców, zawarte są w kodeksie cywilnym, ustawie ogólne prawo administracyjne, ustawie o rejestrze handlowym i innych.

Dania – Nie ma jednej ramowej ustawy regulującej wykonywanie działalności gospodarczej. W Danii obowiązuje ustawa o rejestrze firm CVR, w którym zarejestrowane są wszystkie duńskie firmy, bez względu na to, czy są to firmy państwowe czy prywatne oraz jaką mają formę prawną czy organizacyjną.

Czechy – Ustawa Nr 455/1991 o działalności gospodarczej (UDG) reguluje warunki wykonywania działalności, zawiera przepisy dot. form wykonywania działalności, form reglamentacji i rejestracji.

Węgry – Ustawa o prywatnej przedsiębiorczości (Evt., V 1990) reguluje swobodę działalności gospodarczej. Po przystąpieniu Węgier do Unii Europejskiej ustawa ta odnosi się również do obywateli innych państw członkowskich Wspólnoty.

Informacje na temat czasu trwania kontroli (podatkowej) oraz współpracy organów kontroli w wybranych krajach

Niektóre kraje UE podejmują działania w celu poprawy efektywności kontroli oraz zmniejszenia uciążliwości kontroli dla przedsiębiorców, np. poprzez łączenie organów kontroli posiadających zbliżone kompetencje w danym sektorze, powołanie Rady Inspekcji koordynującej działania poszczególnych inspekcji (Holandia), poprzez zawieranie porozumień o współpracy przez grupy inspekcji i tworzenie wspólnych baz danych rozpoczętych spraw, dostępnych tylko dla stron porozumienia (Węgry).

Przedsiębiorcy zgłaszają problemy z jednoczesnymi kontrolami w większości zbadanych krajów. W wielu krajach stosuje się rozwiązania wymagające dobrej i ciągłej współpracy organów kontrolnych.

Holandia i Wielka Brytania – instytucja „zaufanego przedsiębiorcy” – przedsiębiorca, u którego kontrole nie wykazują nieprawidłowości może otrzymać „wakacje kontrolne”, które zmniejszają częstość kontroli. Np. w Holandii można przeprowadzić u takiego przedsiębiorcy do 2 rutynowych kontroli rocznie, a tę liczbę można przekroczyć jedynie, gdy urząd dysponuje informacjami o potencjalnych nieprawidłowościach.

W Norwegii funkcjonuje praktyka łączenia kontroli – komisja kontrolna reprezentuje kilka instytucji naraz.

Z kolei na Węgrzech przedsiębiorstwo ma możliwość wnioskowania o przełożenie kontroli ze względu na już trwającą kontrolę.

Jeśli chodzi o długość kontroli, to terminy te różnią się w zależności od kraju. Przykładowo we Francji kontrola podatkowa w przedsiębiorstwie może trwać nie dłużej niż 3 miesiące (w przypadku poważnych nieprawidłowości do 6 miesięcy), w Holandii trwa tak długo, jak jest konieczne, z tym że w małym przedsiębiorstwie czas trwania kontroli podatkowej nie przekracza 1–2 dni, w Niemczech dla firm średnich 1–3 miesiące, w małych ok. 1 tygodnia, w Szwecji kontrola podatkowa może trwać do kilku miesięcy.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Podmioty gospodarcze	ok. 4,1 mln zarejestrowanych podmiotów gospodarki narodowej (w tym ok. 1,8 mln aktywnych przedsiębiorców)	GUS – na podstawie danych z REGON za 2014 r.	Bezpośrednie – poprawa funkcjonowania podmiotów gospodarczych, zwiększenie pewności prawnej i świadomości prawa wśród przedsiębiorców.
Organy administracji	ok. 27 tys.	GUS tablice REGON 2015 r. – podmioty gospodarki narodowej – administracja publiczna	Bezpośrednie – konieczność stosowania norm ustawy, uwzględnienie szczególnej roli PDG w systemie prawa gospodarczego, w tym przy tworzeniu przepisów szczegółowych.
w tym organy uprawnione do przeprowadzania kontroli	ok. 40 instytucji kontrolujących	Przepisy prawne	Bezpośrednie – uwzględnianie nowych zasad dot. kontroli.
Organizacje przedsiębiorców	ok. 6 tys.	Szacunki na podstawie danych GUS	Bezpośrednie – zaangażowanie organizacji przedsiębiorców w realizację niektórych zadań publicznych. Ułatwienie reprezentowania przedsiębiorców w postępowaniach administracyjnych i sądowych.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

W ramach konsultacji publicznych projekt ustawy został przekazany do 111 podmiotów.

W ramach konsultacji projekt został przekazany do zaopiniowania m.in. przez reprezentatywne organizacje związkowe oraz reprezentatywne organizacje pracodawców w rozumieniu ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego: NSZZ Solidarność, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych, Forum Związków Zawodowych, Pracodawcy RP, Konfederacja Lewiatan, Business Centre Club, Związek Rzemiosła Polskiego.

Projekt został też skierowany do zaopiniowania przez organizacje reprezentujące poszczególne branże działalności gospodarczej (Izby, Rady, Stowarzyszenia, Towarzystwa, Związki), w tym zrzeszające przemysł, handel, usługi. Projekt został też przekazany do organizacji reprezentujących zawody prawnicze, podmiotów reprezentujących jednostki samorządu terytorialnego, jak również do organizacji reprezentujących konsumentów.

W ramach konsultacji publicznych swoje stanowiska przedstawiły następujące podmioty: Business Centre Club, Europejskie Centrum Konsumenckie, Federacja Konsumentów, Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie, Izba Gospodarcza Gazownictwa, Krajowe Forum Chłodnictwa, Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji, Krajowa Izba Radców Prawnych, Konfederacja Lewiatan, Krajowa Rada Izb Rolniczych, Krajowa Rada Komornicza, Krajowa Rada Notarialna, Naczelna Rada Zrzeszeń Handlu i Usług, Państwowa Agencja Atomistyki, Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji, Polska Izba Ochrony, Polska Izba Paliw Płynnych, Polska Izba Stacji Kontroli Pojazdów, Polska Izba Ubezpieczeń, Poczta Polska S.A, Porozumienie Zielonogórskie, Pracodawcy RP, Stowarzyszenie Geodetów Polskich, Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych.

Projekty ustaw zostały zamieszczone w systemie Rządowy Proces Legislacyjny na stronie Rządowego Centrum Legislacji. Dodatkowo projekty zostały opublikowane na stronie www.konsultacje.gov.pl.

Bardziej szczegółowe informacje nt. konsultacji publicznych zostały zawarte w raporcie z konsultacji.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z ... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń</p> <p>Analiza jakościowa i szacunki wskazują, że nie będzie dodatkowych kosztów dla budżetu państwa, jednostek samorządu terytorialnego i innych jednostek sektora finansów publicznych. Nie przewiduje się obciążenia wydatkami sektora finansów publicznych. Ewentualne wydatki wynikające z przyjęcia niektórych proponowanych rozwiązań będą pokrywane z oszczędności będących wynikiem wejścia w życie projektowanej regulacji, w ramach corocznie ustalanych budżetów, i nie będą stanowiły podstawy do ubiegania się o dodatkowe środki z budżetu państwa na ten cel. Realizacja zasady udzielania informacji następowałaby w ramach środków będących w dyspozycji instytucji – tworzenie w siedzibach organów administracji publicznej punktów informacyjnych, wydawanie broszur i poradników udostępnianych w formie papierowej (udostępnianie tych materiałów w formie elektronicznej nie będzie natomiast</p>											

generować dodatkowych kosztów). Realizacja tej zasady będzie następować w różnych formach, a ich wybór będzie zależał od danego organu i specyfiki jego działalności. Jednocześnie należy mieć na uwadze, że organy administracji już dzisiaj są zobowiązane lub z własnej inicjatywy udzielają informacji na stronach internetowych, wydają publikacje informacyjne, tworzą punkty informacyjne itp. – takie czynności są bowiem korzystne dla samych organów, gdyż odciążają pracowników np. od udzielania informacji indywidualnie, występowania do wnioskodawców o korekty składanych wniosków.

W zakresie propozycji dot. możliwości odstąpienia od karania finansowego przedsiębiorcy nie jest możliwe oszacowanie, czy i ewentualnie w jakim wymiarze nastąpiłoby ograniczenie potencjalnych wpływów z tytułu kar, gdyż zgodnie z projektowanym przepisem odstąpienie będzie dla organu fakultatywne (to organ administracji będzie podejmował decyzję, czy w danej sytuacji skorzystać z odstąpienia od nałożenia tej kary, biorąc pod uwagę wskazane w przepisie przesłanki). Obecne kwoty kar administracyjnych wynoszą szacunkowo od 50 zł do 10% wysokości przychodu.

Spotkania mediacyjne

Koszty związane z udziałem mediatora, w przypadku ustalenia bądź nieustalenia treści rozstrzygnięcia, każdy z uczestników spotkania mediacyjnego będzie ponosił w takim samym stopniu. Szacunkowe koszty dla organu z jednej sprawy mogłyby zatem wynieść nie więcej niż ok. 200 zł (przyjęto 2 spotkania mediacyjne, koszt mediatora 150 zł za każde ze spotkań, dodatkowo zwrot uzasadnionych wydatków mediatora związanych z przeprowadzeniem spotkania mediacyjnego w wysokości 100 zł [ewentualne koszty wynajęcia sali i korespondencji], czyli po 50 zł na stronę)¹⁶⁾. Z drugiej strony dzięki mediacji organ mógłby osiągnąć oszczędności w związku z brakiem kosztów wysyłki/transportu, druku, kosztów przygotowania dokumentacji związanej z czynnościami międzyinstancyjnymi i w postępowaniu odwoławczym, kosztów dojazdu pracowników na ew. rozprawy (dokładne wyliczenie oszczędności nie jest możliwe, ale dla spraw małych oszczędności mogą przekraczać 100 zł, w przypadku spraw większych oszczędności powinny być wyższe). Dodatkowo należy mieć na uwadze oszczędność czasu pracowników administracji, w związku z tym, że załatwienie sprawy w mediacji jest mniej czasochłonne niż w drodze odwołania i ew. rozprawy. W niektórych przypadkach rozwiązanie sprawy w ten sposób może również oznaczać oszczędności dla urzędu z tytułu niższych kosztów obsługi prawnej.

Wojewodowie będą prowadzili listy mediatorów, w postaci publikacji na stronie WWW urzędu wojewódzkiego (BIP). Na koszty prowadzenia listy będą się składały koszty utrzymania podstrony internetowej oraz koszt przyjęcia dokumentów, co w odniesieniu do jednego kompletu dokumentów nie powinno zająć dłużej niż 1 godzina. Ponieważ MG ocenia, że średnio w województwie zgłosi się do wpisu na listę do 30 mediatorów, w pierwszym roku obowiązywania ustawy koszt prowadzenia listy nie przekroczy kosztu 30 godzin pracy urzędnika urzędu wojewódzkiego. W kolejnych latach koszt będzie minimalny i będzie generowany tylko przez zmiany na listy.

Dokładne wyliczenie skumulowanych oszczędności nie jest możliwe, jednak w ogólnym rozrachunku będą one przewyższać koszty dla organu z tym związane, biorąc pod uwagę, że organ administracji każdorazowo będzie decydował o potrzebie zorganizowania spotkania mediacyjnego. Niewątpliwie zatem organy będą korzystały z tej instytucji, gdy uznają, że podniesie to efektywność postępowania. Spotkania mediacyjne pozwolą wykorzystać zaoszczędzone zasoby administracji na sprawniejsze i szybsze załatwianie innych spraw.

Informowanie o niespełnionych przez wnioskodawcę przesłankach do wydania decyzji zgodnej z wnioskiem

Z kolei w zakresie propozycji dotyczącej informowania o niespełnionych przez wnioskodawcę przesłankach przyjęto, że przygotowanie takiej informacji przez urzędnika powinno zajmować średnio 1,5 godziny, przy czym propozycja nie wyklucza dobrej praktyki kontaktu organu ze stroną np. telefonicznego czy drogą elektroniczną na obecnych, niesformalizowanych zasadach. Na podstawie dostępnych informacji nt. wydawanych decyzji przez organy administracji (m.in. UDT, ULC, inspektorzy nadzoru budowlanego) liczba wydawanych negatywnych decyzji wynosi ok. 5% liczby wszystkich wydawanych decyzji. Bardziej szczegółowe dane dla ogółu administracji nie są dostępne – należy jednak przyjąć, że bardzo są one zróżnicowane w

¹⁶⁾ Szacunki MG na podstawie konsultacji ze środowiskiem mediatorów przeprowadzonych przy okazji prac nad zmianami w zakresie mediacji w sprawach cywilnych.

zależności od dziedziny administracji. Każda sprawa jest inna. Najbardziej reprezentatywnym miernikiem „kosztu” prowadzenia postępowania jest czas pracy urzędników. Dla celów niniejszej OSR można przyjąć, że wśród tych 5% spraw, po uzyskaniu informacji przez stronę w 30% spraw, dzięki aktywności strony, uda się wydać decyzję zgodną z wnioskiem (tj. 70 spraw zamiast 100 będzie załatwionych negatywnie w I instancji). To oznacza, że na każde 100 decyzji negatywnych należy zainwestować 150 godzin pracy na przygotowanie informacji. Ponadto można przyjąć, że ok. 30% decyzji negatywnych jest zaskarżanych odwołaniem. Wniesienie odwołania także powoduje znaczne zaangażowanie organu I instancji – można bowiem przyjąć, że przygotowanie akt do przekazania organowi II instancji wraz z rzetelną analizą odwołania na potrzeby autokontroli (art. 132 § 1 k.p.a.) pociąga za sobą nakład pracy co najmniej 10 godzin na odwołanie. Konsekwentnie, jeżeli przyjąć, że obecnie 30% decyzji negatywnych jest zaskarżanych odwołaniem, oznacza to nakład pracy 300 h na sporządzenie akt do przekazania do organu II instancji i analizę w celu ewentualnej samokontroli (10 h na samokontrolę w sprawie). Przyjmując, że rozpoznanie odwołania zajmuje 15 h, obecnie zajmuje to 450 h, zaś w razie wejścia w życie przepisów o „informacji” zajmie już tylko 345 h. Co więcej, przyjmując, że co trzecia sprawa trafia do WSA (ok. 20 h. pracy urzędu na sprawę), a jedynie co 4 do NSA¹⁷⁾ (ok. 15h pracy urzędu na sprawę), oszczędności wynikające z „informacji” mogą sięgnąć 82,5 godzin na 100 spraw, czyli ok. 8% czasu pracy urzędów poświęconych na sprawy, które nie mogą być dzisiaj załatwione pozytywnie w I instancji administracyjnej. Dodatkowe oszczędności będą dotyczyły pracy sądów administracyjnych i oczywiście – zasobów przedsiębiorców. Uwolnione w ten sposób zasoby mogą być spożytkowane na podniesienie obsługi przedsiębiorców i innych interesantów.

Wpływ „informacji” na czas pracy w organach administracji dla 100 spraw „negatywnych”:

	Obowiązujące przepisy			„Informacja o niespełnieniu przesłanek”		
	Etap	Liczba spraw	Czas pracy	Etap	Liczba spraw	Czas pracy
I instancja	-	-	-	„Informacja”	100	150 h
	Samokontrola	30	300 h	Samokontrola	23 (30% z 70)	230 h
II instancja	Rozpoznanie	30	450 h	Rozpoznanie	23	345 h
	Sprawy w WSA	10	200 h	Sprawy w WSA	7,6	152 h
	Sprawy w NSA	2,5	37,5 h	Sprawy w NSA	1,9	28,5 h
Suma			987,5 h			905,5 h

Przyjmując założenia¹⁸⁾, że:

- 1) przygotowanie informacji zajmuje 1,5 h,
- 2) samokontrola w organie I instancji zajmuje 10 h,
- 3) rozpoznanie odwołania przez organ II instancji zajmuje 15 h,
- 4) co trzecie rozstrzygnięcie II instancji jest zaskarżane do WSA, a obsługa postępowania przed WSA zajmuje organowi 20 h,
- 5) co czwarte orzeczenie WSA jest przedmiotem skargi do NSA, a obsługa postępowania przed NSA zajmuje ok. 15 h

– wystarczy, aby tylko 15% spraw, które obecnie są załatwiane negatywnie, zostało – dzięki „informacji” – załatwione zgodnie z wnioskiem, aby organy publiczne osiągnęły oszczędność czasu.

Regulacje będą korzystne dla przedsiębiorców – zmniejszenie obciążeń administracyjnych: skrócenie czasu na załatwienie sprawy, zmniejszenie liczby postępowań.

Zasady sformułowane w założeniach znajdują swoje odzwierciedlenie w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, sądów powszechnych oraz Trybunału Sprawiedliwości UE. Tym

¹⁷⁾ Dane ze sprawozdań NSA i WSA dot. ruchu spraw (www.nsa.gov.pl).

¹⁸⁾ Szacunki MG na podstawie własnej analizy postępowań uwzględniającej, że drobne sprawy to 45 minut, duże sprawy to 10 godzin, gdzie drobne sprawy to 90% przypadków, a duże sprawy to 10% przypadków.

	<p>samym przedsiębiorcy łatwiej będzie wyegzekwować już obowiązujące zasady od organu administracji przed skierowaniem sprawy do sądu, co w sposób pośredni mogłoby się przyczynić do odciążenia sądów. Nie przewiduje się innych zmian w funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości ani zmiany poziomu wydatków i dochodów w tym zakresie.</p> <p>Propozycja dot. przeprowadzania analizy ryzyka na etapie planowania kontroli nie spowoduje dodatkowych kosztów funkcjonowania organów kontrolnych. Taka analiza usprawni typowanie podmiotów, u których ryzyko naruszenia przepisów jest największe, tym samym pozwoli na oszczędność czasu organów na prowadzenie postępowań wobec przedsiębiorców (zwiększenie skuteczności kontroli, ograniczenie przypadków kontroli podmiotów niebudzących wątpliwości).</p> <p>Jeśli chodzi o dyrektywy wymiaru kar administracyjnych, nie jest możliwe oszacowanie liczby nałożonych kar oraz ich wysokości objętych tym przepisem, z uwagi na fakt, że zgodnie z proponowanym rozwiązaniem na wysokość kary wpłynąć może kilka przesłanek jednocześnie. Propozycja obniży koszty związane z zapłatą administracyjnych kar pieniężnych w tych przypadkach, do których będą miały zastosowanie dyrektywy wymiaru kar.</p> <p>Stosowanie pouczeń nie będzie wymagało dostępu do informacji o kontrolach wszystkich organów. Organ odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i udziela pouczenia na podstawie określonych przesłanek wskazanych w założeniach.</p> <p>Propozycja dot. prowadzenia przez wojewodów list mediatorów dla obszaru danego województwa nie spowoduje dodatkowych kosztów funkcjonowania organów. Jest to czynność niezajmująca zbyt wiele czasu. Szacowany nakład pracy to najwyżej kilka godzin miesięcznie na województwo, zadanie nie wymaga zatem dodatkowych zasobów etatowych. Będzie realizowane w ramach bieżących środków lub oszczędności wynikających z wejścia w życie projektowanej regulacji, w ramach corocznie ustalanych budżetów, i nie będzie stanowiło podstawy do ubiegania się o dodatkowe środki z budżetu państwa na ten cel.</p>
--	--

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	-
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Możliwe rzadsze kontrole w wyniku stosowania tzw. analizy ryzyka i przeprowadzania wspólnych kontroli organów. Propozycje takie jak np. spotkania mediacyjne w procedurach administracyjnych pozwolą przedsiębiorcom podjąć działania zmierzające do wydania decyzji zgodnie z wnioskiem i tym samym mogą przyspieszyć procedury administracyjne (uniknięcie postępowania w II instancji). Informacja o przeszkodach do wydania decyzji zgodnej z wnioskiem uprawdopodobni załatwienie sprawy w I instancji.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	jw.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	brak wpływu						
Niemierzalne	Podmioty gospodarcze – <i>zwiększenie pewności prawnej przedsiębiorcy i świadomości prawa</i>	Projektowana regulacja ma na celu wzmocnienie i usystematyzowanie praw przedsiębiorców wynikających m.in. z Konstytucji RP i prawa UE. Jasno sformułowany katalog praw przedsiębiorców i zasad dot. relacji przedsiębiorca – organ oraz przedsiębiorca-przedsiębiorca zmniejszy niepewność, a tym samym ryzyko gospodarcze. Dodatkowym efektem może być zwiększenie przeżywalności przedsiębiorstw oraz zwiększenie transparentności ich						

		<p>działania, dzięki bardziej przyjaznym regułom otoczenia prawnego. Promowanie „rzetelnych przedsiębiorców”, których wiarygodność została potwierdzona w praktyce, poprzez traktowanie ich w sposób partnerski zachęci do postępowania zgodnie z regułami prawa oraz zwiększy poczucie „opłacalności” takiego postępowania.</p> <p>Projektowana ustawa powinna również ograniczyć ryzyko pomijania podstawowych zasad prawa gospodarczego w interpretacji przepisów szczegółowych. Podwyższy to zaufanie do państwa i stanowionego prawa.</p>
	Gospodarka – <i>poprawa konkurencyjności gospodarki</i>	<p>Poprawa relacji administracja-przedsiębiorca, oparcie prawa na zasadzie zaufania państwa do obywatela oraz ograniczenie uciążliwych obowiązków administracyjnych wpłyną na wzmocnienie konkurencyjności i efektywności gospodarki m.in. poprzez zwiększenie efektywności gospodarowania posiadanymi zasobami oraz ułatwi przedsiębiorcom skoncentrowanie się na ich podstawowej działalności.</p> <p>Zaangażowanie organizacji przedsiębiorców w realizację niektórych zadań publicznych może przynieść korzyści poprzez zmniejszenie presji na sektor publiczny oraz pozwoli na wykorzystanie wiedzy i doświadczenia uczestników rynku.</p> <p>Projektowana ustawa – Prawo działalności gospodarczej przyczyni się do poprawy wizerunku administracji, co zwiększy zaufanie do organów publicznych i w sposób pośredni przyczyni się do poprawy konkurencyjności gospodarki. Dzięki sprawniejszemu załatwianiu spraw, przedsiębiorcy będą mogli skierować zasoby na działania <i>stricte</i> gospodarcze, co korzystnie wpłynie na realizację inwestycji, a w skali globalnej wzmocni rozwój gospodarczy i konkurencyjność gospodarki.</p>
	Podmioty gospodarcze – <i>szersze zastosowanie środków niesankcyjnych</i>	Organy administracji, uwzględniając uzasadniony interes przedsiębiorcy, częściej będą występować w charakterze „doradcy przedsiębiorcy”. Stosowane środki niesankcyjne, np. pouczenia, poprawią funkcjonowanie szczególnie małych i średnich przedsiębiorstw. Będą również stanowić zachętę do podejmowania (rozpoczynania) działalności gospodarczej przez obywateli.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	W projekcie przewidziano uregulowanie kwestii zamykania oddziałów przez przedsiębiorców zagranicznych z krajów UE/EOG poprzez wskazanie konieczności zawiadomienia o zamknięciu oddziału, które podlega publikacji w Monitorze Sądowym i Gospodarczym przed złożeniem wniosku o wykreślenie z rejestru (koszt ok. 350 zł). Pomimo kosztów publikacji rozwiązanie to będzie korzystniejsze dla przedsiębiorców zamykających oddziały, gdyż na podstawie obecnych przepisów w takich przypadkach odpowiednie zastosowanie mają przepisy Kodeksu spółek handlowych o likwidacji spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, które w praktyce budzą wątpliwości co do zakresu odpowiedniego zastosowania m.in. z uwagi na wymóg formy aktu notarialnego.	

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

tak
 nie
 nie dotyczy

zmniejszenie liczby dokumentów
 zmniejszenie liczby procedur
 skrócenie czasu na załatwienie sprawy
 inne: uproszczenie procedur

zwiększenie liczby dokumentów
 zwiększenie liczby procedur
 wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.

tak
 nie
 nie dotyczy

Komentarz:

Projekty zakładają racjonalizowanie praktyki administracyjnej, usystematyzowanie i wprowadzenie nowych praw, zasad i instytucji, które wzmocnią służebną rolę administracji i doprowadzą do ograniczeń obciążeń administracyjnych. Przykładowo na skrócenie czasu na załatwienie sprawy oraz uproszczenie procedur wpłynie zapisanie wytycznych

interpretacyjnych dla całego prawa gospodarczego i stosowanie zasady proporcjonalności.
Projekty nie mają natomiast na celu zmian w konkretnych procedurach wynikających z ustaw szczegółowych.

9. Wpływ na rynek pracy

Ustawa – Prawo działalności gospodarczej wpłynie pośrednio pozytywnie na rynek pracy – bardziej przyjazne warunki dla podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej powinny zachęcać do zatrudniania pracowników.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne	☐ demografia	☐ informatyzacja
☐ sytuacja i rozwój regionalny	☐ mienie państwowe	☐ zdrowie
☐ inne:		

Omówienie wpływu

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Planuje się wykonanie przepisów projektowanych ustaw w 2016 r. (wejście w życie ustaw z dniem 1 stycznia 2016 r.).

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Ocena *ex post* nastąpi po 3 latach funkcjonowania przepisów poprzez dokonanie:

- oceny angażowania się organizacji przedsiębiorców w realizację niektórych zadań publicznych oraz reprezentowania przedsiębiorców w postępowaniach administracyjnych,
- oceny funkcjonowania dyrektyw w nakładaniu kar administracyjnych (jak są uwzględniane przez organy),
- oceny efektywności zawiadomienia o zbliżającym się okresie zawieszenia działalności gospodarczej,
- oceny, czy organy przeprowadzają analizę ryzyka w zakresie planowania kontroli, czy stosowane są wspólne kontrole organów oraz czy organy zamieszczają procedury dot. kontroli na swoich stronach internetowych,
- oszacowania liczby orzeczeń WSA, w których powołano nowe zasady ogólne prawa gospodarczego.

Dla celów ewaluacji zostanie przeprowadzone badanie ankietowe przed wejściem w życie ustawy oraz po 3 latach jej obowiązywania wśród reprezentacyjnej grupy przedsiębiorców dot. obciążeń wynikających z kontroli, przejrzystości prawa, relacji administracja-przedsiębiorca.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Tabela dot. diagnozy problemu, proponowanego rozwiązania oraz oczekiwanego efektu – dla niektórych propozycji zmian.

Załącznik do Oceny Skutków Regulacji – tabela

Lp.	Propozycja	Diagnoza problemu, w tym istniejącego stanu prawnego	Proponowane rozwiązania	Oczekiwany efekt, z wykorzystaniem studium przypadku, dostępnych danych statystycznych oraz mierników
1	[art.8] Przyjazna interpretacja przepisów	<p>Obecnie, rozstrzyganie wątpliwości interpretacyjnych przepisów prawnych w wielu przypadkach następuje na niekorzyść przedsiębiorców. Organy nie mają dzisiaj możliwości, aby uwzględniać słuszny interes gospodarczy przedsiębiorcy oraz okoliczności wynikających ze zmieniających się warunków w obrocie gospodarczym. Brak pewności przedsiębiorcy co do dokonanej przez niego interpretacji podnosi koszty związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Przenoszenie na przedsiębiorców ryzyka w takich sytuacjach zniechęca do rozwoju przedsiębiorczości w Polsce oraz obniża zaufanie do państwa i stanowionego prawa.</p> <p>Brakuje wyraźnej zasady, zgodnie z którą wątpliwości interpretacyjne wynikające z niejasnych przepisów byłyby rozstrzygane na korzyść wykonującego działalność gospodarczą.</p>	<p>Wprowadzenie zasady zgodnie z którą w przypadku niedających się usunąć wątpliwości interpretacyjnych na tle przepisów dotyczących wykonywania działalności gospodarczej organy administracji będą rozstrzygały je na korzyść przedsiębiorców. W szczególności chodziłoby o sytuacje, gdy na przedsiębiorcę: nałożony ma być obowiązek, odebrane uprawnienie lub ma być mu wymierzona kara.</p> <p>Zasada ta będzie wyłączona w przypadku postępowań dotyczących stron, lub stron i osób trzecich o spornych interesach.</p>	<p>Oczekiwanym efektem powinna być poprawa klimatu dla przedsiębiorczości, zmniejszenie negatywnych konsekwencji wynikających z wątpliwości interpretacyjnych przepisów prawnych na działalność gospodarczą.</p> <p>Efektom powinno być ograniczenie skarg wnoszonych do sądów administracyjnych na decyzje organów administracji (wg sprawozdania NSA za 2014 r. do sądów kontrolujących administrację wpłynęło 95 tys. spraw (o 13 tys. więcej niż w roku poprzednim)). Prawie 17 tys. spraw toczących się przed sądami administracyjnymi dotyczyło skarg na decyzje ministerstw i podległych im urzędów (sądy podważyły co trzecie rozstrzygnięcie ministrów). W 2014 r. roku wojewódzkie sądy administracyjne uchyliły ok. 22% zaskarżonych decyzji i innych czynności organów administracyjnych (w 2013 r. współczynnik ten wynosił 24%, w 2012 r. – 22%). Wg kontroli NIK w zakresie przestrzegania praw podatnika ok. 1/3 decyzji urzędów skarbowych w 2013 r. zostało uchylonych.</p> <p>Studium przypadku</p> <p>Kwestia uznania czy instalowanie urządzeń radiokomunikacyjnych na innej budowli można zaliczyć do kategorii budowli czy</p>

Lp.	Propozycja	Diagnoza problemu, w tym istniejącego stanu prawnego	Proponowane rozwiązania	Oczekiwany efekt, z wykorzystaniem studium przypadku, dostępnych danych statystycznych oraz mierników
				<p>urządzeń budowlanych, a tym samym czy wymaga uzyskania pozwolenia na budowę czy nie. W związku z wątpliwościami interpretacyjnymi przyjazna interpretacja powinna skutkować interpretacją przepisów na korzyść przedsiębiorcy, że pozwolenie na budowę nie jest wymagane.</p> <p>Wniosek: przyjazna interpretacja pozwoliłaby uniknąć postępowań odwoławczych i sądowo-administracyjnych.</p> <p>Koszt dla przedsiębiorcy: stawka za sporządzenie odwołania – ok. 1500 zł przy sporze np. 20.000,00 zł.</p> <p>Koszty pełnomocnika przed WSA: 3600 zł⁴</p> <p>Koszty WSA: 10 h po 70 zł = 700 zł⁵</p> <p>Czas pracy przedsiębiorcy – 10h po 100 zł = 1000 zł</p> <p>Koszt dla administracji: 30h po 25 zł + 3 pisma polecane - ok. 30zł = 780 zł</p> <p>Suma: 7580 zł / sprawę</p>
2	[art.9] Zasada „domniemanej uczciwości przedsiębiorcy”	Obecnie, podmiot gospodarczy ponosi odpowiedzialność za niewyjaśnione okoliczności faktyczne (wątpliwości faktyczne w sprawie, które nie dają się usunąć, po przeprowadzeniu wszystkich dostępnych dowodów).	Wprowadzenie zasady domniemania uczciwości, zgodnie z którą w sprawie w której pojawiają się niedające się usunąć wątpliwości faktyczne organ będzie zobowiązany je rozstrzygać na korzyść przedsiębiorcy, przyjmując, że przedsiębiorca działa zgodnie z prawem oraz z poszanowaniem dobrych	Studium przypadku Przypadek związany z nieuwzględnieniem faktycznych okoliczności w zakresie obrotu olejami opałowymi i spełnianiem wymogów formalnych. Przedsiębiorcy sprzedający olej opałowy uzyskiwali oświadczenia od kupujących, że olej opałowy nie będzie wykorzystywany do celów innych niż

⁴ Stawka urzędowa.

⁵ Uśrednione wynagrodzenie 3 sędziów nad jedną sprawą, sędzia sprawozdawca – 4 h + 2h (rozprawa), dwóch sędziów - po 2 h (art. 16 § 1. Sąd administracyjny orzeka w składzie trzech sędziów [...])

Lp.	Propozycja	Diagnoza problemu, w tym istniejącego stanu prawnego	Proponowane rozwiązania	Oczekiwany efekt, z wykorzystaniem studium przypadku, dostępnych danych statystycznych oraz mierników
			<p>obyczajów. Zasada domniemania uczciwości ma zatem charakter zasady ogólnej w razie powzięcia przez organ wątpliwości dotyczących zaistniałego stanu faktycznego. Jeżeli urząd nie ma wątpliwości to realizuje swoją wykładnię.</p>	<p>opałowe. Sprzedający nie mieli możliwości weryfikowania faktycznego wykorzystania oleju, mimo tego ponosili negatywne konsekwencje w przypadku, gdy kupujący postąpił wbrew oświadczeniu, pomimo działania w dobrej wierze przez sprzedającego.</p> <p>Jeśli chodzi o kwestię ukrywania dochodów to przyjmuje się, że przedsiębiorca działa zgodnie z prawem i poszanowaniem dobrych obyczajów. Jeżeli organ ma uzasadnione podejrzenia lub wątpliwości w tym zakresie zasada nie będzie miała zastosowania.</p>
3	<p>[art. 11] Zasada uprawnionych oczekiwań</p>	<p>Działając w dobrej wierze i z poszanowaniem prawa przedsiębiorcy są czasami narażani na niekorzystne skutki prawne decyzji, które nie mogły być przewidziane w chwili ich podejmowania. Przedsiębiorca występuje do organu z reguły w sprawach wiążących się z nakładami inwestycyjnymi lub wymagającymi uprzedniego zaangażowania istotnych zasobów, w tym czasu, stąd wskazane jest, aby przedsiębiorca mógł oczekiwać od organów administracji publicznej respektowania zasady uprawnionych oczekiwań i przewidywalności prawa w konkretnych sytuacjach.</p>	<p>Wprowadzenie zasady, zgodnie z którą organ uwzględniałby uprawnione oczekiwania przedsiębiorcy. Oczekiwania byłyby uprawnione, jeżeli byłyby zgodne z prawem oraz dotyczyłyby utrwalonej praktyki i działań w zakresie rozstrzygnięcia spraw tego rodzaju. Organ nie naruszałby uprawnionych oczekiwań, jeżeli odstępowałby od wypracowanej praktyki i działań z ważnych powodów.</p>	<p>Zapewnienie przewidywalności działań władzy i jej poszanowania dla jednostki.</p> <p>Studium przypadku: Przedsiębiorca podejmując określoną działalność gospodarczą ponosi na początku koszty związane z przygotowaniem przedsięwzięcia, np. zakup budynku, przygotowanie infrastruktury. Przykładowo podejmując działalność gospodarczą na danym terenie przedsiębiorca uzyskał informację/komunikat od władz, że w pobliżu lokalizacji, którą wybrał dla swojej firmy w najbliższym czasie nie będą realizowane żadne prace budowlane, które utrudniałyby dostęp klientom do jego firmy, podczas gdy np. po kilku miesiącach od rozpoczęcia działalności władze lokalne rozpoczynają prowadzenie prac budowlanych, które przez</p>

Lp.	Propozycja	Diagnoza problemu, w tym istniejącego stanu prawnego	Proponowane rozwiązania	Oczekiwany efekt, z wykorzystaniem studium przypadku, dostępnych danych statystycznych oraz mierników
				jakiś okres będą utrudniały dostęp klientów do budynku firmy, co odbija się negatywnie na obrotach firmy. Jednocześnie władze publiczne nie są skłonne do obniżenia opłat z tytułu wykonywania przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej w okresie utrudnień dojazdowych. Zasada uprawnionych oczekiwań ma na celu uniknięcie sytuacji, w których przedsiębiorca działając w dobrej wierze naraża się na niekorzystne skutki decyzji, których nie mógł przewidzieć w chwili ich podejmowania.
4	[art.12] Zasada uczciwej konkurencji oraz poszanowania dobrych obyczajów i słuszych interesów innych przedsiębiorców i konsumentów	Niewystarczające uwzględnianie w obrocie gospodarczym słuszych interesów innych przedsiębiorców, brak przepisu promującego pozytywne wzorce zachowań w tym zakresie powoduje potrzebę uzupełnienia art. 17 sdg. Konieczność silniejszego zaakcentowania zasady poszanowania dobrych obyczajów i promowania pozytywnych wzorców postępowania wśród przedsiębiorców wobec jak najszerszego kręgu podmiotów, z którymi przedsiębiorca utrzymuje choćby incydentalne relacje o charakterze gospodarczym. Potrzeba pełniejszego dostosowania do zasady zrównoważonego rozwoju gospodarki.	Sformułowanie normy zgodnie z którą przedsiębiorca wykonuje działalność gospodarczą na zasadach uczciwej konkurencji i poszanowania dobrych obyczajów oraz słuszych interesów innych przedsiębiorców i konsumentów. <i>(rozszerzenie dotychczasowej zasady wynikającej z ustawy o swobodzie działalności gospodarczej)</i>	Oczekiwanym efektem powinien być wzrost pozytywnych zachowań przedsiębiorców wobec innych przedsiębiorców i konkurowanie przedsiębiorców zgodnie z dobrymi obyczajami. Ta zasada stanowi uzupełnienie zasady domniemania uczciwości przedsiębiorcy – skoro ustawodawca uznaje, że domniemywa się uczciwość przedsiębiorcy zasadne jest oczekiwanie postępowania zgodnie z dobrymi obyczajami. Studium przypadku: Dobrym przykładem w tym zakresie mogą być przyjmowane przez grupy przedsiębiorców kodeksy etyki zobowiązujące przedsiębiorców do stosowania standardów etyczno-moralnych. Tym samym kontrahenci zyskują pewność, że przedsiębiorcy stosują dobre obyczaje i staranność zawodową. Wniosek: Zasada przyczyni się do wzrostu

Lp.	Propozycja	Diagnoza problemu, w tym istniejącego stanu prawnego	Proponowane rozwiązania	Oczekiwany efekt, z wykorzystaniem studium przypadku, dostępnych danych statystycznych oraz mierników
				<p>zaufania między przedsiębiorcami i relacjach z konsumentami oraz będzie prowadzić do niezafałszowanego współzawodnictwa w obrocie gospodarczym (np. dokonywanie płatności kontrahentom w ustalonym terminie).</p> <p>Koszt dla przedsiębiorcy: W przypadku braku zaufania do kontrahenta przedsiębiorca może być narażony na koszty związane z koniecznością ubezpieczenia transakcji handlowej (przykładowa stawka ubezpieczeniowa 0,5% wartości transakcji).</p>
5	[art. 49] Informowanie o niespełnionych przez wnioskodawcę przesłankach	<p>W większości postępowań organ nie ma prawa nałożyć obowiązków na przedsiębiorcę nawet w sytuacji gdy przyczyniłoby się to do przyspieszenia wydania decyzji pozytywnej.</p> <p>W obecnym stanie prawnym podobne rozwiązania występują w prawie konkurencji (art. 19 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów).</p>	Wprowadzenie regulacji, w myśl której organ będzie obowiązany do wskazania przedsiębiorcy przesłanek, które nie zostały na dzień przesłania informacji spełnione, a są konieczne do wydania rozstrzygnięcia zgodnie z wnioskiem.	<p>Celem jest przyspieszenie wydania pozytywnego rozstrzygnięcia bądź uniknięcie wydania negatywnego rozstrzygnięcia, jeżeli wydanie decyzji pozytywnej jest możliwe po dokonaniu przez stronę określonych czynności faktycznych lub prawnych.</p> <p>Studium przypadku: Przykładem może być wydanie decyzji środowiskowej o lokalizacji zakładu przemysłowego po uzupełnieniu brakujących dokumentów</p> <p>Koszt dla podatnika: stawka za sporządzenie odwołania – ok. 1500 zł przy sporze 20.000,00 zł. Koszty pełnomocnika przed WSA: 3600 zł⁶ Koszty WSA: 10 h po 70 zł = 700 zł⁷</p>

⁶ Stawka urzędowa.

⁷ Uśrednione wynagrodzenie 3 sędziów nad jedną sprawą, sędzia sprawozdawca – 4 h + 2h (rozprawa), dwóch sędziów - po 2 h (art. 16 § 1. Sąd administracyjny orzeka w składzie trzech sędziów [...])

Lp.	Propozycja	Diagnoza problemu, w tym istniejącego stanu prawnego	Proponowane rozwiązania	Oczekiwany efekt, z wykorzystaniem studium przypadku, dostępnych danych statystycznych oraz mierników
				<p>Czas pracy podatkika – 10h po 100 zł = 1000 zł Koszt dla administracji: 30h po 25 zł + 3 pisma polecane - ok. 30zł = 780 zł Suma: 7580 zł / sprawę podatnika</p>
6	[art.107 ust.2] Umożliwienie przeprowadzania wspólnych kontroli	Obecnie nie ma możliwości przeprowadzenia wspólnych kontroli przez kilka organów w sytuacji gdy dla przedsiębiorcy byłoby to korzystne. Prowadzi to do niepotrzebnego zakłócania pracy przedsiębiorcy lub uniemożliwia mu rozpoczęcie wykonywania działalności w przypadku kontroli obowiązkowych.	Na wniosek lub za zgodą przedsiębiorcy – przeprowadzanie wspólnych kontroli organów administracji publicznej, jeżeli przedmiotem kontroli jest ten sam przedmiot (te same przedmioty), a przeprowadzenie kontroli jest obligatoryjne. Ocena, czy wspólna kontrola jest faktycznie korzystna, będzie w każdym przypadku należała do przedsiębiorcy, będzie mogła być ona podjęta tylko z jego inicjatywy. Limit czasu kontroli będzie liczony odrębnie dla każdego organu, jak dotychczas.	<p>Ograniczenie czasu trwania kontroli w danym roku jak również umożliwienie przedsiębiorcy uzyskania niezbędnych uzgodnień i stanowisk organów administracji publicznej w możliwie krótkim czasie i w sposób możliwie nieuciążliwy.</p> <p>Studium przypadku: Przykładowo przed dopuszczeniem obiektu budowlanego do użytkowania konieczne jest przeprowadzenie kilku kontroli różnych organów (nadzór budowlany, państwowa straż pożarna, Sanepid itp.).</p> <p>Skrócenie czasu kontroli będzie zależne od decyzji przedsiębiorcy o dopuszczeniu wspólnej kontroli. Należy też mieć na uwadze, że wspólne kontrole będą dotyczyły tych kontroli, których tematyka jest zbieżna. Z analizy wynika, że łączenie kontroli może nie przynieść efektu skrócenia, jeżeli jeden z organów jest wyłączony z limitów czasu na kontrolę tj. Inspekcja Pracy, Inspekcja Sanitarna, KNF, UOKiK, kontrola podatkowa w zakresie zwrotu VAT. Natomiast pozostałe inspekcje nie podlegają wyłączeniu i muszą stosować limit czasu dot. kontroli, np.</p>

Lp.	Propozycja	Diagnoza problemu, w tym istniejącego stanu prawnego	Proponowane rozwiązania	Oczekiwany efekt, z wykorzystaniem studium przypadku, dostępnych danych statystycznych oraz mierników
				<p>IJHARS, UKE, ZUS, Nadzór budowlany. W przypadku gdy będzie łączenie tych kontroli to może nastąpić znaczące skrócenie (limit czasu kontroli będzie liczony odrębnie dla każdego organu). Nie jest jednak możliwe dokonanie obliczenia na całej populacji, gdyż na czas kontroli może wpływać wiele zmiennych (np. rodzaj działalności oraz przedmiot kontroli), mogą też uczestniczyć różne organy (wyłączone i niewyłączone z limitu).</p> <p>Studium przypadku restauratora: Prowadzący działalność gospodarczą w przedmiocie restauracji w ciągu godziny osiąga przychód w wysokości 500 zł. Kontrola złożona z trzech podmiotów kontrolujących wykonywała swoje czynności w ciągu 5 dni po 6 godzin dziennie (30 godzin łącznie). W drugiej restauracji, gdzie przychód w ciągu godziny również wynosi 500 złotych odbyły się również 3 kontrole z tym, że odbywały się oddzielnie. Każdy podmiot kontrolujący kontrolował przez trzy dni po 5 godzin dziennie. Kontrole trwały łącznie 9 dni (45 godzin). Z omawianego przypadku wynika, że możliwość kontroli równoczesnej może mieć wymierne skutki finansowe dla przedsiębiorców. Poniesione koszty w wymiarze finansowym i pozafinansowym są o 1/3 niższe w przypadku połączonych kontroli.</p>

Lp.	Propozycja	Diagnoza problemu, w tym istniejącego stanu prawnego	Proponowane rozwiązania	Oczekiwany efekt, z wykorzystaniem studium przypadku, dostępnych danych statystycznych oraz mierników
				Przyjmując, że godzina pracy restauratora jest warta 100 zł, to koszt kontroli oddzielnych jest wyższy o 1500 zł (z tytułu czasu poświęconego kontrolującym)
7	[art. 108 ust. 4 i art. 111] Zakaz ponownej kontroli	Konieczność przedkładania organom administracji publicznej tych samych dokumentów, co wydłuża czas trwania kontroli. Poddawanie kontrolom przez organ wielokrotnie tych samych obszarów działalności przedsiębiorcy mimo nie stwierdzania uchybień.	Zakaz kontroli, w sytuacji gdy dotyczy ona sprawy, w której doszło do wydania przez ten organ ostatecznego rozstrzygnięcia, z wyłączeniem przypadków, kiedy organ prowadziłyby kontrole, których celem byłoby sprawdzenie wykonania wspomnianego rozstrzygnięcia. Zakaz nie będzie miał zastosowania, gdy ponowna kontrola jest niezbędna do przeprowadzenia postępowania w: <ul style="list-style-type: none"> - sprawie stwierdzenia nieważności, stwierdzenia wygaśnięcia, uchylenia lub zmiany decyzji ostatecznej lub wznowienia postępowania w sprawie zakończonej decyzją ostateczną; - związku z uchyleniem lub stwierdzeniem nieważności decyzji przez sąd administracyjny; - celu sprawdzenia wykonania zaleceń pokontrolnych organu, w związku z przeprowadzoną kontrolą. 	Rozwiązanie ograniczy czas trwania kontroli. Przedsiębiorca nie będzie zmuszony do przedkładania organom administracji publicznej tych samych dokumentów. Nie będzie również narażony na różnice w ustaleniach oraz zaleceniach pokontrolnych. Studium przypadku: Wykonywanie kontroli przez Państwową Inspekcję Pracy wielokrotnie tego samego pracodawcy, przykładowo na podstawie anonimowych zgłoszeń, w zakresie przestrzegania warunków pracy (kontrola tych samych dokumentów). W każdym przypadku organ kontroli nie stwierdza naruszeń, mimo tego musi podejmować kolejne kontrole.
8	[art. 2 KPA - projekt	W systemie prawnym brak jest	Określenie uniwersalnego katalogu	Celem propozycji jest urealnienie wysokości

Lp.	Propozycja	Diagnoza problemu, w tym istniejącego stanu prawnego	Proponowane rozwiązania	Oczekiwany efekt, z wykorzystaniem studium przypadku, dostępnych danych statystycznych oraz mierników
	ustawy – przepisy wprowadzające ustawę Prawo działalności gospodarczej] Nakładanie administracyjnych kar pieniężnych	reguł ogólnych określających zasady nakładania administracyjnych kar pieniężnych co skutkuje znaczącym zróżnicowaniem sytuacji podmiotów podlegających ukaraniu. Niejednokrotnie nakładanie tych kar cechuje automatyzm oraz nieuwzględnianie przyczyn i okoliczności popełnienia naruszenia.	dyrektyw wymiaru kary. Propozycja będzie dotyczyła tylko kar pieniężnych <i>sensu stricto</i> . Inne opłaty administracyjne jak np. opłaty dodatkowe i podwyższone są opłatami stałymi, nie przewiduje się swobody ustalania ich wysokości i nie będą podlegały nowym regulacjom.	kary za przewinienie i zapewnienie jej większej proporcjonalności w stosunku do ciężaru przewinienia. Nie jest możliwe oszacowanie liczby nałożonych kar oraz ich wysokości objętych tym przepisem, z uwagi na fakt, że zgodnie z proponowanym rozwiązaniem na wysokość kary wpłynąć może kilka przesłanek jednocześnie. Propozycja obniży koszty związane z zapłatą administracyjnych kar pieniężnych w tych przypadkach do których będą miały zastosowanie dyrektywy wymiaru kar. Trudno jest oszacować o ile średnio obniżą się te koszty i w których przypadkach nastąpi odstępianie od nałożenia kary. Studium przypadku: Przykładowo, art. 89 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, ustala administracyjną karę pieniężną, w wysokości trzykrotnej opłaty za usunięcie drzew lub krzewów ustalonej na podstawie stawek, bez możliwości zmniejszenia wysokości tej kary lub odstąpienia od jej wymierzenia ze względu na szczególne okoliczności danej sprawy, takie jak stan zdrowotny wyciętego drzewa, rodzaj i rozmiar wyrządzonej szkody, stopień zawinienia sprawcy szkody, jego motywację i sposób zachowania się, a także jego warunki i właściwości osobiste. Zgodnie z orzeczeniem TK przepis ten jest niezgodny z konstytucją ponieważ brak jest proporcjonalności wymierzonej kary administracyjnej w

Lp.	Propozycja	Diagnoza problemu, w tym istniejącego stanu prawnego	Proponowane rozwiązania	Oczekiwany efekt, z wykorzystaniem studium przypadku, dostępnych danych statystycznych oraz mierników
				<p>stosunku do wagi naruszonego dobra.</p> <p>Koszty dla przedsiębiorców: Przykładowa kalkulacja na podstawie rzeczywistego przykładu. Do końca 2014 r. istniała sankcja finansowa w podatku akcyzowym, polegająca na tym, że w sytuacji spóźnienia się sprzedawcy olejów opałowych z przekazaniem zestawienie oświadczeń od kupujących o przeznaczeniu oleju do celów opałowych sprzedawca zobowiązany był do dopłaty podatku akcyzowego wg stawki 8-krotnie wyższej niż wpłaconej (opodatkowanie oleju wg stawki dla oleju napędowego). Nie miało znaczenia, czy spóźnienie nastąpiło 1 dzień, czy 1 miesiąc, czy było zawinione czy spowodowane nadzwyczajną okolicznością - kara w postaci odprowadzenia wyższej akcyzy była dotkliwa we wszystkich sytuacjach. Przepisy nie dawały możliwości uwzględniania przyczyn i okoliczności popełnienia naruszenia – tym samym nie było możliwości ustalenia kary proporcjonalnej do ciężaru przewinienia. Zamiast 232 zł/1000 litrów przedsiębiorcy musieli płacić 1822 zł/1000 litrów. Gdyby była możliwość ustalenia kary na podstawie dyrektyw wymiaru kary wysokość kary byłaby proporcjonalna i bardziej sprawiedliwa w odniesieniu do przewinienia. Ze względu na wielość zmiennych determinujących kary nie jest jednak możliwe bezwzględne wyliczenie</p>

Lp.	Propozycja	Diagnoza problemu, w tym istniejącego stanu prawnego	Proponowane rozwiązania	Oczekiwany efekt, z wykorzystaniem studium przypadku, dostępnych danych statystycznych oraz mierników
				wysokości takiej kary.

Warszawa, 30 czerwca 2015 r.

Raport z konsultacji publicznych projektu ustawy - Prawo działalności gospodarczej oraz Projektu ustawy – Przepisy wprowadzające projekt ustawy – Prawo działalności gospodarczej.

Pismem z dnia 1 czerwca 2015 r., znak: DDR-V-4300-17/15, DDR/940/15) *projekt ustawy – Prawo działalności gospodarczej oraz projekt ustawy – Przepisy wprowadzające projekt ustawy – Prawo działalności gospodarczej* zostały skierowane do konsultacji publicznych. Termin na zgłaszanie uwag wyznaczono na 19 czerwca 2015 r. Jednocześnie projekt umieszczono na Rządowym portalu konsultacji publicznych oraz skierowano do rozpatrzenia przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego. Ministerstwo Gospodarki uwzględniło również te uwagi, które wpłynęły po wyznaczonym terminie. Żadna z organizacji nie zgłosiła zastrzeżeń do procesu konsultacji.

Uwagi nadeszły następujące organizacje:

1. Business Centre Club,
2. Europejskie Centrum Konsumenckie,
3. Federacja Konsumentów,
4. Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie,
5. Izba Gospodarcza Gazownictwa,
6. Konfederacja Lewiatan,
7. Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji,
8. Krajowa Izba Radców Prawnych,
9. Krajowa Rada Notarialna,
10. Krajowe Forum Chłodnictwa,
11. Poczta Polska,
12. Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji,
13. Polska Izba Ochrona,
14. Polska Izba Paliw Płynnych,
15. Polska Izba Stacji Kontroli Pojazdów,
16. Polska Izba Ubezpieczeń,
17. Polskie Sieci Elektroenergetyczne,
18. Porozumienie Zielonogórskie,
19. Pracodawcy RP,
20. Stowarzyszenie Geodetów Polskich,
21. Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych (poprzez Rządowy portal konsultacji publicznych).

Analizując zgłoszone w ramach konsultacji publicznych postulaty i opinie Ministerstwo Gospodarki przygotowało dwie tabele (do projektu ustawy oraz do projektu ustawy - przepisy wprowadzające) zawierające wszystkie zgłoszone uwagi wraz ze stanowiskiem resortu. Tabele zostały opublikowane na stronie internetowej Rządowego Procesu Legislacyjnego (legislacja.gov.pl).

Konsultacje projektu ustawy stanowiły uzupełnienie konsultacji prowadzonych w ramach *projektu założeń projektu ustawy - Prawo działalności gospodarczej*. Projekt założeń podlegał konsultacjom od 11 grudnia 2014 r. do końca lutego 2015 r. W dniach 9 i 10 lutego 2015 r. odbyła się konferencja uzgodnieniowa, w której udział wzięli przedstawiciele następujących podmiotów: Stowarzyszenie Geodetów Polskich, Business Centre Club, Polskie Sieci Elektroenergetyczne, Biuro Informacji Kredytowej, Związek Pracodawców AGD, Pracodawcy RP, Izba Gospodarcza Gazownictwa, Związek Pracodawców – Producentów Materiałów dla Budownictwa, Fundacja Małych i Średnich Przedsiębiorstw, Europejskie Centrum Konsumentkie oraz Polska Izba Stacji Kontroli Pojazdów.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych wraz ze stanowiskiem Ministra Gospodarki również zostało opublikowane na stronie Rządowego Procesu Legislacyjnego.

Należy podkreślić, że Ministerstwo Gospodarki zaprosiło przedstawicieli organizacji przedsiębiorców do współpracy w zakresie przedmiotowego projektu jeszcze w trakcie trwania prac koncepcyjnych. Propozycja opracowania nowego Prawa działalności gospodarczej była przedmiotem dyskusji Krajowej Rady Przedsiębiorczości w dniu 15 listopada 2013 r. oraz Zespołu ds. Doskonalenia Regulacji Gospodarczych w dniu 6 grudnia 2013r., 3, 12 września 2014 r.

Jak wskazano powyżej Ministerstwo Gospodarki odbyło również konsultacje projektu w ramach prac Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa

Horyzontalny charakter projektowanej ustawy regulującej liczne obszary podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej oraz zaproponowany katalog praw przedsiębiorców i zasady współpracy organów administracji z przedsiębiorcami spotkały się ze zdecydowanym poparciem ze strony partnerów publicznych. Zgłoszone uwagi miały na celu doprecyzowanie lub wyjaśnienie nowych projektowanych rozwiązań oraz zmianę już obowiązujących w prawie gospodarczym przepisów.

1. Uwagi dotyczące definicji przedsiębiorcy i działalności gospodarczej - Partnerzy sprzeciwiali się zmianom w stosunku do rozwiązań obowiązujących w *ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej*. Uwzględniając uwagi partnerów publicznych we współpracy z Komisją Kodyfikacyjną Prawa Cywilnego Ministerstwo Gospodarki przyjęło rozwiązania kompromisowe w tym zakresie.
2. Uwagi dotyczące wprowadzonych zasad wykonywania działalności gospodarczej - Uwagi wskazywały na konieczność doprecyzowania zasad określających prawa i gwarancje dla przedsiębiorców w taki sposób, aby nie pozostawały wątpliwości interpretacyjne co do zakresu stosowania nowych zasad. Ministerstwo Gospodarki dołożyło starań aby zasady zostały sformułowane tak precyzyjnie jak na to pozwala horyzontalny charakter projektowanej regulacji.
3. Uwagi dotyczące zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej - W odpowiedzi na postulaty przedsiębiorców Ministerstwo Gospodarki wydłużyło

okres zawieszenia oraz wprowadziło możliwość zawieszenia stosowania wymogów wynikających z przyznanego zezwolenia lub wpisu do rejestru działalności regulowanej (uwaga zgłoszona w ramach prac KWRiST).

4. Uwagi dotyczące mediacji - Partnerzy wyrażali wątpliwości czy zaproponowany instrument będzie skuteczny i czy organy administracji będą chciały z niego korzystać. Ministerstwo Gospodarki w piśmie kierującym projekt ustawy do konsultacji zapytało partnerów o wybór wariantu kosztów mediacji. Partnerzy opowiedzieli się za ponoszeniem wszystkich kosztów przez organ. W wyniku zgłoszonych uwag i analiz własnych Ministerstwo Gospodarki zdecydowało o przyjęciu modelu kompromisowego uwzględniającego uwagi resortów i samorządów, w którym wszyscy uczestnicy spotkania mediacyjnego ponoszą koszty w równym stopniu.
5. Uwagi dotyczące organizacji przedsiębiorców - Ministerstwo Gospodarki nie uwzględniło tych uwag, które wskazywały na konieczność wprowadzenia obligatoryjnego członkostwa przedsiębiorców w organizacjach, bądź zawężenia kręgu organizacji, których będą dotyczyły nowe przepisy. Kwestia fakultatywności bądź obligatoryjności członkostwa w organizacjach przedsiębiorców wykracza poza zakres projektu.
6. Uwagi dotyczące reglamentacji działalności gospodarczej - Uwagi zgłaszane przez partnerów miały w większości charakter doprecyzowujący obecnie obowiązujące przepisy i harmonizujący z odrębnymi ustawami. W tym zakresie uwagi zostały uwzględnione przez Ministerstwo Gospodarki.
7. Uwagi dotyczące kontroli - Partnerzy poparli nowe rozwiązania takie jak wprowadzenie tzw. "analizy ryzyka" (kontrola na podstawie identyfikacji prawdopodobieństwa naruszenia prawa) oraz możliwość złożenia do sądu skargi na postanowienie organu kontroli. Ministerstwo Gospodarki nie uwzględniło tych uwag dotyczących kontroli, które nadmiernie odchodziłyby od ustalonych standardów kontroli. W odpowiedzi na niektóre postulaty wprowadzono zasady pobierania próbek i dokonywania oględzin.
8. Uwagi dotyczące nakładania administracyjnych kar pieniężnych - Partnerzy poparli wprowadzenie dyrektyw wymiaru kar administracyjnych oraz przesłanki odstąpienia od wymierzenia kary. Ministerstwo Gospodarki nie uwzględniło tych uwag, które wykraczały poza przyjęte przez Radę Ministrów założenia.
9. Uwagi dotyczące innych ustaw szczegółowych zmienianych projektem - zaproponowane zmiany miały charakter legislacyjno-techniczny i w większości zostały uwzględnione przez Ministerstwo Gospodarki.

Warszawa, 27 lipca 2015 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.1843.2014 / 26/dl

dot.: RM-10-82-15 z 24.07.2015 r.

Pan
Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

**o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy Przepisy wprowadzające ustawę –
Prawo działalności gospodarczej, wyrażona przez ministra właściwego do spraw
członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej**

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Z up. Ministra Spraw Zagranicznych

SEKRETARZ STANU

Rafał Trzaskowski

Do wiadomości:

Pan Janusz Piechociński
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Gospodarki

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA INFRASTRUKTURY I ROZWOJU¹⁾

z dnia

**w sprawie wysokości opłat związanych z prowadzeniem stacji kontroli pojazdów oraz
przeprowadzaniem badań technicznych pojazdów**

Na podstawie art. 84a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa wysokość opłat za:

- 1) sprawdzenie stacji kontroli pojazdów, o którym mowa w art. 83 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym;
- 2) przeprowadzanie badań technicznych pojazdów.

§ 2. Za, sprawdzenie stacji kontroli pojazdów, o którym mowa w art. 83 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym pobiera się opłatę w wysokości 700 złotych.

§ 3. 1. Za przeprowadzenie badań technicznych pojazdów pobiera się opłaty w wysokości określonej w tabeli opłat za badania techniczne pojazdów stanowiącej załącznik do rozporządzenia.

2. Całkowita opłata za przeprowadzone badanie techniczne pojazdu, z zastrzeżeniem ust. 3, stanowi sumę opłat za przeprowadzone badania techniczne pojazdu i wykonane czynności określone w tabeli, o której mowa w ust. 1.

3. W przypadku wykonania okresowego badania technicznego łącznie z dodatkowym badaniem technicznym, w zakresie którego wykonuje się zakres okresowego badania, opłatę za

¹⁾ Minister Infrastruktury i Rozwoju kieruje działem administracji rządowej – transport, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 września 2014 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury i Rozwoju (Dz. U. poz. 1257).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1448, z 2013 r. poz. 700, 991, 1446 i 1611, z 2014 r. poz. 312, 486, 529, 768, 822 i 970 oraz z 2015 r. poz. 211, 541, 591, 933, 1038 i 1045.

okresowe badanie techniczne pobiera się jednorazowo.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie ...³⁾.

MINISTER

INFRASTRUKTURY I ROZWOJU

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 29 września 2004 r. w sprawie wysokości opłat związanych z prowadzeniem stacji kontroli pojazdów oraz przeprowadzaniem badań technicznych pojazdów (Dz. U. Nr 223, poz. 2261), które utraciło moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 144 ustawy z dnia ... – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).

**Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Infrastruktury i Rozwoju
z dnia ... (poz. ...)**

TABELA OPŁAT ZA BADANIA TECHNICZNE POJAZDÓW

Lp.	Wyszczególnienie	Opłata w zł (zawiera podatek od towarów i usług VAT)
1	2	3
1	Okresowe badanie techniczne:	
1.1	motocykl, ciągnik rolniczy	62,00
1.2	samochód osobowy, autobus przeznaczony do przewozu nie więcej niż 15 osób łącznie z kierowcą, samochód ciężarowy i specjalny do 3,5 t d.m.c., pojazd trójkołowy powyżej 0,4 t m.w. ¹⁾	98,00
1.3	samochód ciężarowy i specjalny, ciągnik samochodowy siodłowy powyżej 3,5 t do 16 t d.m.c.	153,00
1.4	samochód ciężarowy i specjalny, ciągnik samochodowy siodłowy powyżej 16 t d.m.c., ciągnik samochodowy balastowy	176,00
1.5	autobus przeznaczony do przewozu więcej niż 15 osób łącznie z kierowcą	199,00
1.6	przyczepa ciężarowa rolnicza do 1,5 t d.m.c.	40,00

1.7	przyczepa ciężarowa rolnicza powyżej 1,5 t do 6 t d.m.c	50,00
1.8	przyczepa ciężarowa rolnicza powyżej 6 t d.m.c.	70,00
1.9	przyczepa (naczepa) ciężarowa i specjalna do 3,5 t d.m.c.	78,00
1.10	przyczepa (naczepa) ciężarowa i specjalna powyżej 3,5 t do 16 t d.m.c.	163,00
1.11	przyczepa (naczepa) ciężarowa i specjalna powyżej 16 t d.m.c.	177,00
1.12	(skreślona)	
1.13	(skreślona)	
1.14	(skreślona)	
1.15	pojazd przystosowany do zasilania gazem (za badanie specjalistyczne)	63,00
1.16	skreślona	
1.17	tramwaj – wagon silnikowy	330,00
1.18	tramwaj – wagon przegubowy	395,00
1.19	tramwaj – wagon doczepny czynny	250,00
1.20	tramwaj – wagon doczepny bierny	110,00

1.21	trolejbus – badania elektryczne ²⁾	115,00
1.22	motorower	50,00
1.23	pojazd wolnobieżny wchodzący w skład kolejki turystycznej	62,00
2	Ponowne sprawdzenie mechanizmów i zespołów w pojeździe, w którym stwierdzono usterki w trakcie badań technicznych w zakresie:	
2.1	skuteczności i równomierności działania hamulców	20,00
2.2	skuteczności działania hamulców tramwaju	120,00
2.3	skuteczności działania hamulca elektrodynamicznego trolejbusu	50,00
2.4	ustawienia i natężenia świateł drogowych i świateł mijania	14,00
2.5	połączeń układu kierowniczego oraz jałowego ruchu koła kierownicy, luzów w zawieszeniu	20,00
2.6	toksyczności spalin	14,00
2.7	poziomu hałasu	20,00
2.8	geometrii kół jednej osi	36,00
2.9	działania amortyzatorów jednej osi	14,00
2.10	wszystkich innych usterek łącznie	20,00

3	(skreślona)	
3.1	(skreślona)	
3.2	(skreślona)	
3.3	(skreślona)	
3.4	(skreślona)	
3.5	(skreślona)	
3.6	(skreślona)	
3.7	(skreślona)	
3.8	(skreślona)	
3.9	(skreślona)	
3.10	(skreślona)	
3.11	(skreślona)	
4	Dodatkowe badanie techniczne pojazdu skierowanego przez organ kontroli ruchu drogowego w razie uzasadnionego przypuszczenia, że zagraża bezpieczeństwu ruchu drogowego lub narusza wymagania ochrony środowiska:	
4.1	określone usterki techniczne, warunki techniczne (osobno za każde określone warunki techniczne lub badany	20,00

	układ czy zespół pojazdu) ⁴⁾	
4.2	po wypadku, kolizji drogowej (za badanie specjalistyczne)	94,00
4.3	dane techniczne niezgodne ze stanem faktycznym	51,00
5	Dodatkowe badanie techniczne pojazdu skierowanego przez starostę w razie uzasadnionego przypuszczenia, że zagraża bezpieczeństwu ruchu drogowego lub narusza wymagania ochrony środowiska:	
5.1	co do którego zachodzi podejrzenie, że nie spełnia określonych warunków technicznych ³⁾	20,00
5.2	po wypadku, kolizji drogowej (za badanie specjalistyczne)	94,00
6	Pozostałe dodatkowe badania techniczne pojazdu:	
6.1	(skreślona)	
6.2	który ma być używany jako taksówka osobowa lub bagażowa (za warunki dodatkowe)	42,00
6.3	który ma być używany jako uprzywilejowany (za warunki dodatkowe)	50,00
6.4	który ma być używany do przewozu materiałów niebezpiecznych (za badanie specjalistyczne)	85,00
6.5	autobusu, który może poruszać się po drogach z prędkością 100 km/h (za badanie specjalistyczne)	126,00

6.6	do nauki jazdy lub przeprowadzania egzaminu państwowego (za warunki dodatkowe)	48,00	
6.7	w którym dokonano zmian konstrukcyjnych lub wymiany elementów powodujących zmianę danych w dowodzie rejestracyjnym	82,00	
6.8	o którym mowa w art. 81 ust. 11 pkt 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	50,00	
6.9	skierowany przez starostę lub na wniosek posiadacza pojazdu	w celu identyfikacji lub ustalenia danych niezbędnych do jego rejestracji	60,00
		jeżeli z dokumentów wymaganych do jego rejestracji wynika, że uczestniczył on w wypadku drogowym, lub narusza wymagania ochrony środowiska	94,00
6.10	w którym w czasie badania technicznego stwierdzono ślady uszkodzeń lub naruszenia elementów nośnych konstrukcji pojazdu, mogących stwarzać zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego	94,00	
6.11	pojazd, o którym mowa w art. 81 ust. 11 pkt 7 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	50,00	
6.12	dla którego określono dodatkowe wymagania techniczne w międzynarodowych porozumieniach dotyczących	120,00	

	międzynarodowego transportu drogowego	
7	Sprawdzenie spełniania dodatkowych warunków technicznych dla niektórych pojazdów oraz pozostałe czynności przeprowadzane w stacjach kontroli pojazdów:	
7.1	prawidłowości przystosowania pojazdu silnikowego do ciągnięcia przyczepy ¹⁾	35,00
7.2	czy pojazd odpowiada dodatkowym warunkom technicznym dla pojazdów przeznaczonych do wykonywania czynności na drodze ⁴⁾	21,00
7.3	czy pojazd odpowiada dodatkowym warunkom technicznym wymaganym dla pojazdów ciężarowych przystosowanych do przewozu osób ⁴⁾	48,00
7.4	czy pojazd odpowiada dodatkowym warunkom technicznym wymaganym dla autobusu miejskiego używanego w komunikacji miejskiej lub miejskiej i podmiejskiej ⁴⁾	41,00
7.5	czy pojazd odpowiada dodatkowym warunkom technicznym wymaganym dla autobusu szkolnego ⁴⁾	41,00
7.6	wykonanie numeru nadwozia	49,00
7.7	wykonanie numeru silnika	49,00
7.8	wykonanie tabliczki i jej umieszczenie	36,00

7.9	sporządzenie opinii (na wniosek właściciela pojazdu) do wniosku o odstępstwo od warunków technicznych	82,00
7.10	pomiar prawidłowości rozmieszczenia punktów bazowych nadwozia samonośnego pojazdów samochodowych do 3,5 t d.m.c., związanych z zespołami i układami bezpieczeństwa jazdy ⁵⁾	255,00

Objaśnienia:

- 1) W przypadku pojazdu przedstawionego do okresowego badania technicznego z adnotacją w dowodzie rejestracyjnym o treści: „przystosowany do ciągnięcia przyczepy” lub „HAK” nie pobiera się opłaty określonej w lp. 7.1 tabeli.
- 2) Pozostałe badania jak dla autobusu.
- 3) W przypadku gdy opłata za badanie techniczne pojazdu powstała z połączenia opłat określonych w lp. 4.1 i 5.1 tabeli byłaby większa od opłaty określonej w lp. 1 tabeli, pobiera się opłatę określoną w lp. 1 tabeli.
- 4) Opłata obowiązuje również przy okresowym badaniu technicznym.
- 5) Opłatę mogą stosować tylko stacje kontroli pojazdów wyposażone w przyrząd do pomiarów i oceny prawidłowości rozmieszczenia punktów bazowych nadwozia samonośnego pojazdów samochodowych do 3,5 t d.m.c., związanych z zespołami i układami bezpieczeństwa jazdy.

Uwaga:

Użyte w tekście skróty oznaczają:

m.w. - masa własna pojazdu,

d.m.c. - dopuszczalna masa całkowita pojazdu.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenie został opracowany w związku ze zmianą wprowadzoną w przepisie upoważniającym do jego wydania, przewidzianą w projekcie ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo działalności gospodarczej (UD223), polegającą na zmianie odesłania z przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.) do przepisów ustawy – Prawo działalności gospodarczej (UD222), nad którą toczą się równoległe prace legislacyjne.

Projekt nie przewiduje żadnych zmian merytorycznych w stosunku do obecnie obowiązującego rozporządzenia w tej materii.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

**w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przedsiębiorcy
prowadzącego działalność w zakresie czynności rzeczoznawstwa majątkowego**

Na podstawie art. 175 ust. 5 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 poz. 782, 985 i 1039) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowy zakres obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przedsiębiorcy prowadzącego działalność, o której mowa w art. 174 ust. 3 i 3a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, za szkody wyrządzone w związku z wykonywaniem umowy, której jest stroną, a której przedmiotem są czynności wskazane w art. 174 ust. 3 i 3a tej ustawy, zwanego dalej „ubezpieczeniem OC”, termin powstania obowiązku ubezpieczenia oraz minimalną sumę gwarancyjną tego ubezpieczenia.

§ 2. 1. Ubezpieczeniem OC jest objęta odpowiedzialność cywilna przedsiębiorcy, o którym mowa w § 1, za szkody wyrządzone działaniem lub zaniechaniem ubezpieczonego, w okresie ubezpieczenia, w związku z wykonywaniem umowy, o której mowa w § 1.

2. W przypadku gdy przedsiębiorca, o którym mowa w § 1, wykonuje umowę przy pomocy rzeczoznawcy majątkowego związanego z tym przedsiębiorcą umową o pracę lub umową cywilnoprawną, ubezpieczeniem OC jest objęta również odpowiedzialność cywilna tego przedsiębiorcy za szkody wyrządzone działaniem lub zaniechaniem tej osoby.

3. Ubezpieczenie OC nie obejmuje szkód:

1) wyrządzonych przez rzeczoznawcę majątkowego po pozbawieniu go uprawnień zawodowych,

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 września 2014 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 1256).

a także w okresie zawieszenia wykonywania uprawnień zawodowych;

- 2) polegających na zapłacie kar umownych;
- 3) powstałych wskutek działań wojennych, rozruchów i zamieszek, a także aktów terroru.

4. Ubezpieczenie OC obejmuje wszystkie szkody w zakresie, o którym mowa w ust. 1 i 2, z zastrzeżeniem ust. 3, bez możliwości umownego ograniczenia odpowiedzialności ubezpieczyciela.

§ 3. Obowiązek ubezpieczenia OC powstaje nie później niż w dniu poprzedzającym dzień rozpoczęcia wykonywania umowy, o której mowa w § 1.

§ 4. 1. Minimalna suma gwarancyjna ubezpieczenia OC, w odniesieniu do jednego zdarzenia oraz do wszystkich zdarzeń w okresie ubezpieczenia nie dłuższym niż 12 miesięcy, których skutki są objęte umową ubezpieczenia OC, wynosi równowartość w złotych 25.000 euro.

2. Kwota, o której mowa w ust. 1, jest ustalana przy zastosowaniu kursu średniego euro, ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski po raz pierwszy w roku, w którym umowa ubezpieczenia OC została zawarta.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ...²⁾.

MINISTER FINANSÓW

W porozumieniu:

MINISTER INFRASTRUKTURY I ROZWOJU

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 13 grudnia 2013 r. w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej rzeczoznawcy majątkowego (Dz. U. poz. 1620), które utraciło moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 145 ustawy z dnia ... – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenie został opracowany w związku ze zmianą wprowadzoną w przepisie upoważniającym do jego wydania, przewidzianą w projekcie ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo działalności gospodarczej (UD223), polegającą na zmianie odesłania z przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.) do przepisów ustawy – Prawo działalności gospodarczej (UD222), nad którą toczą się równoległe prace legislacyjne.

Projekt nie przewiduje żadnych zmian merytorycznych w stosunku do obecnie obowiązującego rozporządzenia w tej materii.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

**w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pośrednika w obrocie
nieruchomościami**

Na podstawie art. 181 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 poz. 782, 985 i 1039) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowy zakres obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pośrednika w obrocie nieruchomościami za szkody wyrządzone w związku z pośrednictwem w obrocie nieruchomościami, zwanego dalej „ubezpieczeniem OC”, termin powstania obowiązku ubezpieczenia oraz minimalną sumę gwarancyjną tego ubezpieczenia.

§ 2. 1. Ubezpieczeniem OC jest objęta odpowiedzialność cywilna pośrednika w obrocie nieruchomościami za szkody wyrządzone działaniem lub zaniechaniem ubezpieczonego, w okresie ubezpieczenia, w związku z pośrednictwem w obrocie nieruchomościami.

2. W przypadku gdy pośrednik w obrocie nieruchomościami wykonuje czynności w związku z pośrednictwem w obrocie nieruchomościami przy pomocy innych osób, działających pod jego nadzorem, ubezpieczeniem OC jest objęta również odpowiedzialność cywilna tego pośrednika za szkody wyrządzone działaniem lub zaniechaniem tych osób.

3. Ubezpieczenie OC nie obejmuje szkód:

- 1) polegających na uszkodzeniu, zniszczeniu lub utracie rzeczy, wyrządzonych przez ubezpieczonego małżonkowi, wstępnemu, zstępnemu, rodzeństwu, a także powinowatemu w

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 września 2014 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 1256).

tej samej linii lub stopniu, osobie pozostającej w stosunku przysposobienia oraz jej małżonkowi, jak również osobie, z którą ubezpieczony pozostaje we wspólnym pożyciu;

- 2) polegających na zapłacie kar umownych;
- 3) powstałych wskutek działań wojennych, rozruchów i zamieszek, a także aktów terroru.

4. Ubezpieczenie OC obejmuje wszystkie szkody w zakresie, o którym mowa w ust. 1 i 2, z zastrzeżeniem ust. 3, bez możliwości umownego ograniczenia odpowiedzialności ubezpieczyciela.

§ 3. Obowiązek ubezpieczenia OC powstaje nie później niż w dniu poprzedzającym dzień rozpoczęcia wykonywania czynności w związku z pośrednictwem w obrocie nieruchomościami.

§ 4. 1. Minimalna suma gwarancyjna ubezpieczenia OC, w odniesieniu do jednego zdarzenia oraz do wszystkich zdarzeń w okresie ubezpieczenia nie dłuższym niż 12 miesięcy, których skutki są objęte umową ubezpieczenia OC, wynosi równowartość w złotych 25.000 euro.

2. Kwota, o której mowa w ust. 1, jest ustalana przy zastosowaniu kursu średniego euro, ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski po raz pierwszy w roku, w którym umowa ubezpieczenia OC została zawarta.

§ 5. Umowy ubezpieczenia OC zawarte na podstawie dotychczasowych przepisów obowiązują do końca okresu, na jaki zostały zawarte, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ...²⁾.

MINISTER FINANSÓW

W porozumieniu:

MINISTER INFRASTRUKTURY I ROZWOJU

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 13 grudnia 2013 r. w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pośrednika w obrocie nieruchomościami (Dz. U. poz. 1626), które utraciło moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 145 ustawy z dnia ...– Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia został opracowany w związku ze zmianą wprowadzoną w przepisie upoważniającym do jego wydania, przewidzianą w projekcie ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo działalności gospodarczej (UD223), polegającą na zmianie odesłania z przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.) do przepisów ustawy – Prawo działalności gospodarczej (UD222), nad którą toczą się równoległe prace legislacyjne.

Projekt nie przewiduje żadnych zmian merytorycznych w stosunku do obecnie obowiązującego rozporządzenia w tej materii.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

**w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zarządcy
nieruchomości**

Na podstawie art. 186 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 poz. 782, 985 i 1039) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowy zakres obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zarządcy nieruchomości za szkody wyrządzone w związku z zarządzaniem nieruchomością, zwanego dalej „ubezpieczeniem OC”, termin powstania obowiązku ubezpieczenia oraz minimalną sumę gwarancyjną tego ubezpieczenia.

§ 2. 1. Ubezpieczeniem OC jest objęta odpowiedzialność cywilna zarządcy nieruchomości za szkody wyrządzone działaniem lub zaniechaniem ubezpieczonego, w okresie ubezpieczenia, w związku z zarządzaniem nieruchomością.

2. W przypadku gdy zarządca nieruchomości wykonuje czynności w związku z zarządzaniem nieruchomością przy pomocy innych osób, działających pod jego nadzorem, ubezpieczeniem OC jest objęta również odpowiedzialność cywilna tego zarządcy za szkody wyrządzone działaniem lub zaniechaniem tych osób.

3. Ubezpieczenie OC nie obejmuje szkód:

- 1) polegających na uszkodzeniu, zniszczeniu lub utracie rzeczy, wyrządzonych przez ubezpieczonego małżonkowi, wstępnemu, zstępnemu, rodzeństwu, a także powinowatemu w tej samej linii lub stopniu, osobie pozostającej w stosunku przysposobienia oraz jej małżonkowi, jak również osobie, z którą ubezpieczony pozostaje we wspólnym pożyciu;

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 września 2014 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 1256).

- 2) polegających na zapłacie kar umownych;
- 3) powstałych wskutek działań wojennych, rozruchów i zamieszek, a także aktów terroru.

4. Ubezpieczenie OC obejmuje wszystkie szkody w zakresie, o którym mowa w ust. 1 i 2, z zastrzeżeniem ust. 3, bez możliwości umownego ograniczenia odpowiedzialności ubezpieczyciela.

§ 3. Obowiązek ubezpieczenia OC powstaje nie później niż w dniu poprzedzającym dzień rozpoczęcia wykonywania czynności w związku z zarządzaniem nieruchomością.

§ 4. 1. Minimalna suma gwarancyjna ubezpieczenia OC, w odniesieniu do jednego zdarzenia oraz do wszystkich zdarzeń w okresie ubezpieczenia nie dłuższym niż 12 miesięcy, których skutki są objęte umową ubezpieczenia OC, wynosi równowartość w złotych 50.000 euro.

2. Kwota, o której mowa w ust. 1, jest ustalana przy zastosowaniu kursu średniego euro, ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski po raz pierwszy w roku, w którym umowa ubezpieczenia OC została zawarta.

§ 5. Umowy ubezpieczenia OC zawarte na podstawie dotychczasowych przepisów obowiązują do końca okresu, na jaki zostały zawarte, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ...²⁾.

MINISTER FINANSÓW

W porozumieniu:

MINISTER INFRASTRUKTURY I ROZWOJU

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 13 grudnia 2013 r. w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zarządcy nieruchomości (Dz. U. poz. 1616), które utraciło moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 145 ustawy z dnia ... – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenie został opracowany w związku ze zmianą wprowadzoną w przepisie upoważniającym do jego wydania, przewidzianą w projekcie ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo działalności gospodarczej (UD223), polegającą na zmianie odesłania z przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.) do przepisów ustawy – Prawo działalności gospodarczej (UD222), nad którą toczą się równoległe prace legislacyjne.

Projekt nie przewiduje żadnych zmian merytorycznych w stosunku do obecnie obowiązującego rozporządzenia w tej materii.

ROZPORZĄDZENIE

RADY MINISTRÓW

z dnia

w sprawie szczegółowych warunków odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej

Na podstawie art. 189² § 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe warunki odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, na podstawie art. 189² § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, będących pomocą publiczną, o której mowa art. 189² § 3 pkt 3 tej ustawy, stanowiących regionalną pomoc inwestycyjną, wraz ze wskazaniem przypadków, w których odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej stanowi udzielanie pomocy indywidualnej.

§ 2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do pomocy:

- 1) przyznawanej w sektorze rybołówstwa i akwakultury, objętej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1379/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury, zmieniającym rozporządzenia Rady (WE) nr 1184/2006 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającym rozporządzenie Rady (WE) nr 104/2000 (Dz. Urz. L 354 z 28.12.2013, str. 1);
- 2) pomocy przyznawanej w sektorze produkcji podstawowej produktów rolnych;
- 3) pomocy przyznawanej w sektorze przetwarzania i wprowadzania do obrotu produktów rolnych w następujących przypadkach:
 - a) kiedy wysokość pomocy ustalana jest na podstawie ceny lub ilości takich produktów nabytych od producentów surowców lub wprowadzonych na rynek przez przedsiębiorstwa objęte pomocą, lub

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 183 i 1195 oraz z 2015 r. poz. 211 i 702.

- b) kiedy przyznanie pomocy zależy od faktu przekazania jej w części lub w całości producentom surowców;
- 4) pomocy państwa ułatwiającej zamykanie niekonkurencyjnych kopalń węgla, objętej decyzją Rady nr 2010/787 z dnia 10 grudnia 2010 r. w sprawie pomocy państwa ułatwiającej zamykanie niekonkurencyjnych kopalń węgla (Dz. Urz. L 336 z 21.12.2010, str. 24);
- 5) kategorii pomocy regionalnej:
- a) pomocy wspierającej działalność w sektorze hutnictwa żelaza i stali, sektorze węglowym, sektorze budownictwa okrętowego, sektorze włókien syntetycznych, sektorze transportu i związanej z nim infrastruktury oraz sektorze wytwarzania energii, jej dystrybucji i infrastruktury,
 - b) pomocy regionalnej w formie programów, które są ukierunkowane na ograniczoną liczbę konkretnych sektorów działalności gospodarczej; uważa się, że programy dotyczące turystyki, infrastruktury szerokopasmowej lub przetwarzania i wprowadzania do obrotu produktów rolnych, nie są skierowane do konkretnych sektorów działalności gospodarczej,
 - c) pomocy regionalnej w formie programów rekompensujących koszty transportu towarów produkowanych w regionach najbardziej oddalonych lub obszarach słabo zaludnionych oraz przyznanej na rzecz:
 - działań związanych z produkcją, przetwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu produktów wymienionych w załączniku I do Traktatu lub
 - działań sklasyfikowanych w rozporządzeniu (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 i zmieniającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 oraz niektóre rozporządzenia WE w sprawie określonych dziedzin statystycznych (Dz. Urz. L 393 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm.), takich jak rolnictwo, leśnictwo i rybołówstwo w sekcji A statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2, górnictwo i kopalnictwo w sekcji B NACE Rev. 2 oraz dostawy elektryczności, gazu, pary wodnej i powietrza do układów klimatyzacyjnych w sekcji D NACE Rev. 2, oraz
 - transportu towarów rurociągami,

- d) indywidualnej regionalnej pomocy inwestycyjnej na rzecz beneficjenta, który zamknął taką samą lub podobną działalność w Europejskim Obszarze Gospodarczym w ciągu dwóch lat poprzedzających jego wniosek o przyznanie regionalnej pomocy inwestycyjnej lub który - w momencie składania wniosku o pomoc – ma konkretne plany zamknięcia takiej działalności w ciągu dwóch lat od zakończenia inwestycji początkowej, której dotyczy wniosek o pomoc, w danym obszarze,
- e) regionalnej pomocy operacyjnej przyznawanej przedsiębiorstwom, których główna działalność wchodzi w zakres sekcji K „Działalność finansowa i ubezpieczeniowa” NACE Rev. 2, lub przedsiębiorstwom, które prowadzą działalność w ramach grupy przedsiębiorstw i których główna działalność wchodzi w zakres klas 70.10 „Działalność firm centralnych (head office)” lub 70.22 „Doradztwo w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej i zarządzania, pozostałe” NACE Rev. 2.

§ 3. Pomoc nie może być udzielana beneficjentom pomocy, na których ciąży obowiązek zwrotu pomocy, wynikający z wcześniejszej decyzji Komisji Europejskiej, uznającej pomoc za niezgodną z prawem oraz ze wspólnym rynkiem.

§ 4. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) małym i średnim przedsiębiorcy – należy przez to rozumieć odpowiednio małe i średnie przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 2 pkt 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. L 187 z 26.06.2014, str. 1);
- 2) dużym przedsiębiorcy – należy przez to rozumieć duże przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 2 pkt 24 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu;
- 3) koszty wynagrodzenia – należy przez to rozumieć koszty wynagrodzenia w rozumieniu art. 2 pkt 31 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu;
- 4) wzrost netto liczby pracowników – należy przez to rozumieć wzrost netto liczby pracowników w rozumieniu art. 2 pkt 32 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014

z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu;

- 5) pomocy – należy przez to rozumieć regionalną pomoc inwestycyjną przyznawaną na:
 - a) inwestycję początkową, która oznacza:
 - inwestycję w rzeczowe aktywa trwałe lub wartości niematerialne i prawne związane z założeniem nowego zakładu, zwiększeniem zdolności produkcyjnej istniejącego zakładu, dywersyfikacją produkcji zakładu poprzez wprowadzenie produktów uprzednio nieprodukowanych w zakładzie lub zasadniczą zmianą dotyczącą procesu produkcyjnego istniejącego zakładu, lub
 - nabycie aktywów należących do zakładu, który został zamknięty lub zostałyby zamknięty, gdyby zakup nie nastąpił, przy czym aktywa nabywane są przez inwestora niezwiązanego ze sprzedawcą i wyklucza się samo nabycie akcji lub udziałów przedsiębiorstwa,
 - b) inwestycję początkową na rzecz nowej działalności, która oznacza:
 - inwestycję w rzeczowe aktywa trwałe lub wartości niematerialne i prawne związane z założeniem nowego zakładu lub z dywersyfikacją działalności zakładu, pod warunkiem że nowa działalność, która ma być prowadzona, nie jest taka sama jak działalność poprzednio prowadzona w danym zakładzie ani podobna to takiej działalności,
 - nabycie aktywów należących do zakładu, który został zamknięty lub zostałyby zamknięty, gdyby nie został nabyty, i który jest nabywany przez inwestora niezwiązanego ze sprzedawcą, pod warunkiem że nowa działalność, jaka ma być prowadzona z wykorzystaniem nabytych aktywów, nie jest taka sama, jak działalność prowadzona w zakładzie przed nabyciem ani podobna to takiej działalności;
- 6) dużym projekcie inwestycyjnym – należy przez to rozumieć duży projekt inwestycyjny w rozumieniu art. 2 pkt 52 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu;
- 7) przedsiębiorcy znajdującym się w trudnej sytuacji – należy przez to rozumieć odpowiednio przedsiębiorstwo znajdujące się w trudnej sytuacji w rozumieniu art. 2 pkt 18 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające

niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu;

- 8) ekwiwalencie dotacji brutto – należy przez to rozumieć kwotę pomocy przed potrąceniem podatku lub innych opłat.

§ 5. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do pomocy udzielanej:

- 1) małym i średnim przedsiębiorcom znajdującym się w trudnej sytuacji albo dużym przedsiębiorcom znajdującym się w trudnej sytuacji,
- 2) przedsiębiorcy innemu niż mały przedsiębiorca, który znajduje się w okresie restrukturyzacji przeprowadzanej z wykorzystaniem pomocy publicznej

– chyba że wraz z notyfikacją projektu pomocy indywidualnej na restrukturyzację została przekazana Komisji Europejskiej informacja o pomocy lub gdy przedsiębiorca, który uzyskał pomoc na restrukturyzację w ramach programu pomocowego, zaakceptowanego przez podmioty udzielające pomocy, w planie restrukturyzacji wykazał konieczność zrealizowania inwestycji niezbędnych do odzyskania długookresowej zdolności do konkurencyjności na rynku.

§ 6. Pomoc może być udzielana w odniesieniu do:

- 1) kosztów inwestycji związanych z realizacją tej inwestycji, zwanej dalej „pomocą obliczaną na podstawie kosztów inwestycji”, lub
- 2) kosztów wynagrodzenia pracowników nowoutworzonych miejsc pracy, zwanej dalej „pomocą obliczaną na podstawie kosztów wynagrodzenia”.

§ 7.1. Maksymalna intensywność pomocy jest liczona jako stosunek ekwiwalentu dotacji brutto do kosztów kwalifikujących się do objęcia tą pomocą, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3 oraz § 8 ust. 2, wynosi:

- 1) 50% – na obszarach należących do województw: lubelskiego, podkarpackiego, warmińsko-mazurskiego i podlaskiego;
- 2) 35% – na obszarach należących do województw: kujawsko-pomorskiego, lubuskiego, łódzkiego, małopolskiego, opolskiego, pomorskiego, świętokrzyskiego, zachodniopomorskiego oraz na obszarach należących do podregionów ciechanowsko-płockiego, ostrołęcko-siedleckiego, radomskiego i warszawskiego wschodniego;
- 3) 25% – na obszarach należących do województw: dolnośląskiego, wielkopolskiego i śląskiego;
- 4) 20% – na obszarze należącym do podregionu warszawskiego zachodniego;

- 5) 15% – na obszarze należącym do miasta stołecznego Warszawy do dnia 31 grudnia 2017 r.;
- 6) 10% – na obszarze należącym do miasta stołecznego Warszawy od dnia 1 stycznia 2018 r.

2. Maksymalną intensywność pomocy udzielanej małym lub średnim przedsiębiorcom podwyższa się o 20 punktów procentowych brutto w przypadku małych przedsiębiorców oraz o 10 punktów procentowych brutto w przypadku średnich przedsiębiorców, w stosunku do maksymalnej intensywności określonej dla poszczególnych obszarów. Podwyższenia nie stosuje się w przypadku dużych projektów inwestycyjnych.

3. W przypadku pomocy regionalnej udzielanej przedsiębiorcy na realizację dużego projektu inwestycyjnego maksymalną wartość pomocy ustala się według wzoru:

$$I = R \times (50 \text{ mln euro} + 0,5 \times B + 0 \times C),$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

I – maksymalną wartość pomocy dla dużego projektu inwestycyjnego,

R – maksymalną intensywność regionalnej pomocy inwestycyjnej dla obszaru, na którym jest zlokalizowany duży projekt inwestycyjny,

B – wielkość kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą przekraczającą równowartość 50 mln euro, a nieprzekraczającą równowartości 100 mln euro,

C – wielkość kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą przekraczającą równowartość 100 mln euro.

4. Przez duży projekt inwestycyjny należy rozumieć nową inwestycję, której koszty kwalifikujące się do objęcia pomocą przekraczają równowartość 50 mln euro według kursu ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski z dnia odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

5. Nową inwestycję rozpoczęta przez tego samego przedsiębiorcę lub innego przedsiębiorcę należącego do tej samej grupy kapitałowej w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 44 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330, z późn. zm.²⁾) w okresie trzech lat od dnia rozpoczęcia prac nad inną inwestycją objętą pomocą w tym

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 613, z 2014 r. poz. 768 i 1100 oraz z 2015 r. poz. 4, 978 i 1045.

samym podregionie wyróżnionym na poziomie trzecim (NTS 3), zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2012 r. poz. 591, z późn. zm.³⁾), uznaje się za część tej inwestycji.

§ 8. 1. Udzielenie pomocy w związku z odstąpieniem od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, o którym mowa w § 1 ust. 1, zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Projekt pomocy indywidualnej wymaga notyfikacji Komisji Europejskiej, w przypadku gdy:

- 1) łączna wartość pomocy regionalnej udzielonej ze wszystkich źródeł przekraczałaby kwotę wartości pomocy obliczonej zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 2014 r. w sprawie ustalenia mapy pomocy regionalnej na lata 2014–2020 (Dz. U. poz. 878) dla nowej inwestycji o kosztach kwalifikujących się do objęcia pomocą w wysokości 100 mln euro;
- 2) przedsiębiorca ubiegający się o pomoc zakończył działalność gospodarczą wchodzącą w zakres tej samej klasy działalności, określonej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 i zmieniającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 oraz niektóre rozporządzenia WE w sprawie określonych dziedzin statystycznych, na terytorium państwa będącego stroną porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym w okresie dwóch lat poprzedzających dzień złożenia wniosku o pomoc albo w dniu złożenia wniosku o pomoc ma zamiar zakończyć taką działalność w okresie dwóch lat od zakończenia inwestycji objętej odstąpieniem od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

§ 9. Podmiot udzielający pomocy regionalnej informuje przedsiębiorcę o numerze referencyjnym programu pomocowego, na podstawie którego jest udzielana pomoc.

§ 10. 1. Do wydatków kwalifikujących się do objęcia pomocą obliczaną na podstawie kosztów inwestycji zalicza się poniesione po dniu złożenia wniosku o odstąpienie od

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 2, z 2014 r. poz. 1161 i 1662 oraz z 2015 r. poz. 855.

nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i związane z inwestycją, pomniejszone o naliczony podatek od towarów i usług oraz o podatek akcyzowy, jeżeli możliwość ich odliczeń wynika z odrębnych przepisów, wydatki na:

- 1) rzeczowe aktywa trwałe, do których zalicza się:
 - a) grunty lub prawo ich użytkowania wieczystego,
 - b) budynki i budowle oraz ich wyposażenie związane z realizacją inwestycji, w szczególności:
 - maszyny i urządzenia, w tym systemy i sieci teleinformatyczne,
 - narzędzia, przyrządy i aparaturę,
 - wyposażenie techniczne do prac biurowych,
 - urządzenia infrastruktury technicznej wymienione w art. 143 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 poz. 782, 985 i 1039);
- 2) wartości niematerialne i prawne, do których zalicza się wydatki na transfer technologii przez nabycie praw patentowych, licencji, know-how lub nieopatentowanej wiedzy technicznej, z zastrzeżeniem ust. 2;
- 3) czynsz najmu lub dzierżawy gruntów, budynków i budowli, pod warunkiem że najem i dzierżawa będą trwać przez okres co najmniej dwóch lat w przypadku małego i średniego przedsiębiorcy, a w przypadku dużego przedsiębiorcy – co najmniej pięciu lat od przewidywanego terminu zakończenia realizacji inwestycji;
- 4) czynsz najmu lub dzierżawy rzeczowych aktywów trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, z wyłączeniem gruntów, budynków i budowli, w przypadku gdy najem i dzierżawa mają postać leasingu finansowego oraz obejmują zobowiązanie do nabycia rzeczowych aktywów trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych z dniem upływu okresu najmu lub dzierżawy.

2. W przypadku dużego przedsiębiorcy wydatek określony w ust. 1 pkt 2 uwzględnia się w wydatkach kwalifikujących się do objęcia pomocą obliczaną na podstawie kosztów inwestycji w wysokości nieprzekraczającej 50 % wartości wydatków, o których mowa w ust. 1.

3. Wartości niematerialne i prawne określone w ust. 1 pkt 2 powinny spełniać łącznie następujące warunki:

- 1) być wykorzystywane wyłącznie przez przedsiębiorcę otrzymującego pomoc, obliczaną na podstawie kosztów inwestycji, w zakładzie zlokalizowanym na obszarze, w którym jest realizowana inwestycja;
- 2) być nabyte od osoby trzeciej na warunkach rynkowych, przy czym kupujący i sprzedający nie sprawują wzajemnej kontroli w rozumieniu art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz. Urz. UE L 24 z 29.01.2004, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 8, t. 3, str. 40);
- 3) być ujęte w aktywach małego i średniego przedsiębiorcy oraz pozostać w jego posiadaniu przez okres co najmniej trzech lat, a w przypadku dużych przedsiębiorców – przez okres co najmniej pięciu lat;
- 4) podlegać amortyzacji zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

4. Cenę nabycia i koszt wytworzenia rzeczowych aktywów trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych ustala się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

5. W przypadku przedsiębiorcy wykonującego działalność gospodarczą w sektorze transportu, w zakresie transportu drogowego i lotniczego, do wydatków kwalifikujących się do objęcia regionalną pomocą inwestycyjną nie zalicza się kosztów zakupu środków transportu i urządzeń transportowych.

6. W przypadku dużego przedsiębiorcy nabywane aktywa, o których mowa w ust. 1 pkt 1, powinny być nowe.

7. W przypadku gdy przed nabyciem przedsiębiorstwa w stosunku do jego składników udzielono już pomocy publicznej, ceny nabycia tych składników nie zalicza się do kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą obliczaną na podstawie kosztów inwestycji.

§ 11. 1. Do wydatków kwalifikujących się do objęcia pomocą obliczaną na podstawie kosztów wynagrodzenia zalicza się poniesione po dniu złożenia wniosku o odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i związane z nowo utworzonymi miejscami pracy:

- 1) dwuletnie koszty pracy nowo zatrudnionych pracowników obejmujące wynagrodzenie przed opodatkowaniem podatkiem dochodowym;

- 2) opłacone od tego wynagrodzenia obowiązkowe składki na ubezpieczenia społeczne ponoszone przez przedsiębiorcę od dnia zatrudnienia tych pracowników.

2. Za nowo zatrudnionych pracowników uważa się pracowników zatrudnionych w związku z realizacją inwestycji, w wyniku której tworzone są nowe miejsca pracy, jednak nie później niż w okresie trzech lat od dnia zakończenia realizacji inwestycji.

§ 12. 1. Warunkiem dopuszczalności pomocy jest:

- 1) złożenie przez przedsiębiorcę wniosku o odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej przed rozpoczęciem prac nad inwestycją;
- 2) zobowiązanie się przedsiębiorcy do pokrycia co najmniej 25% wydatków kwalifikujących się do objęcia pomocą poniesionych ze środków własnych, przy czym przez środki własne należy rozumieć środki, które nie zostały uzyskane przez przedsiębiorcę w związku z udzieloną pomocą publiczną, w szczególności w formie: kredytów preferencyjnych, dopłat do oprocentowania kredytów, gwarancji i poręczeń na warunkach korzystniejszych od oferowanych na rynku;
- 3) utrzymanie inwestycji w regionie, w którym udzielono pomocy, przez okres co najmniej trzech lat w przypadku małego i średniego przedsiębiorcy, a w przypadku dużego przedsiębiorcy – co najmniej pięciu lat od dnia zakończenia realizacji inwestycji, przy czym nie jest niezgodna z warunkami utrzymania inwestycji wymiana przestarzałych instalacji lub sprzętu w związku z szybkim rozwojem technologicznym w tym okresie, o ile działalność gospodarcza zostanie utrzymana w regionie, w którym udzielono pomocy, przez minimalny wymagany okres;
- 4) w przypadku pomocy obliczanej na podstawie kosztów wynagrodzenia – utworzenie nowych miejsc pracy w okresie trzech lat od dnia zakończenia realizacji inwestycji i utrzymanie nowo utworzonych miejsc pracy przez okres co najmniej trzech lat w przypadku małego i średniego przedsiębiorcy, a w przypadku dużego przedsiębiorcy – co najmniej pięciu lat od dnia ich utworzenia.

2. Przez rozpoczęcie prac nad inwestycją należy rozumieć podjęcie budowy, a także prac polegających na przebudowie, montażu, remoncie lub rozbiórce obiektu budowlanego lub pierwsze prawnie wiążące zobowiązanie do zamówienia urządzeń lub maszyn, z wyłączeniem wstępnych studiów wykonalności.

3. Przedsiębiorca ubiegający się o pomoc jest zobowiązany do złożenia pisemnego oświadczenia, że:

- 1) utrzyma przez okres pięciu lat, a w przypadku małych i średnich przedsiębiorców – przez okres trzech lat, nowo utworzone miejsca pracy oraz dotychczasowy stan zatrudnienia na poziomie nie niższym niż średnie zatrudnienie z ostatnich 12 miesięcy poprzedzających rozpoczęcie realizacji inwestycji;
- 2) wniesie wkład własny w finansowanie kosztów inwestycji w wysokości co najmniej 25%.

4. Warunkiem udzielenia pomocy dla inwestycji niebędących dużymi projektami inwestycyjnymi jest otrzymanie od podmiotu udzielającego pomocy, przed rozpoczęciem prac nad inwestycją, decyzji o udzieleniu pomocy.

5. Warunkiem udzielenia pomocy na duży projekt inwestycyjny, której wartość przekracza progi określone w niniejszym rozporządzeniu, jest otrzymanie od podmiotu udzielającego pomocy, przed rozpoczęciem prac nad inwestycją, pisemnego potwierdzenia w formie postanowienia, że projekt, z zastrzeżeniem ostatecznych wyników szczegółowej weryfikacji, kwalifikuje się do otrzymania pomocy, gdyż spełnia warunki określone w rozporządzeniu.

6. Pomoc może być udzielona dużemu przedsiębiorcy, jeżeli we wniosku, o którym mowa w § 12 ust. 1 pkt 1, wykaże wystąpienie efektu zachęty, o którym mowa w art. 6 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu.

7. Wykazanie efektu zachęty następuje przez analizę porównawczą wskazującą na możliwość wystąpienia co najmniej jednej z poniższych okoliczności w porównaniu do sytuacji, jaka miałaby miejsce przy braku udzielenia pomocy:

- 1) znaczącego zwiększenia rozmiaru inwestycji w następstwie otrzymania pomocy;
- 2) znaczącego zwiększenia rynku właściwego w rozumieniu art. 4 pkt 9 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2015 r. poz. 184), w wyniku realizacji inwestycji w następstwie wsparcia jej pomocą;
- 3) znaczącego zwiększenia nakładów inwestycyjnych przez dużego przedsiębiorcę na inwestycję w następstwie otrzymania pomocy;
- 4) znaczącego przyspieszenia zakończenia realizacji inwestycji w następstwie otrzymania pomocy;
- 5) możliwości realizacji inwestycji jedynie w przypadku udzielenia pomocy.

§ 13. 1. Podmiot udzielający pomocy wysła potwierdzenie, o którym mowa w § 12 ust. 5, wraz z postanowieniem o zawieszeniu postępowania w związku z obowiązkiem notyfikacji Komisji Europejskiej projektu pomocy.

2. Potwierdzenie, o którym mowa w § 12 ust. 5, nie może stanowić podstawy do roszczeń o przyznanie i wypłatę pomocy.

§ 14. 1. Pomoc obliczana na podstawie kosztów inwestycji może być udzielana wraz z pomocą obliczaną na podstawie kosztów wynagrodzenia, pod warunkiem że łączna wielkość pomocy na tę samą inwestycję nie przekracza maksymalnej intensywności pomocy określonej w § 7, przy czym przy ustaleniu wielkości pomocy bierze się pod uwagę wyższe kwoty wydatków kwalifikujących się do objęcia pomocą obliczaną na podstawie kosztów inwestycji albo kosztów wynagrodzenia.

2. Wartość pomocy sumowana z wartością innej pomocy na realizację tej samej inwestycji, w tym z pomocą *de minimis* oraz pomocą udzielaną ze środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej, w odniesieniu do tych samych wydatków kwalifikujących się do objęcia pomocą lub tej samej inwestycji, nie może przekroczyć wartości pomocy ustalonej jako iloczyn maksymalnej intensywności, o której mowa w § 7.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jego ogłoszenia.

PREZES RADY MINISTRÓW

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia opracowano w związku z projektowanymi zmianami ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.⁴⁾) (KPA), procedowanymi w ramach prac nad projektem ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo działalności gospodarczej (UD223), w których proponuje się wprowadzenie do systemu prawa przepisu upoważniającego do wydania aktu wykonawczego określającego szczegółowe warunki udziela pomocy publicznej w związku z odstąpieniem od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

W przepisach KPA zakłada się, że odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej może nastąpić, w przypadku gdy:

- 1) waga naruszenia obowiązku jest znikoma, a podmiot naruszający przepisy zaprzestał naruszeń lub zrealizował obowiązek, lub
- 2) waga naruszenia obowiązku jest znikoma, a podmiot naruszający przepisy nie miał wpływu na powstanie naruszenia lub naruszenie nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, lub
- 3) podmiot został uprzednio ukarany za to samo naruszenie przez inny uprawniony organ administracji publicznej;
- 4) wystąpiła siła wyższa lub zaszła okoliczność wymagająca w szczególności ochrony życia lub zdrowia, ochrony interesu społecznego, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu publicznego.

Przy obliczaniu pomocy publicznej udzielonej w wyniku odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej przyjąć należy, że pomoc jest równa najniższej stawce administracyjnej kary pieniężnej dla naruszenia, od którego ukarania odstąpiono.

W niektórych przypadkach odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej może stanowić pomoc publiczną. W projekcie przyjęto, że pomoc publiczna udzielna w związku z odstąpieniem od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej będzie dotyczyć jedynie regionalnej pomocy inwestycyjnej.

Zróżnicowanie wielkości pomocy z uwagi na region, w jakim ma być realizowana inwestycja objęta pomocą, uwzględnia przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 183 i 1195 oraz z 2015 r. poz. 211 i 702.

czerwca 2014 r. w sprawie ustalenia mapy pomocy regionalnej na lata 2014–2020 (Dz. U. poz. 878).

Rozporządzenie będzie określało m.in. rodzaje inwestycji, maksymalną wielkość pomocy związanej z odstąpieniem od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, warunki przyznania pomocy w zależności z od wielkości przedsiębiorcy (mały, średni albo duży) oraz wprowadzało rozróżnienie pomocy, której udzielenie nie będzie wymagało notyfikacji Komisji i której udzielenie będzie podlegało temu obowiązkowi.

Do pomocy udzielanej na podstawie przedmiotowego rozporządzenia co do zasady nie stosuje się przepisów rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. L 187 z 26.06.2014, str. 1), jednakże, w niezbędnym zakresie, w odniesieniu do instytucji, które należy rozumieć w tak samo, w projekcie rozporządzenia wprowadzono odpowiednie odesłania także to tego aktu prawnego.

Rozporządzenie powinno wejść w życie po upływie standardowego terminu 14 dni od dnia jego ogłoszenia.

ROZPORZĄDZENIE

RADY MINISTRÓW

z dnia

w sprawie szczegółowych warunków udzielania ulg w spłacie administracyjnych kar pieniężnych

Na podstawie art. 189⁷ § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe warunki udzielania ulg w spłacie administracyjnych kar pieniężnych, na podstawie art. 189⁷ § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, będących pomocą publiczną, o której mowa art. 189⁷ § 3 pkt 3 tej ustawy, stanowiących regionalną pomoc inwestycyjną, wraz ze wskazaniem przypadków, w których ulgi są udzielane jako pomoc indywidualna.

§ 2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do pomocy:

- 1) przyznawanej w sektorze rybołówstwa i akwakultury, objętej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1379/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury, zmieniającym rozporządzenia Rady (WE) nr 1184/2006 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającym rozporządzenie Rady (WE) nr 104/2000 (Dz. Urz. L 354 z 28.12.2013, str. 1);
- 2) pomocy przyznawanej w sektorze produkcji podstawowej produktów rolnych;
- 3) pomocy przyznawanej w sektorze przetwarzania i wprowadzania do obrotu produktów rolnych w następujących przypadkach:
 - a) kiedy wysokość pomocy ustalana jest na podstawie ceny lub ilości takich produktów nabytych od producentów surowców lub wprowadzonych na rynek przez przedsiębiorstwa objęte pomocą, lub
 - b) kiedy przyznanie pomocy zależy od faktu przekazania jej w części lub w całości producentom surowców;

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 183 i 1195 oraz z 2015 r. poz. 211 i 702.

- 4) pomocy państwa ułatwiającej zamykanie niekonkurencyjnych kopalń węgla, objętej decyzją Rady nr 2010/787 z dnia 10 grudnia 2010 r. w sprawie pomocy państwa ułatwiającej zamykanie niekonkurencyjnych kopalń węgla (Dz. Urz. L 336 z 21.12.2010, str. 24);
- 5) kategorii pomocy regionalnej:
 - a) pomocy wspierającej działalność w sektorze hutnictwa żelaza i stali, sektorze węglowym, sektorze budownictwa okrętowego, sektorze włókien syntetycznych, sektorze transportu i związanej z nim infrastruktury oraz sektorze wytwarzania energii, jej dystrybucji i infrastruktury,
 - b) pomocy regionalnej w formie programów, które są ukierunkowane na ograniczoną liczbę konkretnych sektorów działalności gospodarczej; uważa się, że programy dotyczące turystyki, infrastruktury szerokopasmowej lub przetwarzania i wprowadzania do obrotu produktów rolnych, nie są skierowane do konkretnych sektorów działalności gospodarczej,
 - c) pomocy regionalnej w formie programów rekompensujących koszty transportu towarów produkowanych w regionach najbardziej oddalonych lub obszarach słabo zaludnionych oraz przyznanej na rzecz:
 - działań związanych z produkcją, przetwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu produktów wymienionych w załączniku I do Traktatu, lub
 - działań sklasyfikowanych w rozporządzeniu (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 i zmieniającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 oraz niektóre rozporządzenia WE w sprawie określonych dziedzin statystycznych (Dz. Urz. L 393 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm.), takich jak rolnictwo, leśnictwo i rybołówstwo w sekcji A statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2, górnictwo i kopalnictwo w sekcji B NACE Rev. 2 oraz dostawy elektryczności, gazu, pary wodnej i powietrza do układów klimatyzacyjnych w sekcji D NACE Rev. 2, oraz
 - transportu towarów rurociągami,
 - d) indywidualnej regionalnej pomocy inwestycyjnej na rzecz beneficjenta, który zamknął taką samą lub podobną działalność w Europejskim Obszarze Gospodarczym w ciągu dwóch lat poprzedzających jego wniosek o przyznanie

regionalnej pomocy inwestycyjnej lub który - w momencie składania wniosku o pomoc - ma konkretne plany zamknięcia takiej działalności w ciągu dwóch lat od zakończenia inwestycji początkowej, której dotyczy wnioski o pomoc, w danym obszarze,

- e) regionalnej pomocy operacyjnej przyznawanej przedsiębiorstwom, których główna działalność wchodzi w zakres sekcji K „Działalność finansowa i ubezpieczeniowa” NACE Rev. 2, lub przedsiębiorstwom, które prowadzą działalność w ramach grupy przedsiębiorstw i których główna działalność wchodzi w zakres klas 70.10 „Działalność firm centralnych (head office)” lub 70.22 „Doradztwo w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej i zarządzania, pozostałe” NACE Rev. 2.

§ 3. Pomoc nie może być udzielana beneficjentom pomocy, na których ciąży obowiązek zwrotu pomocy, wynikający z wcześniejszej decyzji Komisji Europejskiej, uznającej pomoc za niezgodną z prawem oraz ze wspólnym rynkiem.

§ 4. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) małym i średnim przedsiębiorcy – należy przez to rozumieć odpowiednio małe i średnie przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 2 pkt 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. L 187 z 26.06.2014, str. 1);
- 2) dużym przedsiębiorcy – należy przez to rozumieć duże przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 2 pkt 24 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu;
- 3) koszty wynagrodzenia – należy przez to rozumieć koszty wynagrodzenia w rozumieniu art. 2 pkt 31 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu;
- 4) wzrost netto liczby pracowników – należy przez to rozumieć wzrost netto liczby pracowników w rozumieniu art. 2 pkt 32 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu;
- 5) pomocy – należy przez to rozumieć regionalną pomoc inwestycyjną przyznawaną na:

a) inwestycję początkową, która oznacza:

- inwestycję w rzeczowe aktywa trwałe lub wartości niematerialne i prawne związane z założeniem nowego zakładu, zwiększeniem zdolności produkcyjnej istniejącego zakładu, dywersyfikacją produkcji zakładu poprzez wprowadzenie produktów uprzednio nieprodukowanych w zakładzie lub zasadniczą zmianą dotyczącą procesu produkcyjnego istniejącego zakładu, lub
- nabycie aktywów należących do zakładu, który został zamknięty lub zostałyby zamknięty, gdyby zakup nie nastąpił, przy czym aktywa nabywane są przez inwestora niezwiązanego ze sprzedawcą i wyklucza się samo nabycie akcji lub udziałów przedsiębiorstwa,

b) inwestycję początkową na rzecz nowej działalności, która oznacza:

- inwestycję w rzeczowe aktywa trwałe lub wartości niematerialne i prawne związane z założeniem nowego zakładu lub z dywersyfikacją działalności zakładu, pod warunkiem że nowa działalność, która ma być prowadzona, nie jest taka sama jak działalność poprzednio prowadzona w danym zakładzie ani podobna to takiej działalności;
- nabycie aktywów należących do zakładu, który został zamknięty lub zostałyby zamknięty, gdyby nie został nabyty, i który jest nabywany przez inwestora niezwiązanego ze sprzedawcą, pod warunkiem że nowa działalność, jaka ma być prowadzona z wykorzystaniem nabytych aktywów, nie jest taka sama, jak działalność prowadzona w zakładzie przed nabyciem ani podobna to takiej działalności;

- 6) dużym projekcie inwestycyjnym – należy przez to rozumieć duży projekt inwestycyjny w rozumieniu art. 2 pkt 52 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu;
- 7) przedsiębiorcy znajdującym się w trudnej sytuacji – należy przez to rozumieć odpowiednio przedsiębiorstwo znajdujące się w trudnej sytuacji w rozumieniu art. 2 pkt 18 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu;
- 8) ekwiwalencie dotacji brutto – należy przez to rozumieć kwotę pomocy przed potrąceniem podatku lub innych opłat;

- 9) uldze – należy przez to rozumieć odroczenie terminu uiszczenia lub rozłożenie na raty administracyjnej kary pieniężnej, odroczenie lub rozłożenie na raty zaległej administracyjnej kary pieniężnej, umorzenie w całości lub w części zaległej płatności administracyjnej kary pieniężnej lub odsetek za zwłokę, na podstawie art. 189⁷ § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

§ 5. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do pomocy udzielanej:

- 1) małym i średnim przedsiębiorcom znajdującym się w trudnej sytuacji albo dużym przedsiębiorcom znajdującym się w trudnej sytuacji,
 - 2) przedsiębiorcy innemu niż mały przedsiębiorca, który znajduje się w okresie restrukturyzacji przeprowadzanej z wykorzystaniem pomocy publicznej
- chyba że wraz z notyfikacją projektu pomocy indywidualnej na restrukturyzację została przekazana Komisji Europejskiej informacja o pomocy lub gdy przedsiębiorca, który uzyskał pomoc na restrukturyzację w ramach programu pomocowego, zaakceptowanego przez podmioty udzielające pomocy, w planie restrukturyzacji wykazał konieczność zrealizowania inwestycji niezbędnych do odzyskania długookresowej zdolności do konkutowania na rynku.

§ 6. Pomoc może być udzielana w odniesieniu do:

- 1) kosztów inwestycji związanych z realizacją tej inwestycji, zwanej dalej „pomocą obliczaną na podstawie kosztów inwestycji”, lub
- 2) kosztów wynagrodzenia pracowników nowoutworzonych miejsc pracy, zwanej dalej „pomocą obliczaną na podstawie kosztów wynagrodzenia”.

§ 7. 1. Maksymalna intensywność pomocy jest liczona jako stosunek ekwiwalentu dotacji brutto do kosztów kwalifikujących się do objęcia tą pomocą, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3 oraz § 8 ust. 2, wynosi:

- 1) 50% – na obszarach należących do województw: lubelskiego, podkarpackiego, warmińsko-mazurskiego i podlaskiego;
- 2) 35% – na obszarach należących do województw: kujawsko-pomorskiego, lubuskiego, łódzkiego, małopolskiego, opolskiego, pomorskiego, świętokrzyskiego, zachodniopomorskiego oraz na obszarach należących do podregionów ciechanowsko-płockiego, ostrołęcko-siedleckiego, radomskiego i warszawskiego wschodniego;
- 3) 25% – na obszarach należących do województw: dolnośląskiego, wielkopolskiego i śląskiego;
- 4) 20% – na obszarze należącym do podregionu warszawskiego zachodniego;

- 5) 15% – na obszarze należącym do miasta stołecznego Warszawy do dnia 31 grudnia 2017 r.;
- 6) 10% – na obszarze należącym do miasta stołecznego Warszawy od dnia 1 stycznia 2018 r.

2. Maksymalną intensywność pomocy udzielanej małym lub średnim przedsiębiorcom podwyższa się o 20 punktów procentowych brutto w przypadku małych przedsiębiorców oraz o 10 punktów procentowych brutto w przypadku średnich przedsiębiorców, w stosunku do maksymalnej intensywności określonej dla poszczególnych obszarów. Podwyższenia nie stosuje się w przypadku dużych projektów inwestycyjnych.

3. W przypadku pomocy regionalnej udzielanej przedsiębiorcy na realizację dużego projektu inwestycyjnego maksymalną wartość pomocy ustala się według wzoru:

$$I = R \times (50 \text{ mln euro} + 0,5 \times B + 0 \times C),$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

I – maksymalną wartość pomocy dla dużego projektu inwestycyjnego,

R – maksymalną intensywność regionalnej pomocy inwestycyjnej dla obszaru, na którym jest zlokalizowany duży projekt inwestycyjny,

B – wielkość kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą przekraczającą równowartość 50 mln euro, a nieprzekraczającą równowartości 100 mln euro,

C – wielkość kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą przekraczającą równowartość 100 mln euro.

4. Przez duży projekt inwestycyjny należy rozumieć nową inwestycję, której koszty kwalifikujące się do objęcia pomocą przekraczają równowartość 50 mln euro według kursu ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski z dnia udzielenia ulgi.

5. Nową inwestycję rozpoczęta przez tego samego przedsiębiorcę lub innego przedsiębiorcę należącego do tej samej grupy kapitałowej w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 44 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330, z późn. zm.²⁾) w okresie trzech lat od dnia rozpoczęcia prac nad inną inwestycją objętą pomocą w tym samym podregionie wyróżnionym na poziomie trzecim (NTS 3), zgodnie z przepisami

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 613, z 2014 r. poz. 768 i 1100 oraz z 2015 r. poz. 4, 978 i 1045.

wydanymi na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2012 r. poz. 591, z późn. zm.³⁾), uznaje się za część tej inwestycji.

§ 8. 1. Udzielanie ulg, o których mowa w § 1 ust. 1, zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Projekt pomocy indywidualnej wymaga notyfikacji Komisji Europejskiej, w przypadku gdy:

- 1) łączna wartość pomocy regionalnej udzielonej ze wszystkich źródeł przekraczałaby kwotę wartości pomocy obliczonej zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 2014 r. w sprawie ustalenia mapy pomocy regionalnej na lata 2014–2020 (Dz. U. poz. 878) dla nowej inwestycji o kosztach kwalifikujących się do objęcia pomocą w wysokości 100 mln euro;
- 2) przedsiębiorca ubiegający się o pomoc zakończył działalność gospodarczą wchodzącą w zakres tej samej klasy działalności, określonej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 i zmieniającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 oraz niektóre rozporządzenia WE w sprawie określonych dziedzin statystycznych, na terytorium państwa będącego stroną porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym w okresie dwóch lat poprzedzających dzień złożenia wniosku o pomoc albo w dniu złożenia wniosku o pomoc ma zamiar zakończyć taką działalność w okresie dwóch lat od zakończenia inwestycji objętej ulgą.

§ 9. Podmiot udzielający pomocy regionalnej informuje przedsiębiorcę o numerze referencyjnym programu pomocowego, na podstawie którego jest udzielana pomoc.

§ 10. 1. Do wydatków kwalifikujących się do objęcia pomocą obliczaną na podstawie kosztów inwestycji zalicza się poniesione po dniu złożenia wniosku o udzielenie ulgi w spłacie administracyjnej kary pieniężnej i związane z inwestycją, pomniejszone o naliczony

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 2, z 2014 r. poz. 1161 i 1662 oraz z 2015 r. poz. 855.

podatek od towarów i usług oraz o podatek akcyzowy, jeżeli możliwość ich odliczeń wynika z odrębnych przepisów, wydatki na:

- 1) rzeczowe aktywa trwałe, do których zalicza się:
 - a) grunty lub prawo ich użytkowania wieczystego,
 - b) budynki i budowle oraz ich wyposażenie związane z realizacją inwestycji, w szczególności:
 - maszyny i urządzenia, w tym systemy i sieci teleinformatyczne,
 - narzędzia, przyrządy i aparaturę,
 - wyposażenie techniczne do prac biurowych,
 - urządzenia infrastruktury technicznej wymienione w art. 143 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 poz. 782, 985 i 1039);
- 2) wartości niematerialne i prawne, do których zalicza się wydatki na transfer technologii przez nabycie praw patentowych, licencji, know-how lub nieopatentowanej wiedzy technicznej, z zastrzeżeniem ust. 2;
- 3) czynsz najmu lub dzierżawy gruntów, budynków i budowli, pod warunkiem że najem i dzierżawa będą trwać przez okres co najmniej dwóch lat w przypadku małego i średniego przedsiębiorcy, a w przypadku dużego przedsiębiorcy - co najmniej pięciu lat od przewidywanego terminu zakończenia realizacji inwestycji;
- 4) czynsz najmu lub dzierżawy rzeczowych aktywów trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, z wyłączeniem gruntów, budynków i budowli, w przypadku gdy najem i dzierżawa mają postać leasingu finansowego oraz obejmują zobowiązanie do nabycia rzeczowych aktywów trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych z dniem upływu okresu najmu lub dzierżawy.

2. W przypadku dużego przedsiębiorcy wydatek określony w ust. 1 pkt 2 uwzględnia się w wydatkach kwalifikujących się do objęcia pomocą obliczaną na podstawie kosztów inwestycji w wysokości nieprzekraczającej 50 % wartości wydatków, o których mowa w ust. 1.

3. Wartości niematerialne i prawne określone w ust. 1 pkt 2 powinny spełniać łącznie następujące warunki:

- 1) być wykorzystywane wyłącznie przez przedsiębiorcę otrzymującego pomoc, obliczaną na podstawie kosztów inwestycji, w zakładzie zlokalizowanym na obszarze, w którym jest realizowana inwestycja;
- 2) być nabyte od osoby trzeciej na warunkach rynkowych, przy czym kupujący i sprzedający nie sprawują wzajemnej kontroli w rozumieniu art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz. Urz. UE L 24 z 29.01.2004, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 8, t. 3, str. 40);
- 3) być ujęte w aktywach małego i średniego przedsiębiorcy oraz pozostać w jego posiadaniu przez okres co najmniej trzech lat, a w przypadku dużych przedsiębiorców – przez okres co najmniej pięciu lat;
- 4) podlegać amortyzacji zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

4. Cenę nabycia i koszt wytworzenia rzeczowych aktywów trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych ustala się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

5. W przypadku przedsiębiorcy wykonującego działalność gospodarczą w sektorze transportu, w zakresie transportu drogowego i lotniczego, do wydatków kwalifikujących się do objęcia regionalną pomocą inwestycyjną nie zalicza się kosztów zakupu środków transportu i urządzeń transportowych.

6. W przypadku dużego przedsiębiorcy nabywane aktywa, o których mowa w ust. 1 pkt 1, powinny być nowe.

7. W przypadku gdy przed nabyciem przedsiębiorstwa w stosunku do jego składników udzielono już pomocy publicznej, ceny nabycia tych składników nie zalicza się do kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą obliczaną na podstawie kosztów inwestycji.

§ 11. 1. Do wydatków kwalifikujących się do objęcia pomocą obliczaną na podstawie kosztów wynagrodzenia zalicza się poniesione po dniu złożenia wniosku o udzielenie ulgi w spłacie administracyjnej kary pieniężnej i związane z nowo utworzonymi miejscami pracy:

- 1) dwuletnie koszty pracy nowo zatrudnionych pracowników obejmujące wynagrodzenie przed opodatkowaniem podatkiem dochodowym;

- 2) opłacone od tego wynagrodzenia obowiązkowe składki na ubezpieczenia społeczne ponoszone przez przedsiębiorcę od dnia zatrudnienia tych pracowników.

2. Za nowo zatrudnionych pracowników uważa się pracowników zatrudnionych w związku z realizacją inwestycji, w wyniku której tworzone są nowe miejsca pracy, jednak nie później niż w okresie trzech lat od dnia zakończenia realizacji inwestycji.

§ 12. 1. Warunkiem dopuszczalności pomocy jest:

- 1) złożenie przez przedsiębiorcę wniosku o udzielenie ulgi w spłacie administracyjnej kary pieniężnej przed rozpoczęciem prac nad inwestycją;
- 2) zobowiązanie się przedsiębiorcy do pokrycia co najmniej 25% wydatków kwalifikujących się do objęcia pomocą poniesionych ze środków własnych, przy czym przez środki własne należy rozumieć środki, które nie zostały uzyskane przez przedsiębiorcę w związku z udzieloną pomocą publiczną, w szczególności w formie: kredytów preferencyjnych, dopłat do oprocentowania kredytów, gwarancji i poręczeń na warunkach korzystniejszych od oferowanych na rynku;
- 3) utrzymanie inwestycji w regionie, w którym udzielono pomocy, przez okres co najmniej trzech lat w przypadku małego i średniego przedsiębiorcy, a w przypadku dużego przedsiębiorcy – co najmniej pięciu lat od dnia zakończenia realizacji inwestycji, przy czym nie jest niezgodna z warunkami utrzymania inwestycji wymiana przestarzałych instalacji lub sprzętu w związku z szybkim rozwojem technologicznym w tym okresie, o ile działalność gospodarcza zostanie utrzymana w regionie, w którym udzielono pomocy, przez minimalny wymagany okres;
- 4) w przypadku pomocy obliczanej na podstawie kosztów wynagrodzenia – utworzenie nowych miejsc pracy w okresie trzech lat od dnia zakończenia realizacji inwestycji i utrzymanie nowo utworzonych miejsc pracy przez okres co najmniej trzech lat w przypadku małego i średniego przedsiębiorcy, a w przypadku dużego przedsiębiorcy – co najmniej pięciu lat od dnia ich utworzenia.

2. Przez rozpoczęcie prac nad inwestycją należy rozumieć podjęcie budowy, a także prac polegających na przebudowie, montażu, remoncie lub rozbiórce obiektu budowlanego lub pierwsze prawnie wiążące zobowiązanie do zamówienia urządzeń lub maszyn, z wyłączeniem wstępnych studiów wykonalności.

3. Przedsiębiorca ubiegający się o pomoc jest zobowiązany do złożenia pisemnego oświadczenia, że:

- 1) utrzyma przez okres pięciu lat, a w przypadku małych i średnich przedsiębiorców – przez okres trzech lat, nowo utworzone miejsca pracy oraz dotychczasowy stan zatrudnienia na poziomie nie niższym niż średnie zatrudnienie z ostatnich 12 miesięcy poprzedzających rozpoczęcie realizacji inwestycji;
- 2) wniesie wkład własny w finansowanie kosztów inwestycji w wysokości co najmniej 25%.

4. Warunkiem udzielenia pomocy dla inwestycji niebędących dużymi projektami inwestycyjnymi jest otrzymanie od podmiotu udzielającego pomocy, przed rozpoczęciem prac nad inwestycją, decyzji o udzieleniu pomocy.

5. Warunkiem udzielenia pomocy na duży projekt inwestycyjny, której wartość przekracza progi określone w niniejszym rozporządzeniu, jest otrzymanie od podmiotu udzielającego pomocy, przed rozpoczęciem prac nad inwestycją, pisemnego potwierdzenia w formie postanowienia, że projekt, z zastrzeżeniem ostatecznych wyników szczegółowej weryfikacji, kwalifikuje się do otrzymania pomocy, gdyż spełnia warunki określone w rozporządzeniu.

6. Pomoc może być udzielona dużemu przedsiębiorcy, jeżeli we wniosku, o którym mowa w § 12 ust. 1 pkt 1, wykaże wystąpienie efektu zachęty, o którym mowa w art. 6 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu.

7. Wykazanie efektu zachęty następuje przez analizę porównawczą wskazującą na możliwość wystąpienia co najmniej jednej z poniższych okoliczności w porównaniu do sytuacji, jaka miałaby miejsce przy braku udzielenia pomocy:

- 1) znaczącego zwiększenia rozmiaru inwestycji w następstwie otrzymania pomocy;
- 2) znaczącego zwiększenia rynku właściwego w rozumieniu art. 4 pkt 9 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2015 r. poz. 184), w wyniku realizacji inwestycji w następstwie wsparcia jej pomocą;
- 3) znaczącego zwiększenia nakładów inwestycyjnych przez dużego przedsiębiorcę na inwestycję w następstwie otrzymania pomocy;
- 4) znaczącego przyspieszenia zakończenia realizacji inwestycji w następstwie otrzymania pomocy;
- 5) możliwości realizacji inwestycji jedynie w przypadku udzielenia pomocy.

§ 13. 1. Podmiot udzielający pomocy wysła potwierdzenie, o którym mowa w § 12 ust. 5, wraz z postanowieniem o zawieszeniu postępowania w związku z obowiązkiem notyfikacji Komisji Europejskiej projektu pomocy.

2. Potwierdzenie, o którym mowa w § 12 ust. 5, nie może stanowić podstawy do roszczeń o przyznanie i wypłatę pomocy.

§ 14. 1. Pomoc obliczana na podstawie kosztów inwestycji może być udzielana wraz z pomocą obliczaną na podstawie kosztów wynagrodzenia, pod warunkiem że łączna wielkość pomocy na tę samą inwestycję nie przekracza maksymalnej intensywności pomocy określonej w § 7, przy czym przy ustaleniu wielkości pomocy bierze się pod uwagę wyższe kwoty wydatków kwalifikujących się do objęcia pomocą obliczaną na podstawie kosztów inwestycji albo kosztów wynagrodzenia.

2. Wartość pomocy sumowana z wartością innej pomocy na realizację tej samej inwestycji, w tym z pomocą *de minimis* oraz pomocą udzielaną ze środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej, w odniesieniu do tych samych wydatków kwalifikujących się do objęcia pomocą lub tej samej inwestycji, nie może przekroczyć wartości pomocy ustalonej jako iloczyn maksymalnej intensywności, o której mowa w § 7.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jego ogłoszenia.

PREZES RADY MINISTRÓW

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia opracowano w związku z projektowanymi zmianami ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.⁴⁾) (KPA), procedowanymi w ramach prac nad projektem ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo działalności gospodarczej (UD223), w których proponuje się wprowadzenie do systemu prawa przepisu upoważniającego do wydania aktu wykonawczego określającego szczegółowe warunki udziela ulg w spłacie administracyjnej kary pieniężnej.

W przepisach KPA zakłada się wprowadzenie następujących ulg:

- 1) odroczenie terminu uiszczenia lub rozłożenie na raty administracyjnej kary pieniężnej;
- 2) odroczenie lub rozłożenie na raty zaległej administracyjnej kary pieniężnej;
- 3) umorzenie w całości lub w części zaległej płatności administracyjnej kary pieniężnej lub odsetek za zwłokę.

Niektóre z ww. ulg mogą stanowić pomoc publiczną. W projekcie przyjęto, że pomoc publiczna udzielna w związku z przyznaniem ulgi będzie dotyczyć jedynie regionalnej pomocy inwestycyjnej.

Zróżnicowanie wielkości pomocy z uwagi na region, w jakim ma być realizowana inwestycja objęta pomocą, uwzględnia przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 2014 r. w sprawie ustalenia mapy pomocy regionalnej na lata 2014–2020 (Dz. U. poz. 878).

Rozporządzenie będzie określało m.in. rodzaje inwestycji, maksymalną wielkość pomocy związanej z udzieleniem ulgi, warunki przyznania pomocy w zależności z od wielkości przedsiębiorcy (mały, średni albo duży) oraz wprowadzało rozróżnienie pomocy, której udzielenie nie będzie wymagało notyfikacji Komisji i której udzielenie będzie podlegało temu obowiązkowi.

Do pomocy udzielanej na podstawie przedmiotowego rozporządzenia co do zasady nie stosuje się przepisów rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 183 i 1195 oraz z 2015 r. poz. 211 i 702.

uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. L 187 z 26.06.2014, str. 1), jednakże, w niezbędnym zakresie, w odniesieniu do instytucji, które należy rozumieć w tak samo, w projekcie rozporządzenia wprowadzono odpowiednie odesłania także to tego aktu prawnego.

Rozporządzenie powinno wejść w życie po upływie standardowego terminu 14 dni od dnia jego ogłoszenia.